

İSŞP'nun "İşçi Kurultay"ı Üzerine

Şubeler platformunun düzenlediği"kurultay" sönük geçti. Sosyal-reformizmin ihanetçi ruhsuzluğu "kurultay"ı teslim aldı.

● Sayfa 16

Gazi Direnişi'nin Gösterdikleri

Gazi direnişi karşı-devrim güçlerini paniğe ve savunmaya iterken, ezilenler cephesine de büyük sir moral güç vermiş ve bundan sonraki mücadeleler için yeni ufuklar açmıştır.

● Orta sayfa

30.Mart.1972 Kızıldere

Kararlılığın, devrimci dayanışmanın, direnişin, savaşçılığın, tanka, topa, ağır silahlara karşı göğsünü açarak öne fırlamanın, bedel ödemenin adıdır...

● Arka sayfa

ISSN 1300-3305

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

21 Mart-21 Nisan '95, Sayı:20, Fiyatı:20 000 TL

Türk Ordusu Kürdistan'dan Dışarı!

● İşgalin yalnızca "PKK'nin ezilmesi"ne yönelik olmadığı açıktır. ABD'nin ve diğer emperyalistlerin "Kürt sorunu"nda Türk sömürgecilerine kabul ettirmeye çalıştıkları "kültürel özerklik" çerçevesindeki emperyalist çözümün en önemli ayağı olan, özgürlük mücadelesinin ezilemese bile zayıflatılması, önemli bir amaç ise de, işgalin temel amacı, ABD'nin bölgedeki etkisini pekiştirmektir. Kendisini ABD katarına bağlamış ve Musul-Kerkük petrollerine ilişkin tarihsel sömürgeci emellerinden vazgeçmemiş Türk devleti de bu sayede G.Kürdistan'da etkin bir konum kazanmayı, bölgedeki yağmadan iyi bir pay almayı hesap etmektedir.

Kürt özgürlük savaşçılarına karşı, Irak sınırını geçerek, 8 kez giriştiği hava ve kara saldırılarından eli boş dönen sömürgeci Türk devleti, bu kez G.Kürdistan'a yönelik uzun süreli bir işgal harekatına girişti. Türk devletinin kuruluşundan beri Kürt halkına karşı yürüttüğü asimilasyon ve katliam politikası Kuzey Kürdistan'da özgürlük mücadelesinin mayalanmasına neden olmuştu. Bu zeminde PKK önderliğinde gelişen Kürt özgürlük mücadelesi, süreç içinde yalnız Kuzey'de değil, tüm olanaksızlıklara rağmen Kürdistan'ın diğer parçalarında da önemli birtoplumsal tabana ve dolayısıyla etkinliğe, sahip oldu. Bu açıdan bugün Irak sınırları içinde yer alan G.Kürdistan'ın özel bir yeri ve önemi vardır. G.Kürdistan, emperyalistlerle

Devamı 3. Sayfada...

Kızıl Bayrak

Sömürgeci devletin G.Kürdistan İşgali

Sömürgeci sermaye devleti 40 bin kişilik bir askeri güçle Güney Kürdistan'ı işgal etti. G.Kürdistan'a yönelik bu son saldırı, öncekilere göre belli önemli farklılıklar taşımaktadır. Sömürgeci sermaye devleti bu kez G.Kürdistan'a, bu coğrafyayı kalıcı olarak denetleyebilmek amacıyla girdi. Bu yönüyle son saldırı açık bir işgal niteliğine bürünmüş durumda.

Bu işgal girişimini birbirine bağlı üç boyut içerisinde ele almak mümkündür:

Devamı 2. Sayfada...

SERMAYE SINIFINDAN İŞ CİNAYETLERİNİN, KATLİAMLARININ HESABINI SORALIM!

Sermaye Mezara İşçiler İktidara!

Yozgat'ın Sorgun ilçesinde bir kömür ocağında meydana gelen grizu patlaması sonucunda 40 işçi hayatını kaybetti. Son derece ilkel şartlarda, sosyal hakların bir çoğundan mahrum, köle gibi çalıştırılan işçilerin ölümüyle sonuçlanan bu olay bir katliamdır. Sorumlusu ise, Madsan Madencilik Şirketi sahibi gibi sermayedarların koruyucusu ve bekçisi olan faşist sermaye devletidir. Madsan Madencilik Şirketi sahibi hayatını kaybeden işçiler için "öldülerse öldüler" derken, devlet yetkilileri, aynı ifadenin kibarcası olan "işçilere tanrıdan rahmet, ailelerine başsağlığı" dilemekle yetinmişlerdir.

Burjuva devlet, özel bir şirket olan Madsan Madencilik'te yaşanan katliamın, ilkel teknoloji ve son derece kötü çalışma şartları nedeniyle meydana geldiğini itiraf etmek zorunda kalmıştır. Böylece Zonguldak maden ocaklarının ve diğer kamu işletmelerinin özelleştirilmesi doğrultusunda yürüttükleri propagandalarının yalan olduğunu da ortaya çıkarmış oldular. Yozgat grizu katliamının da gösterdiği gibi, işçi ve emekçiler sermayedarların kâr hırsı uğruna ölümüne sömürülmektedirler. Daha ileri bir teknoloji, çağdaş çalışma koşulları vb. gibi, özelleştirmenin meşru gerekçeleri olarak öne sürülenler, yalnızca sermaye sınıfına daha fazla kâr kazandırmak içindir. Kısacası daha fazla tensikat, sendikasızlaştırma, daha yoğun bir sömürünün gerekçeleri olabildikleri sürece uygulanmaktadırlar. İster özel, ister kamu işletmesi olsun, sermayedarlar için kârlı bir yatırım olmadığı sürece ileri teknoloji de, işçilerin güvenliği de, çağdaş çalışma koşulları da yoktur. Sermaye sınıfının cebine kâr akmaya devam ettiği, işçi ve emekçilerin alınteri son damlasına kadar sömürüldüğü sürece, çalışanlar sefalet içinde sürünebilir, meslek hastalıkları nedeniyle sakatlanabilir, göçük altında kalabilir. "Ölürlerse ölsünler", burjuvazinin işçi sınıfına ve emekçilere yaklaşımı işte budur.

Sermaye sınıfına ve bu zihniyetine karşı, emek cephesi olarak birleşmediğimiz, militan bir tarzda mücadeleye atılmadığımız sürece daha çok iş cinayetleri, katliamlar yaşanacaktır. Buna dur demek elimizdedir. Fabrikalarımızı direniş kalelerine, alanları kavga alanlarına çevirerek, mücadele komitelerimizi oluşturarak, genel direniş-genel grevi fabrika tabanlarında örgütleyerek, işçi-emekçi barikatlarını kuralım. Gazi emekçi halkının açtığı yoldan yürüyelim. Militan-tavizsiz bir mücadele ile sermayenin topyekün saldırılarını geri püskürtelim. Emekçi sınıflara karşı işlenen katliamların, iş cinayetlerinin hesabını soralım!

Ya Kapitalist Barbarlık!
Ya Sosyalizm!

Bizleri çalıştığımız fabrikamızdan,
ocağımızdan, yüksek fırınların başından
verimlilik, ileri teknoloji çağdaşlık vb. gerekçelerle dışarı atarak
özelleştirme adı altında kıyım örgütleyenler;
Sorgun'da, bir özel işletmede,
insana değer vermeyen ücretli kölelik düzeninizin
kâr güdüsü yüzünden 40 şehit verdik.
Kozlu'yu, Karadon'u, binlerce iş cinayetinde ölen onbinlerce sınıf kardeşimizi unutmadık. Kinimiz bileniyor. Korkun bizlerden!
Tarihin çöplüğüne atılacağınızda hesabını vereceğiniz katliamlarınızdan korkun. O gün sizi sırça saraylarınızdan gelip alacağız ve o gün yerin 7 kat altında karanlığına göndereceğimiz köhne düzeninizin yanına yollayacağız sizi.

1965 Zonguldak maden grevinde devlet kurşunu ile ölen Mehmet ÇAĞLAR'ın cenazesi. Fotoğraf: Fikret OTYAM

Kızıl Bayrak

Sömürgeci devletin G.Kürdistan İşgali

Baş Sayfadan Devam...

Bu işgalin özelliklerinden birisi, işgalin, içerde sıkışan, sıkıştıkça uyguladığı baskı ve zulmü arttırmak zorunda kalan bir devlet tarafından gerçekleştirilmiş olmasıdır. Sömürgeci sermaye devleti içerdeki sıkıntıyı geçici de olsa hafifletebilecek bir "milli şahlanış" ruh hali yaratabilmek amacındadır. İşgal, içinde bulunduğu iktisadi krizden kurtulabilmek için düzenin yeni saldırı paketlerini gündeme almaya başladığı bir döneme denk düşmektedir. Sıfır sözleşme dayatmaları, grev ertelemeleri gündemdedir. Önümüzdeki günlerde yeni "5 Nisan Kararları"nın açıklanacağı söylentileri ortalıkta dolaşmaktadır. Baskı ve yoksulluktan bunalan emekçi sınıflar patlama noktasına gelmiştir. İşgalden bir hafta önce Gazi'de başlayan ve 2-3 gün içinde giderek yaygınlaşan emekçi halk direnişi, toplumda biriken patlayıcı dinamiklerin boyutunu apaçık ortaya koymuştur. G.Kürdistan işgalinin böylesi bir döneme denk düşmesi tesadüf değildir. Bu işgalin, -tek ya da temel olmamakla beraber- sahip olduğu işlevlerden birisi budur. İçerde sıkışan düzen, "milli zafer"ler yaratarak, şovenizm histerisini yaygınlaştırarak soluk almak istiyor. Bu işgal emekçilerin sesini kısmak, haklarını aramak için mücadeleye atılanları, "ülkenin yüksek menfaatleri" sopasıyla susturmak amacına da hizmet etmektedir.

İçerde bu denli sıkışmış olan sömürgeci sermaye düzeni açısından, Kürt ulusal hareketini biraz olsun geriletebilmek, hızını kesebilmek başlı başına önemli bir amaç haline gelmiştir. Kürt ulusal hareketinin her bahar dönemini yeni bir atılım için kullandığı bilinmektedir. Sömürgeci devlet Kürt ulusal hareketinin G.Kürdistan'da bu amaç doğrultusunda yoğunlaşan askeri ve siyasi hazırlıklarının farkındadır. Dahası, G.Kürdistan'da KDP ile YNK arasında süren iç çatışmalar, bu coğrafyada PKK'nin etkinliği ve otoritesi açısından büyük imkanlar yaratmıştır. PKK, Güney'in belli bölümlerinde kendi inisiyatif ve otoritesini tesis etmiş durumdadır. Sömürgeci devlet Kürt ulusal hareketinin yeni atılımlarını önlemek, ulusal hareketin G.Kürdistan'daki askeri ve siyasi hazırlıklarını boşa çıkarmak, PKK'nin bu bölgede oluşturduğu inisiyatif ve denetimi kırmak amacıyla böylesi bir işgale başvurmuştur.

G.Kürdistan işgalinin bir diğer boyutunu ise, sömürgeci devletin bölgeyi uzun süreli olarak denetlemek, burada kalıcı bir hegemonya oluşturmak doğrultusundaki niyet ve hedefleri oluşturuyor. Sömürgeci sermaye devleti, büyük bir askeri güçle G.Kürdistan'a girerken, burada mümkünse kalıcı olabilmeyi planlamış gözüküyor. Bu amaç doğal olarak açıkça değil, dolaylı yollarla ifade ediliyor. Sömürgeci devlet tepkileri test etme, çok çeşitli yoklamalarla durumu kendi lehine çevirme taktiğini izliyor. Sırayla gündeme getirilen tampon bölge oluşturmak, sınırı yeniden düzenlemek, çekiç gücün kara kuvveti olmak, KDP ve YNK ile işbirliği içerisinde G.Kürdistan'ı denetlemek vb. önerilerin tümü bölgede kalıcı olabilmeye dönüktür.

Sermaye devletinin G.Kürdistan'a yönelik bu son saldırısı tüm bu nedenlerle açık bir işgal niteliği taşımaktadır. Türkiyeli komünistlere ve devrimcilere düşen görev, bu gerçekten bağımsız olamaz. Sömürgeci devletin G.Kürdistan'a yönelik saldırganlığının gerçek niteliğini açığa çıkarmak ve işgale kesin bir biçimde karşı çıkmak, komünistlerin ve devrimcilerin önündeki temel görevidir.

Türk Ordusu Kürdistan'dan Dışarı!

Baş Sayfadan Devam...

Türk ve İrak sömürgeci rejimlerinin kuklası durumunda olan KDP (Barzani güçleri) ve YNK (Talabani güçleri) karşısında yoksul Kürt köylüleri içinde PKK'nin giderek güç kazandığı ve mevzilerini geliştirdiği bir bölge haline gelmişti. Böylece G.Kürdistan, Kuzey'deki mücadelenin önemli bir askeri ve lojistik destek alanına dönüşmüş, Güneyli Kürt halkı da özgürlük mücadelesine seferber edilmiş, bu nedenlerle de emperyalistlerin bölgeye yönelik emellerinin önünde büyük bir engel halini almıştı. İşte G.Kürdistan'ın işgalinin nedenlerinden biri burada önemli mevziler kazanmış olan PKK'nin güçlerini "imha etmek", baharla birlikte atılıma geçecek olan PKK'nin önünü kesmektir.

Ancak, işgalin yalnızca "PKK'nin ezilmesi"ne yönelik olmadığı, başta Türk devleti olmak üzere, tüm çevrelerce kabul edilen bir gerçektir. Her ne kadar ABD emperyalizminin ve diğer emperyalistlerin "Kürt sorunu"nda Türk sömürgecilerine kabul ettirmeye çalıştıkları "kültürel özerklik" çerçevesindeki emperyalist çözümün en önemli ayağı olan özgürlük mücadelesinin ve PKK'nin ezilemese bile zayıflatılması, işgalin önemli bir amacı ise de, işgal çok daha geniş bir perspektifle gerçekleştirilmiştir. Bu geniş gerspektif ise sömürgeci Türk devletine değil, onun efendisi ABD emperyalizmine aittir. Burada Türk devletine düşen rol, ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda bölge halklarına kılıç sallamak ve diğer emperyalistler karşısında ABD'nin bölgedeki konumunu güçlendirmekten ibarettir. Sömürgeci sermaye devleti bu rolünü iyi oynayabilmek için son 10 yılda silahlanma harcamasını ikiye katlamış ve dünyada 5. sıraya yükselmiştir.

Tüm emperyalistler, işgalin "PKK'nin ezilmesi" amacını gönülden destekliyorlar. Bu konuda aralarında bir ayrılık yoktur. Sorun, Avrupalı emperyalistlerin ABD'nin bölgede sarsılmaya yüz tutan etkinliğinin işgalle birlikte güçlendirilmesine karşı duydukları rahatsızlıktan kaynaklanıyor. Bütün bu dalaşmaların arkasında ise bölgenin zengin petrol yatakları üzerinde egemenlik kurma isteği vardır. Körfez savaşı ile birlikte Ortadoğu'daki konumunu perçinleyen ABD emperyalizminin, Irak'a ambargo ve 36. paralelin kuzeyinin çekiç güç denetimine alınması yoluyla, Irak'a ilişkin amaçları, Saddam rejiminin devrilmesi gerçekleşmemiş, gelinen yerde istenilen sonucu vermemiştir. Bu durumda; Fransa, Almanya ve Rusya konvansiyonel ve nükleer silahlardan arındırılmış bir Irak'a yaptırımların kaldırılması ve ekonomik işbirliğinin kurulması talepleriyle ABD emperyalizmine karşı atağa kalkmış durumdadırlar.

Türk devletinin işgalinin arkasında yatan temel amaçlardan biri ABD emperyalizminin bölgedeki etkisini pekiştirmektir. Kendisini ABD'nin katarına bağlayan ve Musul-Kerkük petrollerine ilişkin tarihsel sömürgeci emellerinden vazgeçmemiş Türk devleti de bu sayede G.Kürdistan'da etkin bir konum kazanmayı, bölgedeki yağmadan iyi bir pay almayı hesap etmektedir.

Bu amaçlar peşinde saflaşan emperyalistler ve sömürgeci güçler arasında işgalin niteliği üzerinde demagojik bazı çıkışlar sözkonusu olmaktadır. Bunlar, "PKK'ye karşı mücadelenizi anlıyoruz ama orada uzun süre kalmanızı, sivil halka zarar vermenizi kabul edemeyiz" diyorlar. Bizzat kendileri dünyanın dört bir yanındaki emperyalist soygun savaşlarında, işgallerde dünyanın mazlum halklarına kan kusturmuş, milyonlarca emekçinin kanına girmiş olan emperyalistlerin "sivil halk"a ilişkin sözde kaygıları hayasız bir yalandan ibarettir. 1 milyon Cezayirli'nin kanına giren Fransız emperyalizmi değil miydi? Vietnam yıllarca Fransız ve Amerikan emperyalistlerinin çizmeleri altında ezilmedi mi? Balkanlar'ı, Kafkasya'yı emperyalist çıkarları için kan gölüne çevirenler, kardeş halkları birbirlerine kırdıranlar bunlar değil mi? Daha dün Körfez savaşında Irak halkının üzerine yağan tonlarca ABD bombasını alkışlayan, destekleyen bu emperyalist güruhunun "sivil halk"a ilişkin kaygılarına kim inanır? Şimdi de sömürgeci Türk ordusunun Kürt özgürlük mücadelesine karşı savaşını destekleyen, bu orduyu ağır silahlarla besleyen tüm emperyalist kamp ikiyüzlüdür. Bunlar, Türk sömürgeciliğinin işgal harekatını ABD lehine ve kendi etkinliklerinin sınırlandırılmasına yönelik gördükleri için "sivillerin korunması" demagojisine başvuruyorlar. Tarihte hangi işgal hareketi, bu haydutların "siviller" dediği emekçi halk ezilmeden, katledilmeden uygulanmıştır? Baskı ve katliam, sömürgeciliğin temel karakteridir. Sömürgeci Türk devleti de onyıllardır K.Kürdistan'da uyguladığı tüm sömürgeci politikaları -köy bombalama, yakma, boşaltma, gözaltı, katliam vb.- şu anda işgal ettiği G.Kürdistan'a taşınıştır. İşgalci Türk ordu birlikleri, işbirlikçi Barzani çetesinin parti kimliğini taşımayanları gözaltına almakta, PKK yanlısı diye ihbar edilen köyleri bombalamakta, onbinlerce köylüyü evlerini terke zorlamakta, bir çoğunu katletmektedir. Bu icraatlarını gizlemek için de basın mensuplarına bölgeye giriş yasağı koymuştur. Tüm bu zulüm ve katliam, Türk devletinin yıllardır K.Kürdistan'da uyguladığı soykırım politikasından başka bir şey değildir.

Tarihte hangi işgal hareketi, bu haydutların "siviller" dediği emekçi halk ezilmeden, katledilmeden uygulanmıştır?

Fakat sömürgeci devletin işgal ve savaş alanı genişledikçe batak alanı da genişlemekte, sömürgeciliğe karşı ezilen Kürt halkının özgürlük kavgası da büyümekte ve güçlenmektedir. Türk devleti, işgali G.Kürdistan'daki "otorite boşluğu"nu doldurmakla gerekçelendirmişti. Sömürgecilerin "otorite boşluğu" dediği şey, özgürlük mücadelesini yürüten ve destekleyen Kürt halk kitleleri üzerinde terör ve katliamı örgütleyecek bir gücün yokluğudur. İşte sömürgeci ordunun temel misyonlarından biridir bu. Halbuki PKK, bölgedeki gücünü "otorite boşluğu"ndan değil, Kuzey'de olduğu gibi, Kürt halkının sömürgeciliğe ve emperyalist yağmaya karşı özgürlük ve kurtuluş istemlerinden almaktadır.

Bu çıkmazının farkında olan sömürgeci sermaye devleti son manevra olarak, çekilirken sınır bölgesinde kalıcı bir güç bırakma, bunun yanısıra işbirlikçi Barzani çetesini ayda 50 dolar karşılığında korucu olarak kullanma niyetindedir. Ama bu da fayda etmeyecektir. Bu durum, işbirlikçi çetelerin Güneyli yoksul Kürt halkı içinde iyice teşhir olmalarını ve özgürlük mücadelesinin tabanının daha da gelişmesini sağlayacaktır.

***

Sömürgeci sermaye devleti en kirli yöntemlerle işgali sürdürürken cephe gerisini de sağlamlaştırmaya çalışıyor. İşgalin hemen öncesinde İstanbul'da emekçi halka karşı giriştiği katliamla kitleleri susturmak istemişti. Şu anda da Güney'in yanısıra Kuzey Kürdistan'da da sömürgeci savaşı şiddetlendirmekte, ülkenin dört bir yanında baskı ve terörünü yoğunlaştırmaktadır. Öte yandan işgalle birlikte "PKK'yi ezdik, belini kırdık", "Devlet güçlüdür, Batı'ya meydan okuyoruz." teraneleriyle işçi ve emekçi kitleler üzerinde yeni şovenist cereyanlar estirmeye, devlete karşı artan güvensizlik ve öfkeyi dizginlemeye uğraşmaktadır. "Birlik, beraberlik, milli seferberlik" demagojileriyle yeni istikrar paketlerini, fedakarlık zokalarını işçi ve emekçilere yutturmaya çalışmaktadır. Bu faaliyetinde her zaman olduğu gibi sendika bürokrasisi emrine amadedir. Türk-İş hainleri işçileri devletle bütünleşmeye, işgali desteklemeye çağırıyor. DİSK ve KÇSP sessiz kalarak işgale onay veriyorlar.

Sömürgeci sermaye devletinin işçi ve emekçilere dönük politikasının diğer ayağı da her zaman olduğu gibi "demokratikleşme" salvolarıyla beklenti yaratmaktır. Sermaye sözcüleri "hazır PKK'nin belini kırmışken demokratikleşmenin ve Kürt reformlarının tam zamanıdır" demagojisiyle umut tüccarlığı yapıyorlar.

***

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri gelecek umudunu, ekonomik-demokratik hakların kazanımını Kürt özgürlük mücadelesinin ezilmesine, emperyalist yağmadan nasiplenme düşüncesiyle Türk devletinin bölge halklarına karşı yürüttüğü saldırı politikasına bağlayamaz. Bunun gibi "milli duygular"la sermayenin yeni ekonomik-siyasi saldırı paketlerine karşı sessiz de kalamaz. Tarihte sermaye devletlerinin diğer halklara karşı giriştiği hiç bir saldırı, katliam, savaş politikaları bu politikaya alet olan işçi ve emekçilere bir şey kazandırmamıştır. Tersine tüm sömürgeci ve emperyalist savaşlar, işgaller işçi sınıfı ve emekçilerin daha büyük bir yıkımı ve sefaletiyle sonuçlanmıştır.

İşçi ve emekçiler için her türlü kazanımın yolu sermaye sınıfına ve onun devletine karşı mücadeleden geçer. Kendisini sermayenin savaş arabasına bağlamaktan değil. Bu sömürgeci savaşta Türkiye proletaryasının safı özgürlük için mücadele eden Kürt emekçi halkının safıdır. Başka bir ulusu ezen ulusun işçi ve emekçileri de özgür değildir. Kürdistan'ı sömürgeleştiren devlet, Türkiye proletaryası Kuzey ve Güney Kürdistan'ın işgaline karşı mücadele etmedikçe, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkına sahip çıkmadıkça kendisinin kollarını bağlayan ücretli kölelik zincirlerini de parçalayamaz.

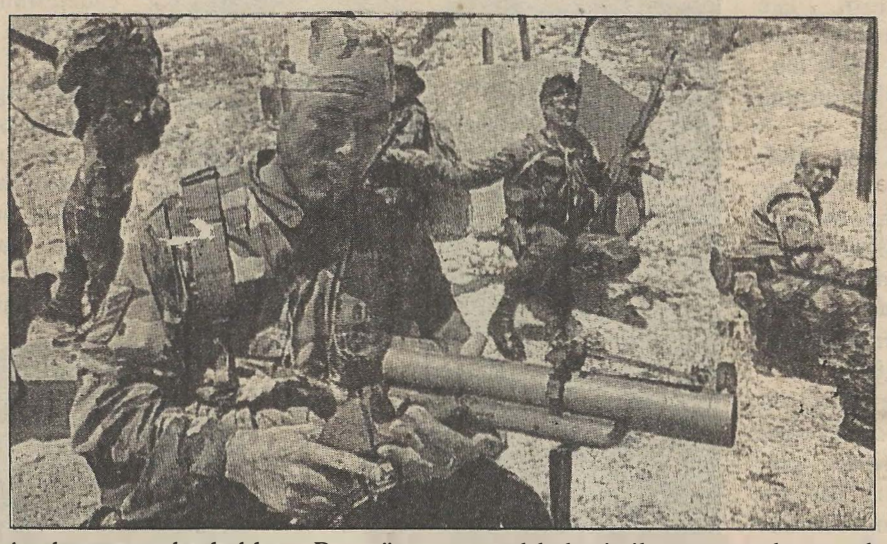
Kürdistan'da İşgale Son!

Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tayin Hakkı!
Özgürlük, Eşitlik, Gönüllü Birlik!

GÜNEY KÜRDİSTAN'IN İSTİLASI:

Bataklıkta Bir Çırpınış

Kürdistan batağına boğazına kadar saplanan sömürgeci rejimi güvenlik bölgesi de kurtaramayacaktır. Aksine Güney, kendisiyle birlikte Talabani-Barzani çetesini de boğacak bir bataklık olacaktır. Türk devletinin paralı askerleri haline gelecek olan Barzani ve Talabani çetesinin bu ihanetlerine Güney halkı sessiz kalmayacaktır. Kontra basının sahte zafer yaygaralarının kısa sürede yerini şaşkınlığa, kuşkuya ve hatta karamsarlığa bırakması içine düştükleri Kürdistan bataklığının derinliğini görmeleri yüzündendir.

Sömürgeci sermaye devleti, Güney Kürdistan'ı istila ettikten sonra bir bakıma istilanın maksadını da açığa vuran güvenlik bölgesi oluşturma planını gündeme getirerek istilayı gerekçelendirdi:

"PKK, Kuzey Irak'ta var olan otorite boşluğu ve istikrarsızlık ortamından yararlanarak güç toplamakta ve topraklarımıza saldırmaktadır, buna daha fazla seyirci kalamazdık, kalamayız." Özünde kendi güçsüzlüğünü ve sorunun kaynağını (sömürgeci boyunduruk) saptırmak için başvurulan bu özel savaş imalatı demagoji gerçekte yeni değildir. Özgürlük hareketinin '84 atılımından beri dillendirilen bu demagojiye dün İran-Irak savaşı, savaş bitince bu kez Suriye, sonraları ise İran, Irak, Ermenistan, Yunanistan ve hatta Kıbrıs Cumhuriyeti dayanak yapılmıştı. Konumuz istilayı haklı çıkarmak için öne sürülen bu demagojik dayanaklar olmadığı için yalnızca oluşturulmak istenilen güvenlik bölgesi planıyla olan bağıntısı çerçevesinde değinmekle yetineceğiz.

Sömürgeci rejimin otorite boşluğu hakkında söylemek istediği olgu, Barzani ve Talabani çetelerinin halk nezdinde giderek itibar ve güç kaybına uğraması karşısında Güney'de PKK'nin giderek güç kazanması gerçeğidir. G. Kürdistan halkının ulusal ve toplumsal hiç bir özlem ve talebine cevap veremeyen bilakis ihanetçi bir tutum içinde olan Barzani ve Talabani çeteleri hızla güç kaybetmeye başladılar. Bu süreç içerisinde artan bir ivmeyle çıkar dalaşına da girince Güney halkı üzerindeki itibarları ve etkinlikleri büyük ölçüde kaybolmaya başladı. Gerek BAAS rejimine karşı yıllardır yürütülen mücadele, gerekse de Barzani ve Talabani çetelerinin iç savaş boyutunda bir çatışma içine girmeleri yüzünden Güney halkının büyük çoğunlukla silahlanmış olması ve PKK'nin burada hızla güç kazanarak halk nezdinde taban oluşturmaya başlaması sömürgeci devleti epeyce korkuttu. Amerikan emperyalizminin, bölgede kendi egemenlik alanlarını geliştirmek isteyen Almanya, Rusya ve Fransa emperyalistlerine karşı, egemenliğini sağlamlaştırma hesapları ile sömürgeci Türk devletinin G. Kürdistan üzerindeki yayılmacı emellerinin örtüşmesi, G. Kürdistan'nın ABD himayesinde açıkça istila edilmesinin temel nedeni olmuştur. G. Kürdistan istilası sömürgeci rejimin bölgede ABD jandarması olarak daha etkin bir rol oynayacağının da en güçlü belirtisidir. Özellikle Alman emperyalizminin istilanın kalıcılaşmasına gösterdiği tepki, işgalin arkasında ABD emperyalizminin varlığını tartışmasız kılıyor.

Sömürgeci sermaye düzeninin kendi iç dengeleri ile uluslararası dengeler ve siyasi konjonktür, istilanın kalıcılaşmasını güçleştiriyor. "Güvenlik bölgesi" planı bu güçlüğün bir ürünü olarak gündeme getirildi. Türk devleti, güvenlik bölgesi (tampon bölge) planını, Barzani-Talabani çetesini resmen koruculaştırarak kalıcı istilasını meşrulaştırmak amacıyla gündeme getiriyor. Böylece sömürgeci Türk Ordusu G. Kürdistan'dan çekilse bile "güvenli bölge" kılıfı altında bölgeye sürekli müdahale ve kısmen de yerleşme zeminine sahip olacak. "Güvenlik bölgesi" planına göre, sadece özgürlük hareketine, dolayısıyla Kuzey Kürdistan parçasındaki Kürt halkına karşı değil, fakat aynı zamanda, Güney Kürdistan parçasındaki Kürt halkına karşı savaş açabilme şansı ortaya çıkıyor. Bu plan, Kuzey halkıyla Güney halkının arasına düşmanlık tohumları ekmeyi amaçlıyor. Böylelikle her geçen gün daha da iç içe geçen ve kaderleri birleşen Kuzey'le Güney'i ayırmak ve güçlerini etkisizleştirmek, dahası çatıştırmak imkanı doğacak.

Ne var ki, emperyalistlerin ve sömürgeci rejimin bu uğursuz planları boşa çıkmaya mahkumdur. G. Kürdistan halkının ulusal ve toplumsal özlem ve taleplerini emperyalist haydutlara peşkeş çeken ve Güney halkını emperyalist ve sömürgeci güçlere muhtaç hale getiren savaş ağaları Barzani ve Talabani, hakimiyetlerini pekiştirmek ve özgürlük hareketinin tabanını etkisizleştirmek için kendilerine biçilen koruculuk rolüne de hevesle soyunmaya hazır olduklarını açıkladılar. Ancak, bu işbirlikçilere rağmen Güney halkı daha şimdiden, istilacı Türk ordusuna ve onun her türlü uzantısına karşı tavır almaya başladı bile. Yakın zamanda "Kızılay görevlisi" adı altında bölgeye sokulan Türk istihbarat ajanlarının başına gelenler bu olgunun canlı kanıtıdır. Sömürgeci kirli savaşı Güney'e yayan rejim, onlarca köyü boşalttırmış, onbinlerce insanı zorla göç ettirmiş ve onlarca yoksul köylüyü katletmiştir. Sömürgeci rejimin bu kirli savaş uygulamalarına sessiz kalmayacağını gösteren Güney'in yoksul emekçi kitleleri tavırlarını kitlesel serhıldanlarla ortaya koyuyorlar. Dün Cizre, Şırnak ve Nusaybin'de serhıldanlar yaşanırken, bugün Erbil, Amediye, Duhok vb. kentlerde Kürt halkı serhıldanları sürdürüyor. Sömürgeci rejimin istikrarsızlık, otorite boşluğu yaygarasına yolaçan işte bu serhıldanlardır. Özgürlük hareketinin etkinliğinin bir ifadesi olan bu serhıldanlar yalnızca Barzani-Talabani çetesini değil, onlardan daha çok olmak üzere emperyalist güçleri ve sömürgeci güçleri ve özellikle Türk devletini korkutmuştur. Zira Güney'in de devrimcileşmesi demek, sermaye iktidarı için Kürdistan'da boğulmak demektir. Stratejik ve politik açıdan önemli bir coğrafyada yer alan ve üzerinde emperyalist haydutların kıyasıya kapıştıkları bir alan olan Kürdistan'ın Güney parçasının devrimcileşmesi bir devrimci kaynaşmalar ve istikrarsızlıklar kuşağı olan Ortadoğu'da uluslararası sermaye cephesi ve Türkiye kapitalizmi için başı sonu kontrol edilemeyen bir sürecin başlaması ve büyük olasılıkla ölüm çanlarının çalması anlamına gelir.

Kürdistan batağına boğazına kadar saplanan sömürgeci rejimi güvenlik bölgesi de kurtaramayacaktır. Aksine Güney, kendisiyle birlikte Talabani-Barzani çetesini de boğacak bir bataklık olacaktır. Türk devletinin paralı askerleri haline gelecek olan Barzani ve Talabani çetesinin bu ihanetlerine Güney halkı sessiz kalmayacaktır. Kontra basının sahte zafer yaygaralarının kısa sürede yerini şaşkınlığa, kuşkuya ve hatta karamsarlığa bırakması içine düştükleri Kürdistan bataklığının derinliğini görmeleri yüzündendir.

Komünistler ve devrimciler sömürgeci kirli savaşa ve istilaya salt Kürt halkına karşı devrimci görevlerini yerine getirmek için değil, aynı zamanda sömürgeci egemenliği hakettiği çöplüğe göndermek için de karşı durmalı ve görevlerine daha sıkı sarılmalıdırlar. Sermaye iktidarını döktüğü kanda boğmak için başta işçi sınıfının ana mevzileri fabrikalar olmak üzere her yeri Kürdistan gibi düzen için içinde boğulacağı bir bataklık haline getirmek sorumluluğuyla yüzyüzeyiz.

Sömürgeci Türk Ordusu Güney Kürdistan'dan Defolsun!
Uluslar Özgür,
Halklar Birlik Olmalı!

Sömürgeci sermaye düzeninin kendi iç dengeleri ile uluslararası dengeler ve siyasi konjonktür, istilanın kalıcılaşmasını güçleştiriyor. "Güvenlik bölgesi" planı bu güçlüğün bir ürünü olarak gündeme getirildi. Türk devleti, güvenlik bölgesi (tampon bölge) planını, Barzani-Talabani çetesini resmen koruculaştırarak kalıcı istilasını meşrulaştırmak amacıyla gündeme getiriyor.

İhanetin Kısa Tarihi

Celal Talabani

Mesut Barzani

"Biri, daha ziyade feodal aşiretçi bir toplumsal temele, dolayısıyla daha zayıf bir ulusal kimliğe sahiptir(KDP). Diğeri, daha çok kentsel tabana, burjuvalaşmış feodallere, yarı burjuvalara ve burjuva aydınlara dayanmaktadır(YNK). İki örgütün ulusal mücadeleye ilişkin perspektiflerini de bu sınıfsal, sosyal yapıları belirlemiştir. YNK, KDP'ye göre daha gelişkin bir ulusal kimliği temsil etmesine karşın, her iki gücün son derece temel bir ortak özelliği vardır. KDP ve YNK, Kürt ezilen ve yoksul sınıflarının değil, Kürt mülk sahibi sınıfların temsilcileridirler. Bu, G.Kürdistan'daki ulusal mücadelenin radikal halkçı bir nitelikten uzaklığını gösterdiği gibi, buna bağlı olarak atomizasyona, iç çatışmaya, uzlaşmaya ve pragmatizme yakınlıklarının da temel nedenidir. Her iki örgüt de bu nedenle emperyalizmle, bölge devletleriyle pragmatist temelde ilişkilere kolaylıkla girebilmekte, bir iç savaş ortamına aynı kolaylıkla sürüklenebilmektedir." (*Kızıl Bayrak*, Sayı:2)

PKK, yalnızca emperyalistlerin ve Türk devletinin bölgedeki çıkarları açısından değil, G.Kürdistan'daki sömürücü sınıfların çıkarları açısından da ciddi bir tehlikedir. PKK'nin varlığı bu işbirlikçi Kürt siyasetlerinin ihanetçi, sömürgeci yüzlerinin açığa çıkmasını hızlandırıyor, Güney Kürdistan'ın emekçi halkı için de bir alternatif olarak kendisini gösteriyor. Bu yüzden, Kuzey Kürdistan'daki devrimci süreç, hızla Güney'e de sıçrayabilir. Kürt yoksul köylülüğüne dayanan devrimci bir Kürt ulusal hareketi G.Kürdistan'daki işbirlikçi, feodal ve burjuva sınıfların sözcüsü durumundaki KDP ile YNK'yı ve dolayısıyla sömürücü sınıfları silip süpürebilir. Bu yüzden KDP ve YNK başından beri PKK'yi bitirmek için emperyalistlerle açıkça işbirliğine girdi. İşi PKK'ye ateş açmaya bile götürdüler. (92 Güney savaşı hatırlansın) Ancak G.Kürdistan halkının tepkisi karşısında her defasında geri adımlar atmak zorunda kaldılar ve her defasında yoksul sınıflar önünde biraz daha yıprandılar.

Kürt halkının sırtına "ihanet" hançeri

- Türk devletinin G.Kürdistan'ı işgaliyle birlikte KDP ve YNK açısından yeni bir ihanet dönemi başlamıştır.Bu ihanetin ne şekilde olacağı ise Türk devletinin bölgede kalıp kalmayacağına, ne kadar ve nasıl kalacağına bağlıdır. Kendi halklarına ihanet ve emperyalistlere icazet, cılız burjuva ve feodal sınıfları temsil eden KDP ve YNK'nın temel karakteristiğidir.

Türk devletinin G. Kürdistan'ı işgaliyle birlikte KDP ve YNK açısından yeni bir ihanet dönemi başlamıştır. Bu ihanetin ne şekilde olacağı ise Türk devletinin bölgede kalıp kalmayacağına, ne kadar ve nasıl kalacağına bağlıdır. Kendi halklarına ihanet ve emperyalistlere icazet, cılız burjuva ve feodal sınıfları temsil eden KDP ve YNK'nın temel karakteristiğidir. İcazetin, işbirlikçiliğinin, kalleşliğinin özü sınıfsal konumundan, fütursuzluğu ise cılızlığından geliyor.

Türk devletinin Musul ve Kerkük'e ilişkin ilhakçı eğilimleri bilinmektedir. Türk devleti, emperyalistlerin tutumlarına bağlı olarak bölgeye yerleşmenin çeşitli yollarını aramaktadır. (Tampon bölge oluşturmak, Çekiç Güç'ün kara kuvveti olmak vb.) Şu veya bu şekilde kalması durumunda, bölgedeki burjuva ve feodal sömürücü sınıfların cılızlığı, PKK'nin varlığı koşullarında, bu sınıfları Türk devletine karşı bir ulusal mücadeleye güdülemeyecek, tersine, KDP ve YNK şahsında çok daha açık ihanetlere sürükleyecektir. Çekilme durumunda ise son günlerde tartışılan, maaşları Türkiye tarafından ödenen peşmergelerden oluşan, PKK'nin Kuzey Kürdistan'a giriş güzergahı üzerinde kurulacak karakollar, yeni ihanetçi ve işbirlikçi politikaları kolaylaştıracaktır.

Ancak tüm bunlarla ilişki içinde başka bir durum daha söz konusudur. İşgal bölgede birleşik devrimci mücadele için objektif koşulları doğuruyor.

Birincisi, bu somut bir işgaldir. Eğer sürekli hale gelirse, PKK önderliğinde veya benzer bir örgütün önderliğinde devrimci bir mücadeleyi güdüleyebilecektir. (Bölge halkının ilk günlerdeki tepkisizliğinin ardından yavaş yavaş tepkilerbelirginleşmeyeve sertleşmeye başladı. 7 çobanı terörist diye öldüren Türk devletinin bir aracına saldırarak, Kızılay memuru görüntüsündeki 3 MİT ajanı ile aracı korumakla görevlendiren 4 peşmergeyi öldürdüler. Bu, ilhak durumunda neler olacağının bir göstergesidir ve sadece bir başlangıçtır.)

İkincisi, KDP ve YNK tarafından savaş K.Kürdistan kürtleri ile Türkiye arasında bir savaşmış gibi gösteriliyordu. Ancak işgalle birlikte savaş G.Kürdistan'a sıçramış, genişlemiştir. Bu ise birleşik bir devrimci Kürt ulusal mücadelesi için objektif olanaklar demektir. PKK, kuzeyde olduğu gibi bölgedeki yoksul Kürt köylülüğünün sözcüsü olmaya adaydır.

Üçüncüsü, KDP ve YNK'nin, sömürücü sınıfların çıkarlarını temsil etmeleri, ihanetçi ve icazetçi çizgileri, bölgedeki yoksul sınıflarda sürekli olarak burjuva-feodal çizgiye güvensizliği beslemektedir. Bunabir de KDP ve YNK'nin gerici iç çekişmeleri yüzünden Kürt halkının dönemsel olarak kuzeyden güneye veya güneyden kuzeye göçeden mülteci bir halk durumuna getirilmeleri de eklenirse bölgedeki öfke birikimi ve devrimci mücadele dinamikleri daha iyi anlaşılabilir. Yani PKK veya oluşabilecek başka bir devrimci siyasi yönelim karşısında burjuva-feodal önderlikler tasfiye tehlikesiyle karşı karşıyadırlar, Kürt yoksul sınıfları nezdinde oldukça yıpranmışlardır.

Bu saydıklarımız sadece olanaklardır. Bunun güce dönüşmesi ise komünistler öncülüğünde işçi sınıfının ve emekçi katmanların, Gazi direnişinin dersleriyle ve sınıf mücadelesinin hizmetine sunduğu yeni araçlarla donanarak, militan-birleşik bir mücadeleyle sermaye devletini sarsabilmesinden geçer. Daha ötesi ise Türkiye'den başlayıp Kürdistan üzerinden Ortadoğu'ya yayılacak bir dizi devrimci kalkışma için daha büyük olanaklar demektir.

Kahrolsun Sömürgecilik!
İşgale Son!
Yaşasın Bağımsız, Birleşik, Sosyalist Kürdistan!

İşgalin adı terörle mücadele

Direnişin adı terör

- Türkiye, İsrail, Cezayir ya da başka bir sermaye diktatörlüğü, değişen bir şey yok. Emekçilere dönük katliamları karşısında açıklamaları bir ve aynıdır: "Terörizme karşı mücadele ediyoruz!
- Bu emek düşmanı terör şebekelerinin, emekçi halklara karşı işledikleri suçlarını, "teröre karşı mücadele" perdesiyle gizlemeye çalışmaları bile, onların terörist yüzünü biraz daha açığa çıkarmaktadır.

Geçtiğimiz günlerde, Cezayir'deki askeri diktanın İslami Selamet Cephesi FIS'e karşı başlattığı son kapsamlı saldırıda bir rakama göre 800, bir başka rakama göre 300'e yakın FIS militanı öldürüldü. Öldürülenlerin "militan" olduğu iddiası elbette resmi kaynaklara ait. Oysa gerçek, her zaman olduğu gibi, resmi beyandan çok farklı. Yüzlerce ölüm, FIS militanlarıyla devlet güçleri arasında geçen bir çatışmada değil, devlet güçlerinin islamcı yönelime sahip halkın kitlesel gösterilerine silahlı saldırısı sonucu gerçekleşti. Aynı hafta içinde İsrail, Hizbullah'ın iki liderini, içinde bulundukları bir arabaya roketle saldırarak öldürdü. Gazi olayları ve G.Kürdistan'ın Türk ordusunca işgali de aynı haftalarda gelişti. Bu dördü, '95 Mart sonunda bölgedeki en çarpıcı gelişmelerdir.

Çok farklı temelleri ve sonuçları olmasına karşın, özellikle ilgili devletlere göre açıklaması tek bir noktada toplanmaktadır: TERÖR.

Türkiye, İsrail, Cezayir ya da başka bir sermaye diktatörlüğü, değişen bir şey yok. Bu ve benzeri olaylar karşısında açıklamaları bir ve aynıdır: "Terörizme karşı mücadele ediyoruz!"

Cezayir devleti, sivil kitlelerin gösterisine silahlı güçleriyle saldırarak yüzlerce insan öldürmüş ama adını "FIS terörüne karşı mücadele" koymuştur.

Türk devleti önce, bir emekçi mahallesinde, kahvede oturan insanları silahla taramış, ardından gelişen karşı öfkeyi gene silahlı güçleriyle ve onlarca insanı öldürerek bastırmaya çalışmış, hemen ardından Gazi ve diğer işçi-emekçi semtlerine karşı giriştiği operasyonlarla onlarca insanı gözaltına almış, işkenceye çekmiş, kaybetmiş, tutuklamış ama adını "terörle mücadele" koymuştur. Gene Türk devleti, bir "komşu" devletin sınırlarını ihlal edip, kilometrelerce içeriye girmiş, bütün bir G.Kürdistan'ı işgal etmiş, bu arada karşısında birkaç küçük PKK müfrezesi dışında, Kürt köylüleriyle, Türkiye'deki katliamcı uygulamalardan kaçarak Irak'ta yaşamını sürdüren sivillerden başka kimseyi bulamamış, ama işgalin adını "PKK terörüyle mücadele" koymuştur. İsrail devleti, bir aracı, içindeki iki kişiyle birlikte imha etmiş, adını "Hizbullah terörüyle mücadele" koymuştur. Bu olayların tümünde ilgili devletlerin katliamları, Türk mehmetçik basını tarafından alkışlanıp kutsanmıştır.

Asıl, kökeni ne olursa olsun, sınıfsal, ulusal, dinsel, her türden muhalefeti, silahlı şiddetle bastırmaya çalışan bölge devletler., açık bir terörist faaliyet içindedirler. Son yıllarda Türk devletinin ağzına sakız olan ünlü sözde de ifadesini bulan "balığı yakalamak için denizi kurutmak" kavrayışının tek sonucu, sivil halkın kitlesel katliamıdır. Bölgede, devlet terörüne kurban giden Kürt, Türk ve Filistinli Arap sayısı, resmi silahlı güçlerin kapıştığı savaşlarda ölenlerin kat kat üstündedir. Terör, kitlelerin silahlı şiddetle korkutulup sindirilmesi ise eğer, bu konuda en güçlü ve "başarılı" örgütlerin sermaye devletleri olduğu açıktır.

Ne Türkiye ve ne de bölgedeki bir başka devlet, eylemlerini açıktan savunamıyor, savunamazlar. Bu emek düşmanı terör şebekelerinin, emekçi halklara karşı işledikleri suçlarını, "teröre karşı mücadele" perdesiyle gizlemeye çalışmaları bile, onların terörist yüzünü biraz daha açığa çıkarmaktadır. Sermayenin bu örgütlü terörüne son vermenin yolu, onun karşısına, işçi sınıfının örgütlü gücü çevresinde birleşmiş, emekçi kitlelerin devrimci şiddetini geçirmektir. Bölge halkları, emperyalist-kapitalist sömürü ve zulümden, dinsel ve etnik bölünme ve çatışmalardan kurtuluşun yolunu ancak böyle bulabilecektir. Bu yol, sınıfsal, ulusal, dinsel, insanlar arasındaki her türden ayrıcalığa son vererek, baskı ve sömürü olanaklarını ortadan kaldırmayı hedefleyen işçi sınıfı iktidarıdır. Sosyalizmdir...

Uluslar Özgür, Halklar Birlik Olmalı!
Yaşasın Sosyalist Cumhuriyetler Birliği!

5 Nisan'dan bugüne Saldırı... Saldırı...

YENİ EMEKLİLİK YASASI:
Kazanılmış haklarımıza yeni bir saldırı

Günlerdir sermaye basınında "demokratikleşme paketi" üzerine gürültü koparılmaktadır. Göz boyama, aldatmaca ve oyalamadan ibaret olan gündemdeki demokratikleşme adımlarına dikkat çekilirken, kaşla göz arasında IMF patentli yeni saldırı paketinin albenili fiyonk çözülmektedir. Ardarda gelen zamların şimdilik sonuncusu İETT'ye getirilen % 50 artış oldu. Yani bundan böyle, mavi kart kullanan asgari ücretli bir işçi neredeyse maaşının 4'te birini yol parasına harcamak zorunda kalacak.

Önümüzdeki günlerde ise sermaye, kazanılmış haklarımıza ağır bir darbe daha indirmeye hazırlanmaktadır. Başbakan Tansu Çiller, IMF'nin acil isteği üzerine, emeklilik yaşını yükselten, prim/gün şartlarını ağırlaştıran yasa tasarısını görüşmek üzere, Bakanlar Kurulu'nun toplanması talimatını verdi ve tasarının TBMM'den önümüzdeki hafta çıkmasını istedi.

Kadın işçinin emeklilik yaşını 55'e, erkek işçininkini 60'a çıkaran yasa gereğince, kadının en az 7200, erkeğin ise en az 9000 gün malüllük, yaşlılık ve ölüm sigortaları primi ödemiş olması şart olacak.

Kısacası, enflasyon karşısında sürekli eriyen, gülünç rakamlar halini alan emekli maaşımızı alabilmek için sermayedarlar bundan böyle alınterimizi daha uzun yıllar boyu sömürecek, sefalet ücretimizden daha fazla vergi ve prim kesecektir. Yüzyüze olduğumuz paket, demokratikleşme paketi falan değil topyekün saldırı paketidir. IMF reçetesi, gümrük birliği için atılan adımlar refah değil, daha fazla sömürü, daha fazla açlık, daha fazla işsizlik ve sefalet demektir. Tüm bunların pürüzsüz uygulanabilmesi için ise emekçi kitleler üzerine daha fazla terör ve şiddet kusulacaktır.

Sıfır sözleşme, grev ertelemeleri, özelleştirmeler, sendikasızlaştırma, zamlar ve tensikat saldırılarından sonra, şimdi de yeni emeklilik yasasıyla kazanılmış haklarımızın daha fazla budanmasına izin vermeyelim.

Unutmayalım ki, tüm kazanımlarımızı çetin mücadelelerle elde ettik. Haklarımızı, bir çok işçi kardeşimizin canı ve kanı pahasına söke söke aldık. Onları korumak onurumuzdur. Sınıfımıza karşı borçtur. Mücadele ile alınan haklar, ancak mücadele ile korunabilir. Sermayenin topyekün saldırısı ancak kararlı ve militan bir direniş ile geri püskürtülebilir. Gazi ve Ümraniye emekçileri şanlı direnişleriyle faşist sermaye rejimine nasıl geri adım attırılacağını göstermiştir, yolu açmıştır.

Öyleyse, diğer taleplerimizin yanında, emeklilik yasasının geri alınması için, emeklilik maaşlarının eski ücret üzerinden ödenmesi için...

mücadeleye, alanlara, işçi-emekçi barikatlarına!

Sokağa, eyleme, direnişe, barikatlara!

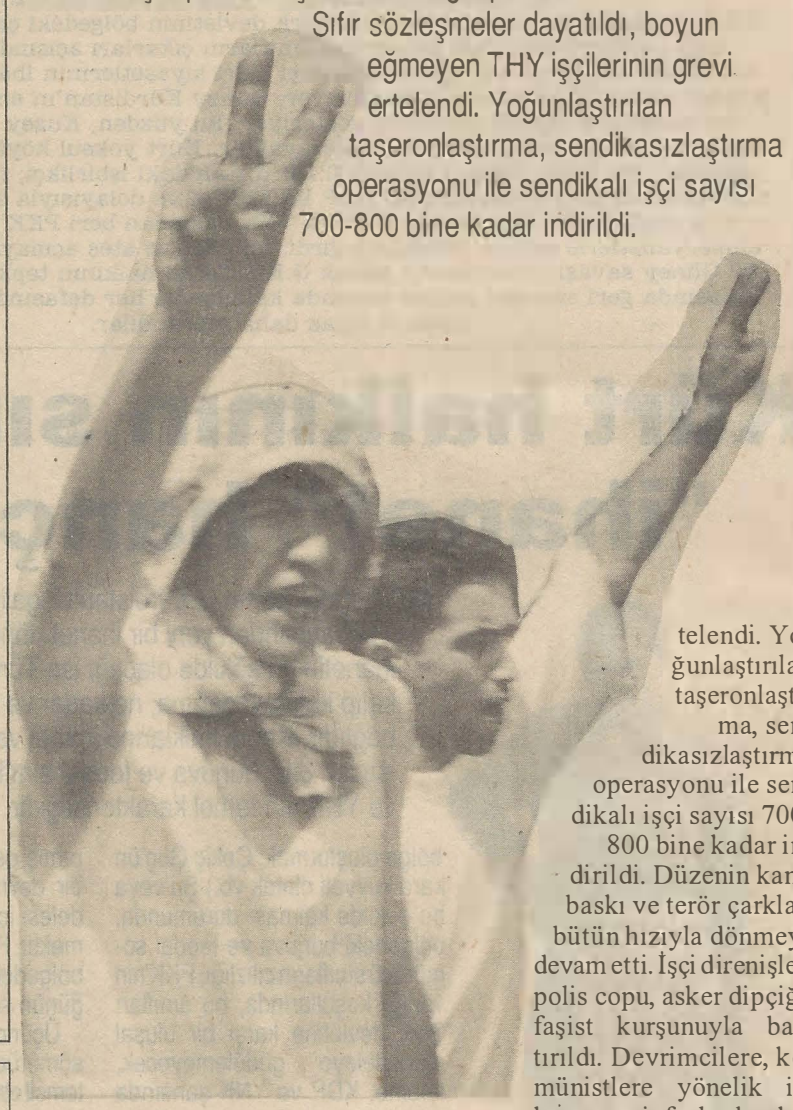
Sermaye diktatörlüğü, içinde debelendiği ekonomik krizi bahane ederek, işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı saldırılarını her geçen gün daha da boyutlandırıyor. Özelleştirme saldırısı ile amaçlanan, işçi sınıfının kazanılmış tüm haklarını gaspetmektir. Sendikal örgütlenme, TİS hakları, "sıfır zam" dayatması ile fiilen ortadan kaldırılmaya çalışılıyor. Sermaye sınıfı en düşük ücretle, en az sayıda işçiyle en yoğun emek sömürüsünü gerçekleştirmek istiyor. THY grevinin ertelenmesi ile başlayan saldırı, şimdi de Şişe Cam grevinin hain sendika bürokratları eliyle boğulması ile devam ediyor. Sermaye sınıfının ve işbirlikçi hainlerin bu kadar pervasız olmasının nedeni, işçi sınıfının örgütsüz ve geniş oranda politik bilinçten yoksun olmasıdır. Sınıf çıkarlarımız ve sınıf dayanışması temelinde örgütlenemediğimiz sürece de, sermaye sınıfı bu pervasızlıklarını sürdürecektir.

Şişe Cam, '94 yılında 923 milyon dolarlık ciro gerçekleştirdi.(Yılda bir milyon ton cam üretiliyor.) '93 yılına göre kar oranlarını %104 arttırarak 427,960 milyar lira kar elde etti. İç pazarda tekel olmanın avantajlarını ve devlet desteğini sonuna kadar kullanarak palazlanan Şişe Cam'ın yıllık ihracat hacmi, 350 milyon dolara ulaştı. Şu anda dünyanın en büyük 10 cam devi arasında yer alıyor. Son 5 yıldır "yeni ufuklar" projesi adıyla 540 milyon dolarlık dev yatırımlarla Gümrük Birliğine hazırlandı. '95 Haziran'ında tamamlanacak olan bu proje ile dünya ikinciliğine oynayacaklarını açıkladılar. TİS görüşmelerinde, bu kadar cimri davranmalarının asıl nedeni bu hedeftir. Şişe Cam işçileri geç kalmış değildir. Hain sendika ağalarının imzaladığı satış sözleşmesi kabul edilemez. 10 işyerindeki 7500 şişe cam işçisi taban örgütlenmeleri ile grevi fiilen sürdürmelidir. Grev komitelerimiz, devrimci işçilerin öncülüğünde örgütlenmelidir. Sermaye iktidarının saldırılarına karşı, karanlığı yırtacak bir kıvılcım olmalıdır. Sendika ağaları, "masa başında çözüm bulalım" demagojileri ile bizleri oyalamaya, kendi gücümüze güvensizlik yaymaya çalışıyorlar. Öncelikle uzlaşmacı satılmış sendika ağalarını ezip geçmeliyiz. İşçi sınıfının tarihsel ve evrensel çıkarlarının temsilcisi olan ihtilalci komünist sınıf partisini yaratma mücadelesi vermeliyiz.

Gerici-faşist iş yasaları, fiilen çiğnenmelidir!
Grev komitelerimizin onaylamadığı TİS geçersizdir!
Çalışanlara iş güvencesi, işsizlere iş!
Yaşasın halkların kardeşliği!
Kürt ulusuna özgürlük!
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!

● Bu bir yılda %100'ü aşan zamlar ve enflasyon işçi sınıfı ve emekçilerin belini daha da büktü. Bir milyonu aşkın işçi kapı önüne, sayıları 10 milyona yaklaşan işsizler ordusunun yanına, açlığın kör kuyusuna itelendi. 600 bin kamu işçisinin kazanılmış toplu sözleşme farkları gaspedildi.

Sıfır sözleşmeler dayatıldı, boyun eğmeyen THY işçilerinin grevi ertelendi. Yoğunlaştırılan taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma operasyonu ile sendikalı işçi sayısı 700-800 bine kadar indirildi.

5 Nisan kararları, çürümüş sermaye düzeninin, işçi sınıfı ve emekçilere karşı yeni bir savaş ilanı olmuştu. O gün, bütün burjuvalar ve onların uşakları; kapitalist krizlerinin ve sömürgeci kirli savaşlarının faturasını, işçi sınıfının, emekçilerin sırtına işsizlik, açlık, sefalet olarak yükleyeceklerine ve bu yoldan düzenlerinin istikrarını güvenceye alacaklarına dair yemin ettiler. Bütün düzen partileri; düzen içi, kısmi, demagojik muhalefeti bile askıya alarak kapitalist saldırıya destek olacaklarına ve burjuva efendilerini bu krizden kazasız belasız çıkartacaklarına dair and içtiler. Geçen bir yıl boyunca da, işçi sınıfının bu saldırılar karşısında büyük ölçüde sessiz kalması sonucu, epey mesafe aldılar.

Bu bir yılda %100'ü aşan zamlar ve enflasyon işçi sınıfı ve emekçilerin belini daha da büktü. Bir milyonu aşkın işçi kapı önüne, sayıları 10 milyona yaklaşan işsizler ordusunun yanına, açlığın kör kuyusuna itelendi. 600 bin kamu işçisinin kazanılmış toplu sözleşme farkları gaspedildi. Sıfır sözleşmeler dayatıldı, boyun eğmeyen THY işçilerinin grevi ertelendi. Yoğunlaştırılan taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma operasyonu ile sendikalı işçi sayısı 700-800 bine kadar indirildi. Düzenin kanlı baskı ve terör çarkları bütün hızıyla dönmeye devam etti. İşçi direnişleri polis copu, asker dipçiği, faşist kurşunuyla bastırıldı. Devrimcilere, komünistlere yönelik işkence ve infazlar hız kazandı. Cezaevlerindeki devrimci tutsaklar üzerindeki baskılar açık katliamlara dönüştürüldü. Devrimci, yurtsever, komünist basın üzerindeki baskılar yoğunlaştırıldı. Bununla kalınmadı; aydınlar, sanatçılar, sendikacılar tutuklandı, işkence gördü. Üniversitelerdeki ilerici, devrimci öğrencilere, gecekondulardaki işçi-emekçi halka yönelik silahlı faşist saldırılar yoğunlaştırıldı. Kürt köyleri yakılmaya, köylüler katledilmeye, sağ kalanlar sürülmeye devam edildi. Onlarca işçi, emekçi ve devrimci, yüzlerce Kürt köylüsü ve gerilla bu alçak saldırılarda katledildi.

Burjuvalar ise, tam da bu sayede kârlarına kâr kattılar. Devlet, işçi ve emekçilerden gaspettiği yüzlerce trilyonu kâr, rant, borç, faiz, döviz, borsa soygunları ile palazlanan asalak sermaye sınıfının kasasına aktardı. İşçi sınıfının cebinden çalıp sermaye sınıfının cebini dolduran bir emme basma tulumba işlevi gördü. "Milletçe ortak fedakârlık" demagojisinin arkasındaki gerçek, bir yanda azami kârın, öte yanda ise sefaletin patlamasıydı.

Tüm bu saldırılarda, hain sendika bürokratları sermayenin

en büyük destekçisi oldu. Sınıfın içindeki eylem ateşine karşı itfaiyecilik ve onun yetmediği yerde de jandarmalık görevi üstlendi. Eylem kırdı, tehdit etti, bekletti, oyaladı, yatıştırdı, hedef şaşırttı. Tabandaki genel grev-genel direniş basıncının zorlamasıyla mecbur kaldığı 20 Temmuz vb. eylemlerde bile, sınıfın öfkesini boşaltıp, yeni saldırıların önünü açmayı amaçladı. Uşaklığını, sermaye uşağı en gerici devlet sendikalarının bile varlık koşulu olan toplu sözleşme hakkından vazgeçmeye kadar vardırdı. Böylece bunların, uzlaşmacı bile değil, sermayenin paralı uşağı bir mafya çetesi olduğu bir kez daha açığa çıktı.

Bu hain bürokratlar, sınıfın içindeki en küçük çatlak sese dahi tahammül edemiyor. Mücadele eden işçiyse patrona hedef gösterip işten attırıyor. Muhalif sendikacıysa, devlete hedef gösterip katlettiriyor, zindana attırıyor. Böylece sırtını devlet terörüne dayayarak, bir yandan da yaklaşan seçimlerde ihanet koltuğunu sağlama almaya çalışıyor. Bu oyunu bozmanın yolu, işten atılan işçilere, zindana atılan sendikacılara sahip çıkmaktır. Tabandan mücadele komitelerini örgütlemektir. Yeni saldırıları beklemeden şalterleri indirip sokaklara dökülmektir. Sendika bürokrasisi, sermayenin işçi sınıfının sırtına sapladığı, derhal sökülüp atılması gereken kör bir bıçaktır. Bu engel, ancak sınıfın birleşik, örgütlü ve militan mücadelesiyle, politik bir sınıf hareketiyle aşılabilir.

Çürümüş kapitalist düzen kriz içinde debelendikçe, çevresine pislik ve ölüm saçmaktadır. Ama işçi sınıfının biriken öfkesi, can çekişen bu yaralı canavarı mezarına gömecek ilk güçleri ortaya çıkarmaya başlamıştır. Yaşanan son olaylar işçi ve emekçilerde biriken öfkenin patlamaya doğru gittiğinin işaretleridir. Bu öfkenin saman alevi gibi parlayıp sönmesine izin verilmemeli, emekçi halkın öfkesi, işçi sınıfının örgütlü gücüne eklemlenerek ortak hedefe yöneltilmelidir. İşçi sınıfı, faşist devletin saldırganlığını engellemek için, üretimden gelen gücünü militan eylemliliğiyle desteklemeli, emekçi semtlerin direniş barikatlarından yükselen mevzilerin alevleri, politik genel grevin kraterinde tek ve güçlü bir ateşe dönüştürülmeli ve eceline susayan faşizm canavarı bu ateşte boğulmalıdır. Faşizm belasını yok edecek tek güç, onu yaratan ve kullanan sermayeyi de ortadan kaldıracak olan işçi sınıfının gücüdür.

Açlığa, sefalete, işsizliğe karşı, insanca bir yaşam için; sömürgeci kirli savaşa karşı, kardeş Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı için; faşist saldırganlığa karşı, canilerden hesap sormak için ve nihayet ücretli kölelik düzenine karşı, kapitalizmi mezara göndermek için; "GENEL GREV, GENEL DİRENİŞ" İÇİN GÖREV BAŞINA!

HAVAŞ İşçisi, Ankara'da Çiller'in çayını içmek için değil, mücadeleyi yükseltmek için kalmalıdır!

UZLAŞMAYA DEĞİL, MÜCADELE BARİKATLARINA!

Devletin hileli yöntemleriyle grevi kırılan HAVAŞ işçileri, grevin 44. gününde, çözümü Ankara yoluna düşmekte buldu. THY grevinin ertelenmesi, HAVAŞ'ın grev sırasında alelacele satışa çıkarılması, satıştaki karışıklıklar vb. bu hava taşımacılığı çalışanlarının mücadelesini bir kat daha zorlaştırıyor.

7 Nisan sabahı İstanbul ve diğer illerden yola çıkan, yaklaşık 800 HAVAŞ işçisi, akşamüstü Ankara'ya ulaştı. 8 Nisan günü ise Harb-İş Genel Merkezi önünde toplanarak, pankartları ve sloganlarıyla, 50 metre ilerideki DYP Genel Merkezi'ne yürüyüşe geçtiler.

Nitekim, DYP merkezi önünde polis barikatıyla karşılaşan işçilerin bir kısmı yürüme ve barikatı yarma yönünde eğilim gösterirken, çoğunluğundaki kararsızlık, sendikacıların bildik "barışıçlığı"yle birleşince oturma eylemi başlatıldı. İşçiler burada sıksık "Ölmek Var, Dönmek Yok!", "Yaşasın İşçilerin Birliği!", "İşçiler El Ele, Genel Greve!" gibi sloganlar atıp, kurulan polis barikatına karşı, "Bu barikatı parçalayalım, yürümeye devam edelim." türünden tepkiler gösterirlerken bazı sendika yöneticileri, polise yalvarmacı bir tutuma girerek, eylemi içi boş ve tamamen yasalcı bir biçime dönüştürdüler. "Bizim devlet ve polisten alıp-veremediğimiz bir şey yok. Biz barışçı yollarla bu işi halletmeye geldik." diyerek, halk düşmanı bu terör şebekesine boyun eğdiler. Ödül olarak da; "Biz zaten sizin barışçı olduğunuzu hissettik, onun için size müdahale etmedik" övgüsünü aldılar. Polisle yapılan bu anlaşmadan sonra, yine polisin isteğiyle arabalara binildi. Yürüme planından vaz geçilip, CHP Gn. Merkezi önüne araçlarla gidildi. Burada işçilere bir konuşma yapan Hikmet ÇETİN, uşaklığını yaptığı sermaye devletinin talimatıyla, işçilere geri dönerek işbaşı yapmalarını söyledi. İşçiler, buna tepki göstererek Türk-İş Gn. Merkezi'ne geldiler. Türk-İş önünde "İşçiler Burada, Türk-İş Nerede!" sloganını atan işçiler, daha sonra binaya girdiler.

Ankara yürüyüşünün daha ilk gün ve saatlerinde, önce polisle, ardından sermaye devletinin bir temsilcisiyle girilen bu dialog, HAVAŞ işçilerinin çıkarlarına aykırıdır. HAVAŞ işçileri Ankara yoluna ÇETİN'in veya ÇİLLER'in "bir çayını içmeye" değil, bu sermaye uşaklarından haklarını almak, için çıktılar. HAVAŞ işçisi sendikalara karşı, pek çok işçide bulunmayan bir "güven" duygusuna sahip. Ancak bunu sağlayan etken ne olursa olsun, bunun HAVAŞ işçisine pahalıya patlayacağı görülüyor. Yürüyüşün başındaki sendikacılar, işçinin sermaye sınıfına ve devletine karşı kinini bilemekle uğraşacaklarına, tam tersini yapıyorlar. Hikmet Çetin'in işçilere konuşma yapmasını sağlayarak, HAVAŞ işçisini devletin sinsi yönlendirmesine kendi elleriyle açıyorlar.

HAVAŞ işçisi, Ankara'ya ne yapmaya gittiyse, onu yapmaya çalışmalı, bir takım burjuva sözcüleriyle zamanını harcamak yerine, mücadeleyi yükselterek desteğini artırmalıdır. Kendilerinin uğradığı saldırı, özel değil, işçi sınıfının tümüne yönelik bir saldırıdır. HAVAŞ'ın kazanması, işçi sınıfının kazanması anlamına gelecektir. Ankara ve çevresindeki bütün KİT'lerin ve diğer sanayi kuruluşlarının işçileri HAVAŞ direnişçilerine destek vermelidir.

Ankara yürüyüşünde kortejin önünde, Türk bayrağı vardı. Bir yandan, Kürt ulusu üzerindeki sömürgeci egemenliğin, şovenist ideolojinin simgesi bu bayrağı, işçinin eline tutuşturulurken, diğer yandan da Gn. Bşk. Atilay AYÇİN aracılığıyla televizyonlardan kirli savaş karşıtı görüşlerin savunulması ilginç doğrusu. Üstelik devlet THY grevini savaşı bahane ederek, "milli güvenlik" gerekçesiyle yasaklarken, işçinin eline hem kendisinin hem de kardeş Kürt halkının düşmanının bayrağını tutuşturarak, İşçinin hakkını savunmak mümkün müdür?

METAŞ'a patron seçmek işçilerin işi değildir!
ÖZELLEŞTİRMEYE KARŞI MÜCADELE BARİKATLARINA!

Özelleştirme İdaresi'nin METAŞ'ın %42 hissesinin satış ihalesinde, en fazla teklifi veren Uzanlar'a ait Rumeli Çelik, Tütünbank ve Çimentaş'tan son teklifleri istendi. İhale şartnamesindeki "işçi çıkarılmaması"na ilişkin madde de süreç içerisinde kaldırıldı. Özelleştirme kararı öncesinde yönetim kurulu başkanlığı yapan Selçuk Yaşar, bu sürede faşist sendika ile ilişkilerini geliştirmiş olmalı ki, sendika, satışın Yaşar Holding'e yapılmasını istiyor. Bunu da işçilerin isteği olarak sunuyor.

Bir basın açıklaması yapan sendika başkanı Yılmaz Turan, *"Özelleştirme İdaresi'nin kararını gözden geçirmesini, aksi taktirde tepkilerinin büyük olacağını"* söylüyor. İşçiye patron beğendirmeye çalışan sendika, Uzanlar'ın dışındaki İzmir'li patronların iyi olduğu demagojisini yapmaktan geri durmuyor. Özelleştirme saldırısına karşı savaşmak yerine bunu iyi patron-kötü patron ikileminde eritme çabasında. Sendika kendince iyi patronun yanında kötü patrona karşı savaşıyor. Üstelik işçileri de yanına alarak.

Yaşar Holding'in fabrikalarında taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma ve tensikatlar arsızca uygulanırken bunu görmezlikten gelip diğer burjuvalara savaş açmanın tek bir nedeni olabilir sendika açısından. O da İzmirli patronlarla çıkar ilişkisi.

Özelleştirme saldırısına karşı işçi sınıfının tutumu nettir: Topyekün direnişi örgütlemek. Bunun dışındakiler sahte ikilem ve oyunlardır.

Kızıl Bayrak-İZMİR

Tekstilde ihanet "geliyorum" dedi!

24 Şubat günü grev kararı alan binlerce tekstil işçisinin gösterdikleri kararlı tutumdan dolayı, 3 konfederasyona bağlı Tekstil, TEKSİF ve Öz-İplik İş sendikaları iyi bir TİS için üçlü ititfaka gitmişlerdi. Sendikal rekabete rağmen gerçekleştirilen bu birliğin, esasta, koltuklarını kaybetme korkusundan kaynaklandığını ve dolayısıyla bunun, üçlü bir ihanet ittifakı olacağını daha önce de yazmış ve tepki almıştık. Aradan geçen zaman bizi haklı çıkartmıştır.

Grev'in hayata geçeceğinden üç gün önce, işverenin % 55 zam teklifine imza koyarak, "ittifakı" ilk bozan TEKSİF oldu. Bunun üzerine kıyameti koparan Öz-İplik İş yöneticileri, *"Türk-iş bize ihanet ederek olumsuz bir durumun yolunu açmıştır."* diyerek, grevin 12. gününde, ikinci "satış"ı gerçekleştirdiler ve % 55 zamma imza koydular. Büyük bir şevkle sürdürülen grevin bu şekilde sonuçlanması ve işbaşı kararıyla birlikte grev pankartlarının indirilmesi, işçilerin yoğun tepkisine yol açtı. Bir süre işbaşı yapmayan işçiler, *"Öz-İplik İş'in Türk-İş'ten ne farkı kaldı? Türk-İş'e tekrar geri mi dönelim?"* şeklindeki tepkilerle sendikaya ateş püskürüyorlar. Buna rağmen işçiler, sendikanın ihanetine karşı örgütsüz oldukları oranda, bu grev kırıcılığına göz yummak ve işbaşı yapmak zorunda kaldılar.

Şu anda (D)İSK-Tekstil işçileri grevi sürdürmektedir. Ancak DİSK olası bir ihanet anlaşması için, öncekilerin ihanetini hatırlatarak, *"bozulmuş olan üçlü ittifakın kendilerini buna mecbur ettiği"* savıyla meşruluk payesi çıkarmaya çalışacaktır. Yeni (D)İSK'in ne Türk-İş ve ne de Hak-İş'ten sınıfa ihanette hiç de aşağı kalmayacağını işçiler çoktan öğrenmiş bulunuyor. Bu bürokratlar da, sonunda, aynı satış sözleşmesine imza koyacak ve döşenen ihanet taşlarına bir iki taş da kendileri ekleyerek "üçlü ittifak"ı yeniden kuracaklardır.

Kızıl Bayrak-ADANA

Satış Sözleşmelerine "prim" Cilası

TEKSİF'in imzaladığı satış sözleşmesini, artı asgari 500 bin TL. prim ile imzalayan Öz-İplik İş, yeni bir kapitalist saldırının zeminini döşüyor. Çünkü prim, işyerinin kârlılık oranlarının işçi ücretlerine yansıtılması gibi gözükse de, altında yatan amaç sömürünün katmerlenmesidir.

Prim uygulaması, özellikle DİSK'in savunduğu "çağdaş sendikacılık" anlayışının sınıf saflarına yayılmasına hizmet edecektir. DİSK bürokratları diyorlar ki:

"Biz iş barışı istiyoruz. İşçiler verimli ve disiplinli çalışırsa, işverenlerden haklarımızı almak daha kolay olur. Dialog yolu ile verimli ve disiplinli çalışacağımızı işverenlere kanıtlarsak, sorunları masa başında çözebiliriz. Biz kavga etmek istemiyoruz, sadece hakkımızı istiyoruz."

Bu ince satış taktiğini çok iyi kavramalıyız. Bütün bunların anlamı, *"kölece çalışma koşullarına razı olur, sesinizi çıkartmaz, işsizlerin, memurların, komşu fabrikalardaki sınıf kardeşlerinizin sorunlarına duyarsız kalırsanız, işverenler bizleri ödüllendirecektir. Uslu olalım, gürültü patırtı etmeyelim ki en büyük mükafatı biz alalım"* demektir.

Bu yöntemle kapitalistler, hain bürokratların da desteğiyle, kârlılık oranlarını arttırmak üzere işçileri, daha yoğun bir çalışma temposuna mahkum etmek isteyeceklerdir. *"Nasıl olsa çalıştığımızın karşılığını alıyoruz"* demek bu saldırıya boyun eğmek olacaktır. İki ya da üç işçinin yapması gerekenlerin bir işçiye yaptırılması anlamına gelecek olan bu yöntem ile hem tensikatlara kapı aralanmış oluyor, hem de keyfi fazla mesai uygulaması karşısında, sınıfın silahsızlandırılmasına izin veriliyor; işçiler arasında rekabet körüklenerek sınıf dayanışmasının önü kesilmek isteniyor. Bu oyuna gelmemeli, toplu sözleşmelerde artışların, doğrudan ücret olarak ödenmesi konusunda direnmeliyiz.

Kızıl Bayrak-ADANA

Sermayenin Psikolojik Savaş Karargahı Medyanın Yalanlarına Hayır De!

Devrimci-Sosyalist Basını Oku, Okut!

Direnecek, Savaşacak, Bedeller Ödeye Ödeye Kazanacağız!

● Burjuva devletin silahlı uşaklarına sesleniyoruz: Tarihsel olarak tükenmiş bir düzeni ayakta tutmak için sürdürdüğünüz çabalar boşuna.... Geleceği olmayan karanlık bir sınıfa hizmet ediyorsunuz. Ezilenlerin ve devrimcilerin kanıyla kirlenmiş ellerinizle korumaya, kollamaya çalıştığınız, kaderinizi birleştirdiğiniz bu barbarlık düzenini sizinle birlikte tarihin çöplüğüne atacağız. Kazanacağımız koskoca bir dünya var. Direnecek, savaşacak ve bedeller ödeye ödeye kazanacağız.

Adana; Kürdistan'la içiçe denecek kadar yakınlığı, Kürt nüfusun yoğunluğu, bölgenin işçi nüfus yönünden en büyük metropolü olması ve tümünün yarattığı sorunlar yumağıyla "özel" bir kent. Bu özelliğin en çok farkında olansa sermaye devleti.

Adana işçi sınıfının, topraktan fabrikaya uzanan köklü bir geçmişi var. Çukobirlik türünden bir çok büyük işletmenin varlığı da eklenirse, kent, dev bir sanayi ordusunu, yani, sermaye için sürekli bir kâbus kaynağını barındırıyor. Buna, son yıllarda, Kürdistan'dan zorla göç ettirilen binlerce yoksul köylünün oluşturduğu öfkeli ve aç yığınlar halindeki işsizler ordusu da eklendiğinde, sermayenin kâbusunun korkunçluğu tahmin edilebilecektir. Adana polisinin, her türden devrimci kıpırdanışa ve çalışmaya gösterdiği tahammülsüzlük, işçi ve emekçi kitlelerin her eylemine yönelttiği şiddet, uyguladığı terör hep bu korkunun eseridir. Kitle eylemlerini başlamadan dağıtmaya yönelik her türlü tedbir alınmakta, işçi-memur yürüyüşleri, mitingler, basın açıklamaları türünden "yasal" hiç bir eyleme valilikçe izin verilmemekte, yarı-legal, meşru kitle toplantıları ise polis terörüyle dağıtılmaktadır. Yasal-meşru hakların kullanımına yönelik bu baskılardan, bu terör politikasından, doğal olarak, legal devrimci yayınlar da paylarını alıyor. Büroların sistemli olarak basılması, çalışanların, okurların ve hatta konukların gözaltına alınması, hakaret, eziyet ve işkence görmesi, devrimci basın için, Adana'da günlük olaylar derekesine inmiş bulunuyor. Burada, ayrı ve özel bir yeri olduğu için, yakın geçmişte yurtsever basına yönelik daha kapsamlı ve imha yöntemleriyle desteklenen şiddet politikalarına değinmiyoruz bile.

Adana polisinin bu teröründen, kuşkusuz, komünistler de "nasibini" alıyor. Temsilciliğimizin açıldığı 15 Mayıs '94'den bu yana Adana büromuz tam 22 kez basıldı. İşçi ve emekçilere yönelik ısrarcı çalışmamız, gazete, bildiri, afiş gibi basılı materyaller ve çok çeşitli yöntemlerle, fikirlerimizi Adana'nın işçi ve emekçilerine ulaştırıyor olmamız, Adana polisini epeyce huzursuz ediyor olmalı ki, büromuzu her bastıklarında hangi mahallelerde dağıtım yaptığımız soruluyor. Büro çalışanlarımız ve gönüllü muhabirlerimiz gözaltına alınıyor, ajanlık teklif ediliyor. Adana büromuzda bulunan bütün basılı materyale, toplatma kararı olmasa bile mutlaka el konuluyor. Amaç, devrimci ve komünist fikirlerin, işçi ve emekçilerle buluşmasını engellemek ve bu yolla sermaye düzeninin ömrünü biraz daha uzatmak.

25 Mart'ta Adana'da temsilciliği bulunan hemen bütün devrimci basın bürolarını basarak 50'ye yakın kişiyi gözaltına alan polisin, dipçikli, yumruklu, küfürlü, hakaretli bir gözaltı sürecinde, Gazi direnişini de işe karıştırarak "provokasyon" demagojisine girişmesi, devrimci basın/işçi-emekçi mücadelesi arasındaki ilişkiyi doğru tanımladığı ve bundan sonsuz bir korku duyduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Yoksa polis, Gazi direnişinin gerçekten Adana'dan gelen devrimci basın mensuplarınca örgütlendiğini düşünüyor değildir.

Çok iyi biliyoruz ki, sermayenin, iktidarını ve onun üzerinden sömürü olanaklarını yitirme korkusu, sermaye devletinin hemen bütün dokusuna sinmiş bir korkudur. Kitle mücadelesinin yükseldiği ya da kolayca yükselebileceği her yerde onlar, bu korkuyla saldırıya geçiyorlar. Nitekim, Adana'daki çalışmamıza yöneltilen bu son saldırının üstünden çok geçmeden, bu kez de Ankara polisi saldırıya geçti.

Yaklaşık 2 ay önce, Ankara polisi, burjuva yasalarını da ihlal ederek devrimci basına genel bir saldırı yöneltmişti. Bu saldırıda gözaltına alınan devrimci basın çalışanlarından, Ankara temsilcimizin de içinde bulunduğu 9 devrimci halen tutuklu bulunuyor. Bu saldırının komünistleri yıldırmadığı, tersine daha aktif ve azimli bir çalışma içine girdiğimizi gören Ankara polisi çileden çıkmış olmalı ki, şimdi de okurlarımıza, hatta büromuzla ilişkisi yok denecek kadar kısıtlı dost ve arkadaş çevremize saldırıya geçti. 5 Nisan günü, aralarında gazetemiz baskıya hazırlandığında halen işkencede olan Av. Erdinç FIRAT'ın da bulunduğu bazı okurumuzla dostlarımız, gece yarısı evleri basılarak gözaltına alındı, sorgudan geçirildiler. Görünen o ki, terörle komünistleri yıldıramayı başaramayan Ankara polisi, şimdi de okur ve dost çevremizin gözünü yıldırarak, bizi yalnızlaştırmak niyetindedir.

Son aylarda Adana ve Ankara'da, ama genel olarak mücadeleyi yükselttiğimiz her yerde üstümüzdeki devlet terörünün de yoğunlaşmasını yadırgamıyoruz. Biz komünistler, sermayenin emek üzerindeki sömürü ve baskı rejimini yıkmak üzere yola çıktığımızı, bunun için mücadele ettiğimizi daha ilk günden ve bütün açıklığıyla ortaya koyduk. Sermaye devleti, sosyalist düşünceyi, bir düşünce olarak kaldığı sürece önemsemeyebilir. Ama, maddi zeminiyle, işçi sınıfıyla buluşmaya ve onu iktidar davasına kazanmaya başladığını farkettiği andan itibaren de baş düşmanı artık sosyalistlerdir. Başımızı, "gördüğü yerde ezmek" üzere alarma geçmesi, yasal faaliyetlerimizi yasadışı yöntemlerle engellemeye çalışması bundandır.

TC'nin niyeti bizi legal alanlardan silip süpürmek olabilir. Ama bizim kazanılmış mevzileri terketmeye niyetimiz yok. Sermayenin saldırılarının işçi sınıfına ve emekçi katmanlara yaşamı dar ettiği, sömürgeci sermaye diktatörlüğünün Kürt ulusal mücadelesini bastırma işini, "denizi kurutma" mantığıyla, yani yoksul Kürt köylülerini imha yöntemiyle gerçekleştirmeye çalıştığı ve bu terörü G.Kürdistan'a kadar taşıdığı bir süreçte, devrimciler, elbette ki üstlerine düşen görevleri yerine getireceklerdir. Ne Adana ve Ankara polisinin, ne de Terör Cumhuriyetinin bayağı yöntemleri, devrimcileri, komünistleri legal mücadele alanlarından söküp atmaya yetmeyecektir.

Türkiye'li komünistler taşıdıkları sıfata layık olmak için ağır bedeller ödemeyi göze almak gerektiğini bilecek kadar tarihsel deneyime sahiptirler. Mevzilerini savunacak ve geliştireceklerdir. Adana'da, Ankara'da ve ülkenin her yanında komünistler açık mevzilerine karşı yoğunlaşan devlet terörü ve yıldırma operasyonlarının karşısına, yoğunlaşan bir devrimci direnişle dikileceklerdir. Her türlü saldırganlığa karşı devrimci bir direniş çizgisi, inançlı, kararlı, ısrarcı ve giderek derinleşen bir devrimci açık çalışma, işte yapılacak olan budur.

Burjuva devletin silahlı uşaklarına sesleniyoruz: Tarihsel olarak tükenmiş bir düzeni ayakta tutmak için sürdürdüğünüz çabalar boşuna.... Geleceği olmayan karanlık bir sınıfa hizmet ediyorsunuz. Ezilenlerin ve devrimcilerin kanıyla kirlenmiş ellerinizle korumaya, kollamaya çalıştığınız, kaderinizi birleştirdiğiniz bu barbarlık düzenini sizinle birlikte tarihin çöplüğüne atacağız. Ama bizim kazanacağımız koskoca bir dünya var. Direnecek, savaşacak ve bedeller ödeye ödeye kazanacağız. Ücretli kölelik düzenini yıkacak, komünist bir dünya kuracağız.

Yaşasın Sınıfsız, Sömürüsüz, Özgür Bir Dünya İçin Mücadele Eden Komünist Savaşçılar!
Yaşasın Devrim!
Yaşasın Sosyalizm!

Muhabirimizin kimliği iade edilsin!

Adana büromuza düzenlenen son baskınlardan birinde polis, büro çalışanımız Hasan CEYHAN'ın gazetemizce düzenlenmiş muhabir tanıtma kartına el koymuş ve bugüne kadar da iade etmemiştir. Yıldırma ve sindirme amacı güden bu türden girişimler bizleri yolumuzdan alıkoyamaz. Buradan, bu kart ile yapılabilecek her hangi bir fiilden Adana Emniyeti'nin sorumlu olacağını duyuruyor, derhal arkadaşımıza geri verilmesini istiyoruz.

Devrimci-komünist basın, yalnızca sermaye tarafından ustaca saklanan gerçek haberleri, doğru bilgiyi bize ulaştırmakla kalmaz. O aynı zamanda emekçi sınıfların gerçek çıkarlarına sahip çıkarak, tavizsiz bir sınıf politikası izleyerek, proletaryanın bağımsız-bilimsel dünya görüşü ve savaşımını savunarak özgürlüğe ve kurtuluşa giden yolda, elimizde bir mücadele kılavuzudur da...

"Tarkan'a Madonna kancası", "Dilediğin kadar ye haftada 7 kilo ver", "Ajda Pekkan yaşasın halk müziği dedi, "Orhan Pamuğun yeni romanı 'Yeni Ölüm' rekor kıracak" ... yukardaki başlıklar Milliyet gazetesinden alınmıştır. İlk bakışta sermaye medyasından alışık olduğumuz sansasyonel haberlerle karşı karşıya olduğumuzu sanabiliriz. Ne var ki, senenin diğer günleri yukardakilerden hiç bir farkı olmayan, içi boş saçmalıklar, yalan ve dolanla sayfalarını dolduran sermaye basını, "Bu haberlerin hepsi hayal ürünüdür. Gerçekle hiçbir ilgisi yoktur" açıklamasıyla 1 Nisan şakasını ilan etmektedir.

Peki, gün be gün bizi türlü türlü rezaletle, sosyete dedikodularıyla, sansasyonla, demagojiyle, yalanla dolanla oyalayan aynı medya değil midir? Tarkan'ın yeni sevgilisinin Madonna olduğu yalan da, haftalar, aylar boyu Tarkan'ın aşk maceralarını konu eden sermaye basını habercilik mi yapmaktadır? Ekmek dahi bulmakta zorlanan biz işçi ve emekçiler, sosyetenin etten, yumurtadan, baldan geçilmeyen rejimlerini az mı okuyoruz? Çocuklarımıza simit alamazken, en iyi havyarın, en pahalı şarabın hangi lüks restoranda mum ışığında yenebileceğini gazetelerden öğrenmiyor muyuz? Yozgat'ta 40 işçinin ölümüyle sonuçlanan grizu katliamı, olayın 3. günü sermaye medyası için haber değerini yitirirken, bilmem hangi baldırıçıplak "sanatçı"nın konseri kapağa çıkarılmıyor mu?

Bu aynı medya değil midir ki, katil devletin Gazi ve Ümraniye'de emekçi halka karşı düzenlediği katliamı; "Alevi-Sünni çatışması", "Dış ve iç

düşmanların, teröristlerin, bölücülerin kışkırtması" olarak çarpıtmaya çalışmaktadır. Dün, emekçi kitlelerden yükselen militan tepkiler karşısında "yaraları saracağız, polis hatalıysa cezasını çekmelidir" demek zorunda kalan sermaye basını, bugün olayların sıcak atmosferi durulduktan sonra, barikatlarda emekçi halkla omuz omuza çarpışan devrimcilere karşı kalleş polis operasyonlarını "provokatöre baskın" diye kutlamakta değil midir?

Çeçenistan için sahte timsah gözyaşları döken mehmetçik medya, sözkonusu Kürdistan işgali olunca kendisi timsah kesilmekte değil midir? O değil midir ki, işgalci sermaye ordusunun Kuzey Kürdistan'da kardeş bir halkın katli için giriştiği harekatı, "cani teröristlere karşı meşru müdafa" olarak meşrulaştırmaya çalışan, Kuzey Kürdistan'dan sonra Güney Kürdistan'da da sonu gelmez bir batağa sürüklenen sermaye ordusunun sahte başarılarına bizi inandırmaya, evlatlarımızı Türkiye ve emperyalist ABD burjuvazisinin sömürgeci iştahlarına yem olmak için kirli ve haksız bir savaşa göndermemizi isteyen? "Milli menfaat" için grevlerimizin burjuva yasalar dahi ayaklar altına alınarak yasaklanmasını alkışlamakta, 5 Nisan'ı kat be kat aşan İMF patentli yeni saldırı harekatını demokratikleşme yalanları eşliğinde hediye paketi olarak sunmakta olan bu sermaye medyası değil midir?

Sermaye medyası için bir tek gerçek vardır, o da sermayenin gerçeği dir. Her biri büyük kapitalist tekeller tarafından finanse edilen basın kuruluşları bizzat kapitalist dünyanın çürümüşlüğünü ve kokuşmuşluğunu yansıtmakta ve yaymaktadırlar. Kan emici asalak burjuvazi saldırganlaştıkça, mehmetçik medya da kudurganlaşmaktadır. Pervasızca, hayasızca emekçi yığınları yalan, çarpıtma ve ideolojik saldırı bombardımanı altında tutmaktadır. Bir yandan resmi tarih, resmi demagojilerle sermayenin emek cephesine karşı sürdürdüğü topyekün saldırıları meşrulaştırmakta, diğer yandan pomo-vahşet-sansasyon karışımı magazinlerle emekçi yığınları kendi yozlaşmış-çürümüş değerleriyle zehirlemektedir. Bu yetmiyormuş gibi, emekçi kesimlerin gerçek sorunlarının üzerini özenle örterek, sahte gündemler yaratarak, kendi gündemini emekçi sınıflara dayatarak bilinçleri bulanıklaştırmaktadır. Kısacası sermaye medyası, burjuvazinin emek cephesine karşı yürüttüğü topyekün mücadelede saldırı üsleri, psikolojik savaş karagahları olarak iş görmektedir.

Burjuvazinin medya silahını işlemez hale getirmek, herşeyden önce kendi basınımıza, sosyalist-devrimci basına, legal ve illegal komünist ve devrimci yayınlara sahip çıkmakla, onları okumak ve okutmakla mümkündür. Zira devrimci-komünist basın, yalnızca sermaye tarafından ustaca saklanan gerçek haberleri, doğru bilgiyi bize ulaştırmakla kalmaz. O aynı zamanda emekçi sınıfların gerçek çıkarlarına sahip çıkarak, tavizsiz bir sınıf politikası izleyerek, proletaryanın bağımsız-bilimsel dünya görüşü ve savaşımını savunarak özgürlüğe ve kurtuluşa giden yolda, elimizde bir mücadele kılavuzudur da.

Öylese devrimci-komünist basına sahip çıkalım. Terörist sermaye rejiminin sosyalist basın üzerindeki baskılarına, engellemelerine karşı direnelim! Emekçi sınıfların öz çıkarlarını savunan, özgürlük ve kurtuluş için, devrim ve sosyalizm için mücadele eden devrimci-komünist basını okuyalım, okutalım, haberlerimizle, yazılarımızla, eleştirilerimizle katkıda bulunalım!

Devrimci-sosyalist basın üzerindeki yasal ve keyfi baskılar kaldırılsın!
Eksiksiz, söz, düşünce, ifade ve basın özgürlüğü!
Kahrolsun sermaye medyası!
Yaşasın devrimci-sosyalist basın!

Yine "Demokratikleşme" Masalı

Düşünce Suçlarına Af Sadakası

- Sermaye, inandırıcılığı kalmamış da olsa yeni makyajlar altında "demokratikleşme" safsatasına devam ediyor. İşçi ve emekçilerin bu yöndeki taleplerini, baskılarını beklenti ruh halini yaygınlaştırarak olabildiğince pasifleştirmeye çalışıyor. Genel saldırısının dozunu her artırdığında "demokratikleşme" masallarını devreye sokuyor.
- Bu oyunların tekrar sahnelenmesinin önüne geçebilmek, "demokratikleşme" saldırısının etkisini kırabilmek, sermayenin ekonomik ve siyasi, diğer saldırılarını da karşılayabilmenin koşuludur.

Koalisyon hükümetinin SHP'den CHP'ye geçişle makyaj tazelemesiyle yeni bir "demokratikleşme" saldırısı başlatıldı. "Düşünce suçlularına" af çıkarılacağı, aydınların tutsaklıklarının sona ereceği vb. vaatlerle yine "demokratikleşme" hayalleri yayılmaya çalışılıyor. SHP-DYP koalisyonunun başından bu yana "demokratikleşme" üzerine uydurulan yalanlar, süreç içinde hiç bir inandırıcılığının olmadığı açıkça görülecek biçimde defalarca tekrarlanageldi. Bugün de aynı konu üzerinden benzer yalanların uydurulmasına devam ediliyor.

SHP-DYP koalisyon ortaklığı öncesi yine "demokratikleşme" üzerinden verilen vaatlere, sanki yeni bir döneme giriliyormuşçasına yaratılan görüntüye rağmen, hayata geçenlerin tamamen aksi yönde olması ömümüzdeki dönemi de yeterince açıklıyor aslında. "Düşünce suçlularına", eğer olursa sadece cezalarda indirime gidilerek kısmi bir af çıkarılacak. Yani düzenin işine gelmeyen düşünce yine "suç" kapsamında kalacak.

Daha geçtiğimiz günlerde Gazi ve Ümraniye emekçilerinin kurşunlanması, bugün bu mahallelerde devletin yoğun bir terör estirmesi, K.Kürdistan'daki katliamcı uygulamaların, G.Kürdistan'da işgale girişilerek daha da boyutlandırılması, devrimci basına yönelik olarak sürdürülen yeni saldırılar, devletin "demokrasi"den ne anladığını yeterince ortaya koyuyor. Sermaye diktatörlüğü ve onun boyunduruğu altındaki emekçiler için önümüzdeki dönem devletin her türlü doğrudan ve dolaylı terörünün daha da yoğunlaşacağı bir dönemdir. Buna karşın, "demokratikleşme" masallarının sürdürülmesinde sermayenin azımsanmayacak bir çıkarı var. İşçi ve emekçilerde beklenti dolu bir ruh halinin yaratılması, toplumsal muhalefetin geri bir düzeye çekilmesi ve yeni saldırıların önünün açılması için önem taşıyor. Bu yüzden sermaye, inandırıcılığı kalmamış da olsa yeni makyajlar altında "demokratikleşme" safsatasına devam ediyor. İşçi ve emekçilerin bu yöndeki taleplerini, baskılarını beklenti ruh halini yaygınlaştırarak olabildiğince pasifleştirmeye çalışıyor. Genel saldırısının dozunu her artırdığında "demokratikleşme" masallarını devreye sokuyor. Sermaye, geçmiş dönemde bu yönde önemli bir başarı da elde etmiştir. SHP-DYP koalisyonu öncesi, seçim döneminde yaratılan hava, işçi ve emekçilerde bir beklenti oluşturmakla kalmamış, devrimci kesimleri de etkileyebilmiş, legalizm eğilimlerini besleyebilmiştir.

Bu oyunların tekrar sahnelenmesinin önüne geçebilmek, "demokratikleşme" saldırısının etkisini kırabilmek, sermayenin ekonomik ve siyasi, diğer saldırılarını da karşılayabilmenin koşuludur.

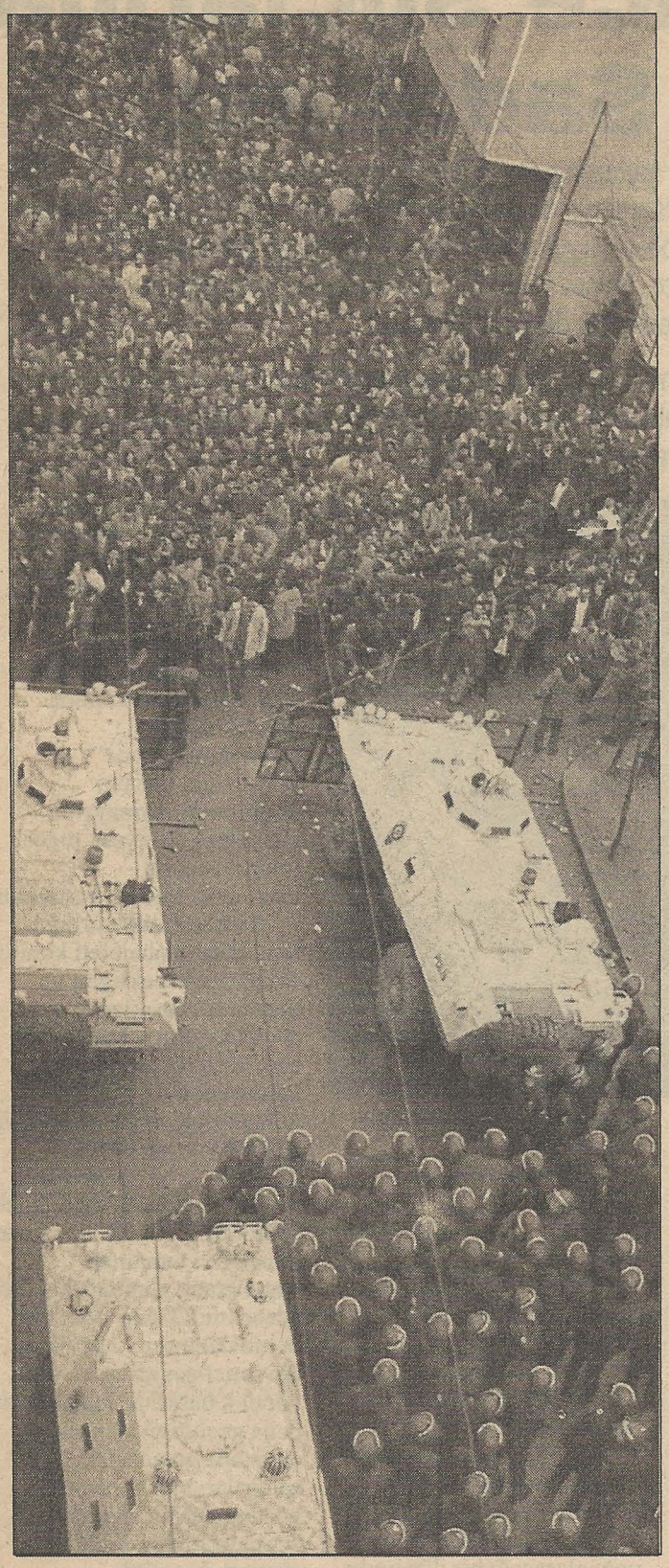
Sermaye diktatörlüğü toplumsal muhalefeti kontrol etmekteki esnekliğini ve manevra olanaklarını gün geçtikçe yitirmektedir. TC, açık bir terör cumhuriyeti haline gelmektedir. Diktatörlük, değil düşünceyi ifade, basın ve yayın alanlarında bir nebze olsun esnemek, aksine, muhalefet odaklarının kendilerini ifade etmelerini tamamen engellemek yönünde hareket edecektir. Özgür Ülke'nin bombalanması, kapatılması, devrimci-sosyalist basına yönelik baskılar, toplatmalar daha geçtiğimiz bir kaç ay içersinde gerçekleştirilen saldırılar, bunun somut göstergeleridir. Faşist sermaye diktatörlüğü, ekonomik-politik saldırılarını yürütmek için hiç bir muhalefet odağının gelişmesine izin vermeyecektir; buna tahammülü, olanağı yoktur. "Demokratikleşme" üzerine ortaya çıkartılan her safsata, aslında yeni faşist saldırıların habercisidir.

Faşist sermaye diktatörlüğü, zorda kalmadıkça, işçi ve emekçilere hiç bir hak vermeyecektir. Bu, onun doğasına aykırıdır. Haklar ve özgürlükler ancak sermayenin elinden zorla kopartılarak alınabilir. İşçi ve emekçiler, haklarını sermayenin saldırılarına göğüs gererek, haklar ve özgürlükler için dövüşerek, gerektiğinde bedel ödeyerek alabilirler.

Katil Devletten Hak Dileme!
Hak ve Özgürlükler İçin, Eyleme, Mücadeleye, Barikatlara!

KATLİAMDAN SONRA ŞİMDE DE POLİS OPERASYONLARI GÜNDEMDE!

Gazi ve 1 Mayıs emekçi halkına yönelik saldırılara

Seyirci kalma, Hesap sor!

● Önce emekçi halkı katlettiler, olaylar sırasında gözaltına alınan insanları işkenceden geçirdiler, onlarcasını "kayıp" ettiler; şimdi de evleri basarak, Gazi ve 1 Mayıs emekçilerinin en yiğit evlatları na, öncü ve devrimcilere karşı polis operasyonları düzenlemektedirler. Bu yetmiyormuş gibi gözü dönmüş katillerini kayıplarını arayan insanlarımızın üzerine salarak terör estirmeye devam ediyorlar. Şimdi şehitlerimizin hesabını sormanın, kayıplarımıza sahip çıkmanın zamanıdır.

Gazi mahallesinde emekçi halkın üzerine kurşun kusan faşist sermaye devleti, emekçilerin militan direnişi karşısında geri adım atmak zorunda kalmıştır. Ülkenin dört bir yanından emekçi kesimlerden yükselen militan tepkiler karşısında paniğe kapılan sermaye rejimi, kitleleri yatıştırmak için aklına gelen her türlü yola başvurmuştu. Olayların sıcak atmosferinin de etkisiyle, devleti aklamak, zevahiri kurtarmak için "gelişmelerde hatalı davranan, suç işlemiş olan polis yetkilileri görevden alınacak, cezalandırılacaktır" vb. gibi açıklamalarda bulunmuştu.

Ne var ki, olayların ilk etkilerinin durulmasıyla birlikte devlet sözcüleri ağız değiştirmekle yetinmediler, yeni bir saldırı atağına da geçtiler. Gazi ve 1 Mayıs katliamından sonra yoğun bir demagojik kampanyayla, olayı Alevi-Sünni çatışması, dış ve iç düşmanların provokasyonu, devrimci ve bölücülerin kışkırtması olarak yansıtmaya çalışan faşist sermaye devleti, tepkileri çarpıtmaya, bölmeye ve paralize etmeye çalışıyordu. Hem estirilen bu havanın geri bilinçli yığınlarda belli bir etki yapacağını uman ve hem de Gazi olaylarından hemen sonra devreye sokulan Güney Kürdistan işgalinin, Gazi katliamı üzerinde yoğunlaşan dikkati dağıtmış olmasından yararlanan faşist sermaye rejimi, bugün, Gazi ve 1 Mayıs mahallesinde emekçi halkın öncü ve devrimci güçlerine karşı yeniden terör kusuyor.

Önce emekçi halkı katlettiler, olaylar sırasında gözaltına alınan insanları işkenceden geçirdiler, onlarcasını "kayıp" ettiler; şimdi de evleri basarak, Gazi ve 1 Mayıs emekçilerinin en yiğit evlatları na, öncü ve devrimcilere karşı polis operasyonları düzenlemektedirler. Dün faşist sermaye devletinin katil polisi tarafından katledilen insanların faturasını, barikatlarda emekçi halkla omuz omuza çarpışan devrimcilere kesmeleri yetmiyormuş gibi, bugün bizzat emekçi halkın devrimci ve öncü güçlerinin tasfiyesine yöneliyorlar. Sermaye basınından, olaylarda aktif yer almış Gazi ve 1 Mayıs'ın emekçi halkına karşı düzenlenen polis operasyonlarını, "provokatöre baskın" diye lanse ediyorlar. Gazi katliamından sonra "yaraları saracağız" "söz"ü veren faşist terör devleti, hemen ardından emekçi halka yeniden saldırmaya, üzerine daha yoğun bir terör ve baskı kusmaya başlamıştır.

Buna izin vermeyelim! Gazi katliamının hesabını soralım! "Kayıp"ların bulunması ve gözaltında olanların derhal serbest bırakılması için direniş bayrağımızı yükseltelim!

Devrimciler ölür, devrimler sürer!

Gazi mahallesinde polisin emekçi halka yönelen katliamı üzerine, faşist sermaye diktatörlüğünü protesto gösterileri sırasında, kendilerine yönelen katliamcı saldırı karşısında yiğitçe çarpışarak 4 evladını şehit veren 1 Mayıs mahallesinin emekçi halkı bir neferini daha kaybetti. 13 Mart'ta polis kurşunu ile yaralanan Hakan ÇABUK, 30 Mart günü devrim şehitleri kervanına katıldı. Alınteri okuru olan Hakan(Savaş), yoldaşları ve devrimciler tarafından Dudullu mezarlığında yapılan tören ile gömüldü.

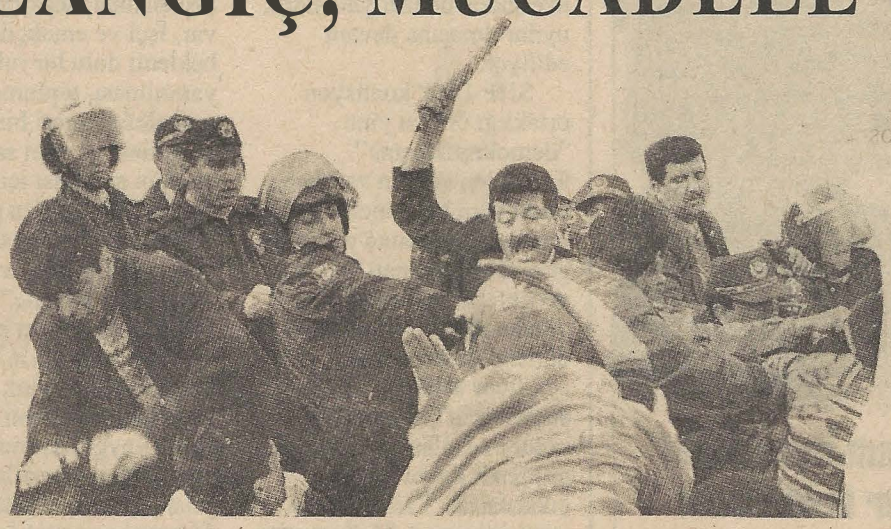
Hakanlar, Zeynepler, Fadimeler... Gazi ve 1 Mayıs direnişlerinde toprağa düşen tüm yiğit evlatlarımızın anıları ölümsüzdür.

Devrimciler Ölür, Devrimler Sürer!
Dökülen Devrimci Kanlarının Hesabını Faşist Sermaye Devletinden Soracağız!
Kahrolsun Faşizm!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Gazi kayıplarının ailelerine polis saldırısı:

GAZİ BAŞLANGIÇ, MÜCADELE SÜRECEK!

Devlet, bir yandan, Gazi emekçilerinin onurlu direnişini mezhep çatışması gibi göstererek, direnişin sınıfsal niteliğini gizlemeye çalışırken, diğer taraftan da açığa çıkan terörist yüzünü gizlemek için özel bir çaba harcıyordu. Ama Gazi halkının militan direnişi devletin terörist yüzünün gizlenemez bir biçimde açığa çıkmasına neden oldu. Katliamcılar, bu defa da, "Gazi halkı ile kışkırtıcıları (siz onu devrimciler diye okuyun) birbirinden ayırdıklarını" propaganda ederek, yaptıkları katliamı sözümona meşrulaştırmaya çalıştılar. Yani polis, halka değil, "kışkırtıcılara" ateş açmıştı. Bu adi yalan üzerinden de, sözde "kışkırtıcı" avına çıkıp, Gazi halkına ve devrimcilere yönelik gözaltı ve işkence, gözaltında kayıplarla yıldırma operasyonlarını sürdürüyorlar.

Evet sermaye ve katil polisi Gazi emekçilerinden yediği tokadın acısını, gözaltılarla, gözaltında kayıplarla çıkartmaya çalışıyor. 21 Mart 95'te gözaltına alınan Hasan OCAK'tan haber alınamıyordu. Hasan OCAK'ın yakınları ile devrimci ve devlet terörüne karşı duyarlı insanların, gözaltında kayıpları protesto amacıyla yaptığı basın açıklaması da, devlet terörüyle engellenmeye çalışıldı. Hızını alamayan, sermayenin eli kanlı bekçileri, İstanbul Valiliği önünde, aralarında üç yıl önce gözaltında kaybedilen Hüseyin TORAMAN'ın annesinin de bulunduğu ve ellerinde "gözaltındaki kayıplar bulunsun", "Devlet terörüne karşı tek yumruk, tek barikat" yazılı döviz ve pankartlar taşıyan ailelere saldırdı ve gözatına aldı.

Sermaye devletinin bu gözü dönmüş, bu sınır tanımaz saldırılarına en iyi yanıtın ne olduğunu Gazi mahallesinin yiğit emekçileri ve devrimcileri göstermiştir. Tek yol, sermayenin terörüne, işçi sınıfının devrimci şiddetiyle karşılık vermektir. Örgütlü terör karşısında kendini korumak emekçi kitlelerin en meşru ve vazgeçilmez hakkıdır. Bu hakkı kullanalım. Kullanılmasını yaygınlaştıralım.

Yaşasın Gazi Direnişi!
Gazi Başlangıç, Mücadele Sürecek!
İşçi Sınıfı Savaşacak,
Sosyalizm Kazanacak!

Düzenin "provokatör" arayışı sürüyor:

Hedef devrimci-sosyalist basın

● Gazi'de emekçi halkın onlarca yiğit evladını katleden terör devleti, şimdi de olaylardaki rolünü perdeleyebilmek ve kendisine yönelmiş olan açık saldırının yönünü değiştirmek istiyor.

● Varlığından hep rahatsızlık duyduğu, iktidarı için hep bir tehlike olarak görüp korktuğu ve ezip, yok etmek için elinden geleni yaptığı devrimci güçlere saldırarak ve onları hedef gösteriyor.

Sermaye devleti Gazi direnişinin ardından, ilk şoku atlatıp, gelişmelerden faydalanmak üzere yeni "provokasyonlar" için kollarını sıvadı. İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu yaptığı bir açıklama ile bu kez devrimci-sosyalist basını hedef göstererek legal yayın mevzilerine yönelik bir saldırının altını döşüyor.

Gazi'de emekçi halkın onlarca yiğit evladını katleden terör devleti, şimdi de olaylardaki rolünü perdeleyebilmek ve kendisine yönelmiş olan açık saldırının yönünü değiştirmek (en azından kafalarda karışıklık yaratıp bu saldırı dalgasını kırmak) istiyor. Bunun için seçtiği yöntem ise oldukça klasik: Varlığından hep rahatsızlık duyduğu, iktidarı için hep bir tehlike olarak görüp korktuğu ve ezip, yok etmek için elinden geleni yaptığı devrimci güçlere saldırmak ve onları hedef göstermek.

Terör devleti bu oyuna daha direniş sırasında başladı ve hızla devam ediyor. Önce; medyasıyla, siyasi partileriyle, kolluk güçleriyle vb. tüm organları ile çeşitli devrimci grupları ve tek tek devrimcileri hedef gösterip bilinç karartmaya çalışan devlet, şimdi de devrimci-sosyalist basını hedef gösteriyor. Zaten bir süredir sürdürdüğü; devrimci-sosyalist basını susturmaya-etkisizleştirmeye yönelik politikalarına hız veriyor. Bunda iki temel amacı var. Birincisi; zaten kendiliğindenliğin sınırlarına gelmiş olan kitle hareketliğinin devrimci alternatiflerle buluşmalarının en temel araçlarından olan devrimci basını susturarak, yükselen toplumsal muhalefetin, devrimci fikirlerle buluşmasını, düzen dışı alternatiflere kaymasını engellemek. İkincisi ise; varlığını koruyarak, sermaye iktidarı için bir tehlike oluşturan ve terör devletini rahatsız eden devrimci-sosyalist güçlere açık çalışma cephesinden saldırarak, hem lojistik hem de moral anlamda yalnız bırakmak.

İnsanlık tarihi boyunca bir sınıfın bir sınıfı baskı altında tutmak, kendi hegemonyasını kurup, genişletmek için kullanılan devlet aygıtı, günümüz koşullarında bir iç savaş aygıtıdır da. Türk devleti, kontr-gerillası, MİT'i, polisi ve ordusuyla işçileri, emekçileri, Kürt halkını ve tüm ezilenlerin dolaysız sesi devrimci-yurtsever basını, bu şiddet aygıtlarıyla boğup sindirmek için çalışırken diğer taraftan da tüm burjuva kurumlarıyla onları kuşatır. Kendi seslerine yabancılaşmalarını sağlamak için her türlü demagojiyi devreye sokar. Kozakçıoğlu da devrimci yayınların vatan haini oldukları için Gazi direnişini başka tarafa çekmeye çalıştıklarını söylüyor. Oysa, devrimciler, komünistler ve onların gazeteleri Gazi'de yaşanan emekçi direnişine sahip çıkmak ve devletin katliamcı yüzünü sergilemekten başka bir şey yapmadılar. Devrimci yayınlar, emekçilerin yanında yer aldıkça, Kozakçıoğlu onları vatan haini, düşman, bölücü, terörist ilan ediyor. Oysa asıl terörist Kozakçıoğlu'nun bizzat yönettiği kolluk güçleri, katliamcı polisi ve kendisinin de üst düzey bir uşağı olduğu sermaye devletidir, onun kirli ve kanlı sömürgeci iç savaş aygıtıdır.

İstanbul Valisi yaptığı açıklamayla, devrimci-yurtsever basını kontr-gerillaya açık hedef göstererek susturulmasını, gerekirse de yok edilmesini istiyor. Özgür Ülke'ye yaptıklarını bu kez daha geniş yelpaze için hedefliyor.

Açıkça korkuyorlar. Kürdistan'nın dağlarında devrimci bir politika etrafında kenetlerek özgürlüğe yürüyen Kürt ulusunun, emekçilerin batı metropollerinin varoşlarında büyüyen ve giderek devrimcileşen öfkesi ile birleşmesinden korkuyorlar. Hoşnutsuzluğu giderek büyüyen işçi ve emekçilerle kapitalist barbarlığın ötesinde bir düzen için savaşan güçlerin birleşmesi ve kendilerini tarihin çöplüğüne yollayacak bir devrimci sürecin, bir iktidar yürüyüşünün başlamasından korkuyorlar.

Tüm işçi ve emekçiler, bu asalakların korktuklarını başlarına getirerek kendi özgürlükleri için mücadeleye girişmeli ve bu yolda komünistlerle bütünleşerek ileri atılmalıdır. Komünistler, bu bakışla, kazanılmış mevzilerini terketmeyecek aksine bu mevzileri genişletip, her mücadele alanında parti ve devrim mücadelesine hizmet edeceklerdir.

Eksiksiz söz, basın, gösteri, toplantı ve örgütlenme özgürlüğü!
Katil Devletten Hak Dileme,
Hak ve Özgürlüklerin İçin Dövüş!

İP'li sınıf düşmanları ihanete devam ediyor:

Hainleri Saflarımızdan Atalım!

"İP/Aydınlık çevresi, politika ve pratikleriyle düzene gönüllü hizmette kusur etmiyor. Bu çevre bir yandan, Kürt halkı kirli bir savaşın tüm acılarını yaşarken tüm çabasını PKK düşmanlığı üzerinde yoğunlaştırarak düzene soldan destek çıkmakta tereddüt etmiyor. Öte yandan ise, sendika bürokratlarına yönelttiği son derece yumuşak eleştirinin arkasına saklanarak, gerçekte onların sınıf üzerine kurdukları denetime koltuk çıkıyor."

"İP/Aydınlık grubu, Cumhuriyet gazetesi yazarları, SHP'nin sol kanadı ve diğer bazı düzen solcuları el ele vererek, ilerici kitlelere yeni bir Kemalizm aşısı yapmaya çalışmaktadırlar."

Yukarıdaki satırlar, *Kızıl Bayrak*'ın 16 Haziran 1994 tarihli, 2. sayısındaki *İP'in İpliği* yazısından alınmıştır.

O günden bu yana değişen bir şey olmadı. Siyasal kimliği ve ihanetçi geçmişi artık herkesçe bilinen İP/Aydınlık çevresi, Gazi direnişi sonrasında gelişen olaylardaki tutumu ve yaptığı açıklamalarla bizi şaşırtmayarak, sınıf haini yüzünü bir kez daha gösterdi.

Gerek olayların ilk günleri, peygamberleri Perinçek'in ağzından yaptıkları açıklamalarla, gerekse çeşitli protesto yürüyüşleri ve cenaze törenleri sırasında sergiledikleri davranışlarla sermaye devletine soldan destek çıkma görevini ihmal etmediler.

Bu hainler güruhu ve sözcüleri Perinçek, açıkça sermaye devletinin faşist kolluk güçleri tarafından gerçekleştirilen bir katliamı görmezlikten gelip, emekçi Gazi halkının başkaldırısının ve direnişinin üzerine gölge düşürmeye çalışıyor. Devletten daha devletçi kesilip, olayların arkasında "karanlık güçler" aramakta Nahit Menteşe ile yarışıyor.

Burjuva medyanın televizyon programlarına PKK uzmanı (siz düşmanı diye okuyun) olarak çıkarılan Perinçek, tam sermayenin istediği gibi açıklamalar yapıyor.

Gazi'de yaşanılan katliamın arkasındaki devleti gizleyebilmek için; "ABD parmağından", "Yunan taşeronluğundan" bol bol bahseden Perinçek, bu bulamaca PKK'yi ve diğer devrimci örgütleri de karıştırmadan edemiyor. "Küçük terörist sol grupların provokasyonu" lafına can simidi gibi sarılan Perinçek, görevini tamamlamış olmanın huzuru içerisinde kitleleri bir kez daha Kemalizm'e ve düzene biat etmeye çağırıyor.

Gazi mahallesinde yaşanan çatışmalar sırasında kurulan barikatların iki tarafı vardı. Bir tarafta emekçi halk, diğer tarafta ise eli kanlı sermaye düzeni. Bu saflaşma, uzlaşmaz emek-sermaye çelişkisinin bir görüntüsüdür ve sınıflar mücadelesinin her alanına yansımıştır. Devrimci ve sosyalist örgüt ve çevreler bu saflaşmada işçi sınıfı ve emekçi halkın yanında yer almışlardır. İP/Aydınlık çevresi ise, bu saflaşmada yerlerini yıllar önce belirlemişlerdi. Onlar, Gazi'de barikatın TC'den yana olan kısmında kaldılar. Tarihsel olarak da hep sermayenin safında yer almışlardı ve alacaklar. Bu sınıf düşmanı, işbirlikçi güruhu artık, sözde sol gevezelikleri ve çürümüş beyinleri ile fiziki olarak da ait oldukları kampa yollamak gerekiyor. İşçi sınıfı ve emekçi halkın arasında truva atı rolünü oynamalarına daha fazla izin verilemez. Bulunduğumuz her alanda bu çevrenin teşhir ve tecriti için çaba harcamalı ve onları saflarımızdan atmalıyız.

Yaşasın Gazi Halkının Yiğit Direnişi,
Kahrolsun Sermaye Düzeni ve Onun Hain Sözcüleri!

Hayalimizden bile korkuyorlar!

"Rüyasında evini teröristlerin bastığını gören emekli albay Nurettin Esatoğlu, İstanbul polisini ayağa kaldırdı. 'Teröristler beni öldürecek' diye polisi arayan Esatoğlu'nun evine düzenlenen operasyonda, herhangi bir şey bulunamadı." (Hürriyet Gazetesi, 2.4.95)

Onlar albay, savcı, polis şefi, mehmetçik gazeteci, ülkücü bozkurt, politikacı, sermayedardırlar... Emekçi halkın düşmanı, işkenceci ve katildirler. Ellerinde yüzlerce-binlerce devrimcinin, yurtseverin, işçi ve emekçinin kanı vardır. Hayatları boyu emekçilerin alınterleriyle beslendiler, kan içtiler, zulüm ve terör saçtılar. Gencecik fidanlara kıydılar. Binlerce köy yaktılar, kadınlara tecavüz ettiler. Gerilla cesetlerini parçaladılar. Devrimcileri evlerinde, sokakta yargısız-sorgusuz katlettiler. Dün Tariş'te, Maraş'ta, 1 Mayıs'larda; bugün Gazi'de, Ümraniye'de işçi sınıfına ve emekçi halka kurşun kustular.

Rahat uyuyamıyorlar yataklarında. Kabuslarla irkiliyorlar. Özgürlük ve kurtuluş için ayağa kalkan emekçi sınıfların ayak seslerini duyuyorlar. Devrim ve sosyalizmin hayaleti kol geziyor inlerinde. Devrimci adaletin er veya geç yerini bulacağını, çürümüş-kokuşmuş düzenleriyle cehennemin dibine boylayacaklarını çok iyi biliyorlar. Korkuyla haykırıyorlar: *"Evimde silahlı insanlar var, beni öldürecekler. Çabuk olun beni onların elinden kurtarın."*

Düzen güçleri hemen harekete geçiyor. *"Polis ve asker binayı kordona alıyor, polis merdiven yardımıyla ikinci kattaki albayın evine pencereden sızıyor."*

Fakat, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin özgürlük ve sosyalizm mücadelesini yargısız infazlarla, gözaltında kayıplarla, işkencelerle, köy yakmalarla, faili meçhul cinayetlerle, kitlesel katliamlarla durduramayan faşist sermaye düzeni, onun hayaleti karşısında da çaresizdir. Devrimcileri, devrim ve sosyalizm idealini hiç bir güçle teslim alamayanlar, kabusunu da ele geçiremiyorlar. Onlar ne yaparlarsa yapsınlar, nereye kaçarlarsa kaçsınlar bu kabus hep peşlerinde olacaktır. Korkuyu, tedirginliği, paniği yüreklerinde taşıyacak, iliklerinde yaşıyacaklardır! Gündüz gölgelerinden ürkecek, geceleri "beni kurtarın" haykırışları ile uyanacaklardır! Ta ki işçi sınıfının devrimci adaleti yerini bulduncaya dek...

Gazi Direnişi'nin

Sınıf hareketi cephesinde yaşanan bir gelişmeyle değil, fakat bir işçi-emekçi semti olan Gazi Mahallesi'ndeki büyük halk direnişiyle "çıkış" bugün artık nihayet yapılmıştır. Onbinlerce insan devlet kaşıtı sloganlarla günler boyu sokaklarda ve barikatlarda direnmişlerdir. Direnişin etkisi daha sabahında tüm İstanbul'a yayılmış, öteki işçi-emekçi semtlerinde onbinlerce insanın katıldığı yürüyüşler ve gösteriler silsilesiyle bu büyük kent sarsılmıştır. Bununla da kalmamış, başta Ankara olmak üzere bir çok başka kentte ve bu arada Avrupa'nın çeşitli kentlerinde yürüyüş ve gösteriler yaşanmıştır. Özetle Gazi'de gerçekleşen tümüyle devlet karşıtı anti-faşist halk direnişi, tüm ezilenler cephesini derinden sarsmış ve topluma egemen "çürütücü tıkanıklığa" büyük bir darbe olmuştur. İşte bu, 1980 sonrasının kitle mücadelelerinde büyük bir sıçrama ve son 15 yılın Türkiye'sinde yeni bir dönemin başlangıcıdır.

Devrimci saflarda Gazi Mahallesi'nde patlak veren ve bir kaç gün boyunca tüm Türkiye'yi sarsan büyük halk direnişinin dersleri üzerine tartışmalar sürüyor. Kitle mücadelelerinin deneyim ve derslerini değerlendirmeye pek yatkın olmayan devrimci grupların, Gazi direnişi karşısında gösterdikleri bu farklı tutumlarını, direnişin gücü ve sarsıntısının bir başka göstergesi saymak gerekiyor. Bazı devrimci grupların direniş içindeki varlıkları ve direnişe dolaysız etkileri, deneyim ve derslerini toparlamaya yönelik bu özel eğilimin nedenlerinden biridir kuşkusuz.

Gazi Mahallesi'yle sınırlı kalmayan, İstanbul'a yayılan ve bir çok kentte eylemli yankıları olan bu büyük devrimci halk direnmesi, kitle hareketinde büyük bir sıçramanın ifadesidir ve dolayısıyla 12 Eylül sonrası Türkiye'sinde yeni bir dönemin başlangıcıdır.

Yıllar sonra büyük emekçi kitleler, devletin çıplak zorunu cepheden karşılamışlardır. Gösterdikleri kararlılık ve yiğitlikle, saflarından verdikleri onlarca şehitle devletin zorbalığını püskürtmüşlerdir. Devlet temsilcileriyle pazarlık edebilme gücü kazanmışlar, onlara bir takım koşulları kabul ettirmeyi başarabilmişlerdir.

Kitleleri korkutmayı, sindirmeyi, yılgınlık ve çaresizlik içinde edilgenleştirmeyi hedefleyen bir provokasyon böylece her açıdan boşa çıkarılmıştır. Sermaye devletinin bu doğrultudaki tüm hesapları geri tepmiş, Gazi emekçilerinin ortaya koyduğu yiğit direnme katliamcıların umduklarının tam tersi sonuçlara yolaçmıştır. 12 Eylül'ün kitlelerde yarattığı politik pasiflik bu direnme şahsında parça parça olmuştur.

Bu büyük halk direnişi, tüm karşı-devrim cephesini ve tüm ezilenler cephesini aynı ölçülerde fakat ters istikametlerde sarsmıştır. Karşı-devrim güçlerini paniğe ve savunmaya iterken, ezilenler cephesine büyük bir moral güç vermekle kalmamış, bundan sonraki mücadeleler için onların önüne yeni ufuklar da açmıştır. Onun politik anlamı ve önemi de asıl burada yatmaktadır. Gazi direnişinin etki ve sonuçlarına özellikle ve öncelikle buradan yaklaşılmalıdır.

Fakat öte yandan, onbinlerce insanın devrimci şiarlar eşliğinde, militan bir ruhla ve günlerce süren bir kararlılıkla sürdürdükleri sokak ve barikat müçadelelerinin somut pratik dersleri de apayrı bir önem taşımaktadır. Gazi direnişinin kitle mücadelelerinde bir sıçrama olması yalnızca doğrudan devleti karşıya alan politik niteliğinde değil, fakat aynı zamanda sokak ve barikat savaşları olarak gerçekleşen ileri eylem biçimlerindedir. Dolayısıyla olayın ezilenler cephesi üzerindeki sarsıcı etkisi yalnızca politik tutumunda değil, bu tutumun büründüğü somut biçimlerdedir de. "Barikatlar" bir anda gündelik dile yerleşmiştir ve bugünden itibaren artık yeni kitle mücadelelerinde özel bir kolaylıkla gündeme geleceklerdir. Bu, Gazi direnişinin kitle mücadelelerine sağladığı büyük bir somut kazanım olmuştur.

Kitle hareketinde gerçek bir sıçrama

12 Eylül karşı-devriminin yığınlarda yarattığı uzun hareketsizlik döneminden ilk çıkış 1987 yılındaki grev hareketiyle yaşandı. Uzun durgunluk yıllarının ardından gelen bu iktisadi nitelikli harekete 1987 yılı boyunca toplam 30 bin işçinin katılması, kitle hareketinde gerçek bir ilerleme ve atılımın ifadesiydi. İşçilerin 1989 baharındaki eylemlilikleri yeni bir safhayı

österdikleri

Düzenin propaganda araçları, demagojik ve saptırıcı bir " provokasyon" gürültüsünün yanısıra, çok özel bir ısrarla Gazi Mahallesi direnişini bir Alevi hareketi olarak göstermeye çalıştı.
Hareketin emekçi karakterini ve devrimci niteliğini direniş alanından uzak toplum kesimlerinden gizlemeye özel bir önem verdi.
Devrimci örgütlerin eylem içindeki yerini özellikle görüntülü medyada gizlemek olanaksız olduğu için de, "bir avuç tahrikçi" demogojisine başvurdu. Alevi ağaları ile İP türünden sol maskeli düzen yardakçıları ise bu propogandaya "tabansız sol örgütler" ve "provokasyon grupları" söylemleriyle tam destek verdiler.

oluşturdu. Hareketin iktisadi niteliğinde ve barışçıl zemininde bir değişiklik olmamakla birlikte, Bahar eylemliliği, gerek işçilerin eyleme katılımındaki muazzam büyüme, gerek yaygın biçimde mevcut yasal çerçevenin aşılması ve yasakların çiğnenmesi ve gerekse eylem biçimlerindeki çeşitlenme ve zenginleşme yönünden yeni bir gelişme düzeyinin ifadesiydi. 1990 yılı kitle hareketinde bir başka safhayı oluşturdu. Yılı baştan başa bir hareketlilik kapladı. Kürdistan'da siyasal kitle gösterilerini Türkiye işçi sınıfı tarihinin en geniş katılımlı 1 Mayıs kutlamaları, onu ise yaz aylarında kamu çalışanlarının ilk büyük eylemleri izlerdi. İşçi hareketi sonbaharda yeni bir ivme kazandı ve Zonguldak madencilerinin büyük direnişiyle doruğa çıktı. 1987 yılından itibaren tempolu bir biçimde tırmanan proleter kitle hareketi politik bir mecraya sıçrama şansına en çok bu 1990 yılı içinde yaklaştı. Zonguldak madencilerinin haftalar boyu süren büyük ve sarsıcı direnişiyle bu artık nihayet başarılacak sanılırken, önce Türk-İş'in 3 Ocak oyunu, ardından Mengen barikatı ve nihayet Körfez savaşı bahanesiyle ilan edilen toplu grev yasağı ve bunu izleyen geniş çaplı tensikatlar, harekette büyük bir kırılmaya ve gerilemeye yolaçtı. İşçi hareketi sonraki yıllarda mevzi direnişler biçiminde gelişmesini sürdürdü, fakat iktisadi hareket kısır döngüsünü bugüne kadar bir türlü kıramadı.

Son bir kaç yılın politik kitle hareketleri, hep politik bir içerik taşıyan 1 Mayıs ve Newroz kutlamaları ile 93 yazında Sivas katliamına karşı gelişen büyük kitle gösterileri oldular. Buna bir de kamu çalışanları hareketindeki kısmi politizasyon eklenebilir. Bu kitle mücadelelerinin her biri belli sınırlar içinde toplum üzerinde politik bir hava estirdiler kuşkusuz. Dahası yüzbinlerce kişilik katılımıyla ve açık politik niteliğiyle Sivas katliamına karşı gelişen büyük kitlesel protesto gösterileri, '80 sonrasının kitle eylemlerinde ileri bir düzeyin ve yeni bir aşamanın ifadesi de oldular.

Fakat yine de, tüm bu kitle eylemlerinin belli sınırları içindeki önemi ve etkisi ne olursa olsun, işçi sınıfına ve genel olarak ezilenler cephesine egemen politik edilgenlik bugüne kadar bir türlü kırılamadı. Sınıf hareketinin ve daha genel planda kitle hareketinin devlete ve düzene yönelen politik bir çıkış yapamaması biçimindeki bu temel zaafiyeti, komünistler "siyasal süreçlerde tıkanma" olarak tanımlamış ve sorunu şöyle koymuşlardı:

"Fakat düzenin tüm bu ürpertici ve tiksindirici genel tablosu karşısında, '70'li yıllardan farklı olarak, işçi ve emekçi hareketinde bugün henüz kayda değer bir politik çıkış yoktur. Çözümsüzlükler içinde debelenen ve ömrünü çoktan doldurduğuna işaret bir aşırı çürüme yaşamakta olan bu kanlı ve kokuşmuş düzeni yıkacak, onu tarihe gömecek toplumsal-siyasal güçler cephesine büyük bir zaafiyet egemendir. İşte bu olgu, bugünün Türkiye'sinin, bugünün sınıf hareketinin ve nihayet bugünün devrimci hareketinin temel sorunudur."

"... Çürüyen düzen, kendine bir devrimci çıkış yolu açamayan toplumu da kendisiyle birlikte çürütmektedir. Oysa işçi sınıfının başını çekmeyi başaracağı bir politik hareketlenme, toplumun emekçi sınıf ve katmanlarına yayılacak bir mücadeleci kaynaşma, çürümeyi zaten kokuşmuş bir sınıf olan burjuvazi ve onun düzeniyle sınırlamayı başarabilecektir. Temiz ve sağlıklı bir devrimci mücadele cereyanı ile toplumun ezilenler cephesini sarsacak, sarsmakla kalmayacak, böylece toplumsal gelişme süreçlerinin önünü de açacak, ona bir dinamizm kazandıracaktır. Bu durumda, çaresizlik ve umutsuzluk içinde debelenen sermaye sınıfı karşısında, toplumun tüm ezilen ve sömürülen emekçi yığınlarının önüne, durumdan bir çıkış için yeni devrimci ufuklar da açabilecektir. Özetle, çelişki ve çatışmadaki bugünkü tıkanıklık, devrimci bir doğrultuda kendi çözümünü dayatacak bir devrimci sınıf hareketiyle aşılabilecektir ancak."
(*Ekim*, sayı:106, 1 Ekim 1994, başyazı)

Sınıf hareketi cephesinde yaşanan bir gelişmeyle değil, fakat bir işçi-emekçi semti olan Gazi Mahallesi'ndeki büyük halk direnişiyle bu "çıkış" bugün artık nihayet yapılmıştır. Onbinlerce insan devlet karşıtı sloganlarla günler boyu sokaklarda ve barikatlarda direnmişlerdir. Direnişin etkisi daha sabahında tüm İstanbul'a yayılmış, öteki işçi-emekçi semtlerinde onbinlerce insanın katıldığı yürüyüşler ve gösteriler silsilesiyle bu büyük kent sarsılmıştır. Bununla da kalmamış, başta Ankara olmak üzere bir çok başka kentte ve bu arada Avrupa'nın çeşitli kentlerinde yürüyüş ve gösteriler yaşanmıştır.

Özetle Gazi'de gerçekleşen tümüyle devlet karşıtı anti-faşist halk direnişi, tüm ezilenler cephesini derinden sarsmış ve topluma egemen "çürütücü tıkanıklığa" büyük bir darbe olmuştur. İşte bu, 1980 sonrasının kitle mücadelelerinde büyük bir sıçrama ve son 15 yılın Türkiye'sinde yeni bir dönemin başlangıcıdır.

Düzen güçlerinin "provokasyon" kampanyası

Devlet ve bir bütün olarak düzen cephesi, Gazi'deki devrimci halk direnmesinini derin politik anlamını ve muazzam politik önemini anında değerlendirmede bir güçlük çekmedi. Dolayısıyla tüm propaganda gücünü ve olanaklarını bunu karartmaya ve çarpıtmaya yöneltti. Böylece direnişin ezilenler cephesi üzerindeki sarsıcı devrimci etkisini bloke etmeye çalıştı. Düzenin sol içindeki uzantıları ile zaten düzenin bir parçası olan Alevi ağaları da bu doğrultuda devlete ve düzene tam destek vermekten geri durmadılar.

Bu yapılırken çok bilinçli bir tutumla içiçe iki tema kullanıldı. Bunlardan ilki "provokasyon" ve ikincisi ise "Alevi tepkisi" idi. Böylece, bir yandan geniş çaplı bir devrimci kitle hareketinin tüm politik anlamı belirsiz bir "provokasyon" gürültüsü içinde boğulmaya; öte yandan ise, özü ve esas içeriğiyle emekçi kitlelerin uzun yılların baskı ve sömürü politikalarına karşı birikmiş öfkelerinin devlet şahsında patlamasından başka bir şey olmayan büyük bir halk hareketi, "Alevi vatandaşlar"ın sözde tahrik edilmesi olarak gösterilmeye çalışıldı.

Gazi olayları elbette bir provokasyonla başladı. Provokasyonun kaynağı devlet, uygulayıcısı ise devletin kontr-gerilla çetesi idi. Devrimci politizasyon düzeyi yüksek ve saldırılara karşı hassas bir emekçi mahallesi olan Gazi'ye yöneltilen bu planlı ve hedefli saldırıyla, devletin ulaşmayı umduğu belli sonuçlar vardı elbette. Bu karanlık hesapların izlenen genel politika içinde nasıl bir yere oturduğu konusunda çok kesin şeyler söylemek doğal olarak güçtür. Bununla birlikte, devletin ve tüm düzen propagandasının ısrarala kullanmaya çalıştığı "Alevi" teması, Alevilerin özel bir ağırlık oluşturduğu bir mahalleye yönelik bu saldırıyla Alevi-Sünni çatışmasının kışkırtılmak istendiğini kolayca akla getiriyor.

Faşist sermaye devletinin işçi sınıfı ve emekçileri bölmek ve kendisine karşı yönelecek birleşik bir mücadeleden alıkoymak için genelde izlediği iğrenç politika çoktan beridir çıplak gözle bile izlenebilmektedir. Yapısal bunalım ve çözümsüzlükler içinde debelenen bu kokuşmuş düzen bugün işçi sınıfını ve emekçileri sınırlı tavizlerle oyalamak olanağından yoksundur. Cumhuriyet tarihinin en ağır krizini yaşamakta olduğunu kendisi itiraf eden bu düzen, bugün sömürüyü, işsizliği ve yoksulluğu ağırlaştırmaktan, bunun için de işçileri ve emekçileri daha sistematik bir baskı cenderesi içinde tutmaktan başka bir politika alternatifine sahip değildir. Kürt halkının haklı özgürlük mücadelesini boğmak için özel bir ısrarla sürdürülen kirli savaş bu tür bir politikayı ayrıca tek zorunlu seçenek haline getirmektedir.

Sermaye sınıfı, bu durumda, sistematik baskı ve çıplak zorun işçi sınıfını ve emekçileri dizginlemeye yetmeyeceğini iyi bildiği için, hedef şaşırtarak onları kendi içinde bölmek, tepkilerini saptırmak, yanlış ve yapay kanallara yöneltmek, böylece kontrol altında tutmak istiyor.

Bunun için daha 12 Eylül'ün ilk anlarından itibaren "din" faktörü çok bilinçli bir tutumla etkin biçimde kullanılmaya başlandı. Din, yığınların birikmekte olan toplumsal hoşnutsuzluğunun kurulu düzene ve devlete yönelmesini engelleyecek bir dalgakıran rolü oynayacaktı. '60'lı ve özellikle '70'li yıllarda büyük bir devrimci mücadele enerjisi ortaya koyarak düzenin başını ağrıtmış olan alt sınıflar gençliği, kozmopolityoz kültürün yanısıra tam da din sayesinde kurulu düzene bağlanacaktı. Bu çerçevede, "Türk-İslam Sentezi" önce fiilen, sonra açıktan devletin yeni resmi ideolojisi olarak benimsendi. Okullarda zorunlu din dersleri kondu. İmam hatip liseleri, kuran kursları, camiler özel bir politika çerçev-

esinde alabildiğince yaygınlaştırıldı. Dinci-şeriatçı akımların gelişip palazlanması teşvik edilip kolaylaştırıldı.

Tüm sahte tutum ve propagandaların aksine, sermaye sınıfı ve devleti Refah Partisi'nin bu temel üzerinde sonraki yıllarda yaşadığı güçlenmeden özel bir memnuniyet duydu. Zira bu parti, kullandığı sosyal-demagojinin de yardımıyla, tam da büyük kentlerin yoksul kitlelerini kontrol ediyor, sahte bir düzen karşıtlığı yoluyla gerisin geri düzene bağlıyordu.

Öte yandan, RP'nin Sünni karakteri ve ideolojik konumu Alevi kökenli emekçileri kazanmaya müsait olmadığı için, onlara karşı da "şeriata karşı laiklik" ve "Kemalizm" kozu kullanıldı. Alevi burjuvazisinin ve dolayısıyla düzenin bir parçası olan Alevi ağaları da bu politika çerçevesinde harekete geçirildi.

Böylece işçi sınıfı ve emekçiler içinde Alevi-Sünni ayrımı derinleştirilecek, bir kesim RP ile denetim altında tutulurken, öteki kesim de "laiklik ve Kemalizm" ile (bunun politik simsarlığını yapan sosyal-demokrasi ve Alevi ağaları ile) kontrol edilecekti. Devlet de tümünün üzerinde tarafsız ve tarafların koruyucusu bir hakem rolü oynayacaktı.

İşçi sınıfı ve emekçileri bölüp paralize ederek kontrol etme şeklindeki bu politikanın bir öteki temel boyutu ise, bilindiği gibi şovenizmdir. Kürt özgürlük mücadelesinini kitle desteği Kürt şehir ve kasabalarındaki politik kitle eylemleriyle tartışılmaz biçimde açığa çıktığı andan itibaren devlet Türk şovenizmini Türk-Kürt ayrımını ve düşmanlığını derinleştirecek bir doğrultuda kullanmaya başladı. Bu politikanın uygulama alanı Kürdistan değil, fakat tarn da Türkiye'nin sanayi metropolleridir. Düzen işçi sınıfını ve büyük kentlerin yoksul yığınlarını milliyetçilik temelinde bölmeye, Kürt düşmanlığına dayalı bir şoven milliyetçi gerici kitle hareketi geliştirmeye çalışmaktadır. Özellikle son bir kaç yıldır MHP'ye bu çerçevede çok özel bir rol verilmiş ve onun büyük kentlerdeki hızlı gelişmesi her yolla teşvik edilmiştir.

Özetle devlet, günden güne büyüyen toplumsal hoşnutsuzluğu saptırmak, emek-sermaye temel çelişkisine oturmasını, düzene karşı devrim kanalında gelişmesini engellemek için, her türlü iğrenç yol ve yöntemi kullanıyor. Türklük-Kürtlük, Alevi-Sünni, laiklik-irtica kutuplaşması içinde işçi sınıfı ve emekçileri bölmek ve atomize etmek için elinden geleni yapıyor. Bunda başarılı olduğu ölçüde ise, yalnızca tarafsız ve koruyucu hakem kimliği ile değil, fakat aynı zamanda, "kardeş kavgası"nı durdurmak için gerektiğinde şiddet de kullanan, kullanmaya hakkı olan birleştirici bir devlet imajıyla kitleleri denetim altında tutmayı umuyor.

Bu politikanın bugüne kadar belli başarılar sağladığı bir gerçektir. Özellikle şovenizmin işçi sınıfı hareketinin politik gelişmesini sınırlayan doğrudan ve dolaylı rolü küçümsenemez. Bununla birlikte devletin yaratmaya çalıştığı bu sahte ikiliklerin özellikle Kürt ve Alevi taraflarında bu oyunu bozma imkanları da küçümsenemez. Dinsel gericilik eliyle uygulanan Sivas katliamına karşı harekete geçen geniş kitlelerin şeriatçılıktan çok, dosdoğru devleti hedef almaları, devlete, kontr-gerillaya ve meclise karşı sloganlarla yürümeleri, bunun iyi bir örneği oldu. Devletin oyunu ters tepti ve Alevi kitlelerde devlet karşıtı bir politizasyon gelişti.

Gazi direnişiyle boşa çıkartılan provokasyon

Gazi Mahalle'sini de kapsayan Gazi-osmanpaşa semti, nüfusu bir milyonu bulan bir işçi-emekçi bölgesidir. Düzenin daha önceleri sosyal-demokrasi eliyle kontrol altında tuttuğu bu emekçi yığını içinde son yıllarda Refah Partisi özel bir güç kazandı. Sünni emekçilerin yoğun olduğu mahalleleri kapsayan bir etkinliğin dışında kalan bir kaç mahallenin başında Gazi Mahallesi geliyor.

Yıllar sonra emekçi kitleler, devletin çıplak zorunu cepheden karşılamışlardır. Gösterdikleri kararlılık ve yiğitlikle, saflarından verdikleri onlarca şehitle, devletin zorbalığını püskürtmüşlerdir. Devlet temsilcileriyle pazarlık edebilme gücü kazanmışlar, onlara bir takım koşulları kabul ettirmeyi başarabilmişlerdir. Bu büyük halk direnişi, tüm karşı-devrim cephesini ve tüm ezilenler cephesini aynı ölçülerde fakat ters istikametlerde sarsmıştır. Karşı-devrim güçlerini paniğe ve savunmaya iterken, ezilenler cephesine büyük bir moral güç vermekle kalmamış, bundan sonraki mücadeleler için onların önüne yeni ufuklar da açmıştır.

Gazi Mahallesi'nin Gaziosmanpaşa'daki bu özel konumu gözönüne alındığında, devlet büyük ihtimalle, kontr-gerilla çetesi eliyle gerçekleştirdiği provokasyonla Alevi-Sünni görünümlü bir gerginlik ve çatışma zemini oluşturmayı hedefledi. Devlet güdümlü medyanın olayı anında ve ısrarla "Alevi kahvelerinin taranması" olarak duyurması, ölenler arasında cem evinde yaşayan "bir Alevi dedesi"nin de bulunduğunu döne döne bildirmesi, bu ihtimali güçlendiriyor.

Gazi emekçileri haklı öfkelerini Sünni emekçilere yöneltselerdi provokasyon tutmuş olacaktı. Böylece de toplum gündemine bir anda Alevi-Sünni gerginliği ve çatışması oturacak, bu sayede sınıf mücadelelerinin hızlanma eğilimi gösterdiği bir sırada, hem hedef saptırılacak ve hem de devletin baskı ve terör önlemleri için "meşru" bir zemin oluşacaktı. Provokasyonun yalnızca Newroz ve 1 Mayıs öncesine değil, fakat aynı zamanda yeni bir ekonomik saldırı paketinin hazırlandığı ve özelleştirme uygulamalarının hızlandırıldığı günlere de denk gelmesi bu açıdan dikkate değerdir. Düzenin sol görünümlü uzantısı olan İP/Aydınlık grubu, provokasyonun Güney Kürdistan işgali öncesine gelmesini devletin bu işi yapmış olamayacağının bir kanıtı sayıyor. Oysa tam tersine, bu çapta bir harekat esnasında kendi emekçi sınıflarını tavizle yatıştıramayanların atomize edici provokasyonlarla sindirme yolunu tutmaları son derece anlaşılır bir durumdur. Dışta yüzlerce trilyona mal olacak (kuşkusuz işçilerin ve emekçilerin cebinden çıkacak bu para) bir işgale hazırlananlar, öte yandan içte de yeni bir ekonomik saldırı paketi hazırlıyorlarsa, işçi-emekçi hoşnutsuzluğunu saptıracak ve sindirecek her yola başvurmak zorundadır. Kontr-gerillacıların yönettiği bir devlette bunun karanlık ve kanlı oyunlar olarak sergilenmesinin neyine şaşılır?

Fakat gerisindeki hesap ne olursa olsun, Gazi Mahallesi emekçileri tepkilerini devlete yönelterek, dahası devletin baskı ve katliam kuvvetleri karşısında yiğitçe bir direnme göstererek, provokasyonu tümden boşa çıkarmışlar, tüm hesapları altüst etmişlerdir. Artık önemli olan budur ve tüm dikkatler bu devletin ummadığı gelişme üzerinde yoğunlaştırılmak durumundadır. Oysa tam da provokasyan boşa çıkarıldığı içindir ki, tüm düzen güçleri ve onun "sol" maskeli destekçileri, dikkatleri özel bir kampanyayla "provokasyon" tartışmalarına çekmektedirler. Böylece, onbinlerce kişinin devlet karşıtlığı temelinde ortaya koydukları büyük bir direnişin derin politik anlamını karartmaya ve ezilenler ceplesindeki sarsıcı devrimci etkisini boşa çıkarmaya çalışmaktadırlar.

"Alevi tepkisi" değil, gerçek bir anti-faşist halk hareketi

Düzen propaganda araçları, demagojik ve saptırıcı bir " provokasyon" gürültüsünün yanısıra, çok özel bir ısrarla Gazi Mahallesi direnişini bir Alevi hareketi olarak göstermeye çalıştı. Hareketin emekçi karakterini ve devrimci niteliğini direniş alanından uzak toplum kesimlerinden gizlemeye özel bir önem verdi. Devrimci örgütlerin eylem içindeki yerini özellikle görüntülü medyada gizlemek olanaksız olduğu için de, "bir avuç tahrikçi" demogojisine başvurdu. Alevi ağaları ile İP türünden sol maskeli düzen yardakçıları ise bu propogandaya "tabansız sol örgütler" ve "provokasyon grupları" söylemleriyle tam destek verdiler.

Devletin toplumsal hoşnutsuzlukları sınıfsal mücadele ekseninden saptırabilmek amacıyla başvurduğu bir provokasyon, tam da emekçilerin düzene ve devlete karşı geliştirdikleri kararlı bir direnişle boşa çıkınca, düzen cephesi için tek çıkış olayları bir Alevi tepkisi biçiminde sunmak olabildi. Böylece hem direnişin işçi sınıfı ve emekçi sınıflar üzerindeki muhtemel etkisi zayıflatılacaktı. Hem sağlı-sollu Alevi ağaları harekete geçirilerek sürmekte olan eylem kırılmaya ve "sağduyu" çağrıları ile öteki emekçi Alevi semtlerine yayılması engellenmeye çalışılacaktı. Ve hem de, bu büyük halk direnişinin ülke çapındaki tüm politik etkisi, düzenin bir parçası ve devletin gönüllü destekçileri olan (bunu Gazi olayları sırasında da sadakatle kanıtlayan) Alevi ağalarına kanalize edilmiş olacaktı. Dahası devlet gündeme bir de "Alevi reformu" yemi getirerek kendini aklayacak ve böylece Alevi kitlelere şirin görünmeyi bile başarabilecekti.

Medyanın da çok etkili bir biçimde kullanılması sayesinde bu politikada belli bir başarı elde edildiğini kabul etmek gerekir. İşçi sınıfının bir işçi-emekçi semtinde devletin gerçekleştirdiği katliama ve buna karşı günlerce süren bir halk direnişine sessiz kalmasında, geri biçimler içinde

olsa bile herhangi bir destek sunmamasında olayların bir "Alevi hereketi" olarak sunulmasının önemli bir payı var. İşçilerin bugünkü geri bilinç düzeylerinde ve özellikle önlerinde bir sendika bürokrasisi engeli de varken, Alevileri hedef alan bir katliama ve ona karşı gelişen bir Alevi hareketine tepki vermekte zorlandıkları bir gerçektir. Fakat eylemin sosyal ve politik karakterinin doğru anlaşılması durumunda tutumları pekala farklı da olabilirdi. Devletin mezhep oyunlarını körükleyen iğrenç politikasının işçi sınıfının mücadele kapasitesi üzerindeki olumsuz etkisini buradan da izlemek mümkündür.

Gazi Mahallesi elbetteki Alevi inaçlı emekçilerin belli bir ağırlık oluşturduğu bir yerleşim alanıdır. Bu kitlenin ezilen bir mezhebin mensupları olarak ta belli bir duyarlılıkları var. Bu çerçevede mezhep ayrıcalıklarına karşı haklı bir demokratik tepkileri, inanç özgürlüğü ve eşitlik talepleri de var. Öte yandan bu mahallede Kürt kökenli ememkçilerin de belli bir ağırlığı var. Bu çerçevede ezilen bir ulusun mensupları olarak da belirgin bir duyarlılıkları ve demokratik istemleri var.

Ne var ki bu ezilen mezhep ve ezilen ulus kimliğini bir arada kesen ve Sünni ve Türk kökenli kitleyi de kapsayan asıl kimlik, işçi ve emekçi kimliğidir. Gazi Mahallesi tam bir emekçi mahallesidir ve bu kimliğinin getirdiği belirgin bir devrimci politizasyona sahiptir. Ezilen mezhep ve ezilen ulus kimliği bunu ayrıca beslemekte, kolaylaştırmakta ve pekiştirmektedir. Devletin katliamına karşı Türk-Kürt, Alevi-Sünni kitlelerin birlikte, aynı barikatlarda direnmesi, provokasyonla umulan amacın tümüyle ve kolayca boşa çıkarılması, bu emekçi kimliğe dayalı politik bilinçle sıkı sıkıya bağlantılıdır.

Gazi Mahallesi direnişi Alevi ezilmişliğinden de gelen belli bir ton taşıyor olsa bile, gerçek ve dolaysız karakteriyle devrimci bir emekçi ve yoksullar hareketidir. Sermayenin yıllardır izlediği acımasız sömürü politikalarına ve devletin onu tamamlayan sistematik baskı ve terörüne karşı gerçek bir halk başkaldırısıdır. Yılların yarattığı derin toplumsal hoşnutsuzluğun, devletin baskı ve işkence uygulamalarına karşı birikmiş öfke ve nefretin alçakça bir provokasyon karşısında bir isyana dönüşmesidir. Olayın anında bir devlet karşıtlığına dönüşmesinin ve devletin polis sürüsüne karşı son onbeş yıldır eşi görülmemiş bir direnme kararlılığı gösterilmesinin gerisinde bu sosyo-politik dinamik vardır. Direnişin en belirgin politik özelliği devlet karşıtlığı, devletin şahsında bir faşizm karşıtlığıdır. Bu, harekete katılan kitlelerin emekçi karakteriyle, ondan beslenen devrimci eylemiyle doğrudan bağlantılıdır. Direnişe katılan işçiler, emekçiler ve işsiz yoksullar, kendilerine yönelen katliam saldırısının gerisinde devletin bulunduğunu anında görmüşlerdir ve devlet, provokasyonu izleyen vahşi polis saldırısıyla, onlara yanılmadıklarını ayrıca göstermiştir.

Direnişçi kitlelerin ezilen mezhep ve ezilen ulus kimliklerinden gelen duyarlılıkları kendini bu devrimci emekçi kimlik üzerinden göstermiştir. Gazi Mahallesi direnişi bu açıdan da çok özel bir politik önem taşımaktadır. Bugün Türkiye'nin hemen tüm sanayi metropollerinde ezilen sınıf, ezilen mezhep ve ezilen ulus mensubu kitlelerin belli bir ağırlık oluşturduğu bir çok işçi-emekçi semti vardır. Mezhepsel ve ulusal ezilmişlikten gelen duyarlılığın kendini emekçi karakteri üzerinden ifade etmesi durumunda, bu semtler devrimci siyasal mücadelenin güçlü mevzileri haline gelebileceklerdir. Bu ise Türkiye'deki genel sınıflar mücadelesinin devrimci gelişmesine ayrı bir güç katacak, işçi sınıfı hareketinin devrimcileşmesi için ek imkanlar yaratacaktır.

Direnişin ezilenler cephesi üzerindeki sarsıcı etkisi yalnızca politik tutumunda değil, bu tutumun büründüğü somut biçimlerdedir de. "Barikatlar" bir anda gündelik dile yerleşmiştir ve bugünden itibaren artık yeni kitle mücadelelerinde özel bir kolaylıkla gündeme geleceklerdir. Bu, Gazi direnişinin kitle mücadelelerine sağladığı büyük bir somut kazanım olmuştur.

Oysa bugün için gerek Kürt kimliği gerekse Alevi kimliği, bu iki kimlik üzerinden politika yapan güçlerin kendi cephelerinden gösterdikleri çabalar ve bu doğrultuda sağladıkları başarılar nedeniyle mücadeleyi geriye çekici bir rol oynayabilmektedir. Alevi kimliği üzerinden politika yapanların çabasında bu olumsuz rol çok net olarak izlenebilmektedir. Alevi burjuvazisi bugün Alevi ezilmişliğini çok bilinçli bir biçimde istismar ediyor. Geçmişte devrimci siyasal mücadelenin en geniş tabanını oluşturan emekçi Alevi kitlelerini "laiklik" ve "şeriat karşıtlığı" üzerinden ideolojik olarak Kemalizme, politik bakımdan sosyal-demokrasiye, dolayısıyla düzene bağlamaya çalışıyor. Bu haklı ve demokratik bir tepkinin gerici ve karşı-devrimci bir istismarıyla olanaklı olabilmektedir. Sermaye devlet eliyle bu doğrultuda çok bilinçli bir politika izliyor. Medyayı ve politik arpalıkları Alevi ağalarına cömertçe açıyor. Başlangıçta daha çok Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı kullanılan bu silah, şimdi artık "sosyal patlamalara" karşı bir önlem olarak hazırlanıyor ve kullanılıyor.

Gazi Mahallesi direnişi devlet için bu açıdan ayrı bir uyarı olmuştur. Bu direnişin derslerini ayrıntılarıyla değerlendireceğinden kuşku duyulmaması gereken devlet, daha şimdiden "Alevi reformu" tartışmalarıyla ilk adımları atmıştır. Gelecekteki sosyal mücadelelere karşı alınacak yeni önlemlerden birinin de, bir an önce Alevi burjuvazisine daha geniş bir politik-kültürel etki alanı açmak olduğunu Gazi direnişi devlete somut olarak göstermiştir.

Kürt kimliği üzerinden politika yapanların rolü kuşkusuz Alevi ağalarının oynadığı gerici rolden farklıdır. Fakat Türkiye'nin metropollerinde kendini en çıplak biçimde gösteren milliyetçi dar görüşlülük, Kürt işçi ve emekçilerinin Türk kardeşleriyle birleşik bir devrimci sınıf mücadelesine atılmalarını güçleştirmektedir. Bunu bir de Kürt devrimci hareketinin büyük kentlerdeki Kürt emekçilerini Kürt burjuvazisinin denetimindeki HEP-DEP-HADEP gibi partilerle kontrol etmek politikası eklenince çok daha olumsuz bir zemin oluşmaktadır. Kürt işçi ve emekçilerinin ulusal ezilmişlikten gelen haklı duyarlılıkları, devrimci sınıf mücadelesi için bir olanak olarak değil fakat çoğu durumda onu sınırlayan bir rol oynamaktadır.

Komünistler Alevi ağalarının gerici rolüne olduğu kadar milliyetçi dar görüşlülüğün yarattığı sınırlamalara karşı da bilinçli ve sistematik bir mücadele yürütmek zorundadırlar. Gazi emekçilerinin sergiledikleri devrimci-emekçi kimliğinin sarsıca politik gücü, bu mücadelenin taşıdığı özel önemi ve devrimci siyasal mücadele için ifade ettiği özel anlamı tüm açıklığı ile bir kez daha göstermiştir.

Konuya Gazi direnişinin dersleriyle devam edeceğiz...

İSŞP'nin "İşçi kurultayı" toplandı,

Kurultay Değil Ruhsuz Bir Panel!

16 aylık bir ön çalışmanın ürünü olan "işçi kurultayı" en sonunda toplandı. 26 Mart sabahı, verilen saatte toplantı yerine gelenler, "gelenek" üzere, bir saate yakın beklediler ve saat 11.00 civarında toplantı başlayabildi.

600-700 civarında bir kitlenin katıldığı toplantıya, panel, sempozyum, hatta müzik ve oyunlardan dolayı başka bir şey de diyebilirdiniz ama kurultay demeniz mümkün değildi. Demokratik bir tartışma ortamı yoktu. Konuşmacılar ve konuları önden belirlenmişti. Kimi konuşmacıların elindeki yazıyı zorlukla söktüğüne bakılırsa, "önden belirlenen" konular, büyük ihtimalle başkaları tarafından yazılıp, ellerine son anda tutuşturulmuştu vb.

Buna bir "işçi toplantısı" demek de mümkün değildi. Salondakilerin yarısından fazlasını, katılımcı siyasetlerin taraftar çevresi oluşturuyordu. Bir-iki grevci, direnişçi işçi grubu da, kendilerini ifade edemedikleri, sorunlarını tartışamadıkları bu toplantıya "konuk" olarak katılmışlardı. "Ziyaret"lerini yaptılar ve gittiler. Tebliğlerin okunması bittiğinde saat 16.00 olmuş, salon da yarı yarıya boşalmıştı. Sonuç bildirgesinin hazırlanacağı duyuruldu. Bu, serbest konuşma bölümünün kaldırılması demekti. Süreyi kısa tutmak, geç başlayıp erken bitirmek, zaten kısıtlı olan zamanın yarısını da müzik ve oyunla harcamak, belki de bunun için özel olarak hazırlanmış planın parçalarıydı. Bu plan, toplantı boyunca büyük bir "disiplin" içinde hayata geçirildi. Konuşturmama kararı kesinleşince, ses sanatçısının elindeki mikrofonu alarak durumu protesto eden Alınteri okurlarıyla, Ekim taraftarı bir grup, "İşçilerin söz hakkı engellenemez!", "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganlarıyla salonu terk ettiler. Bunların salondan ayrılmasıyla birlikte, diğer "konuklar" da ayrılmaya başladı ve salon, kurultayın gerçek sahiplerine kaldı. Reformist-sendikalist ittifaka.

Kurultay çalışmasından devrimcileri ve komünistleri uzaklaştırabilmek için her türlü çalışmayı yapanlar, canlı ve demokratik bir tartışma ortamı olması gereken kurultayı, kuru bir panele dönüştürmeyi başaranlar, sadece "kendi" toplantılarına geç gelerek değil, ruhsuz ve ölü bir dinleyici topluluğu olarak da, her türlü iddiayı yitirdiklerini gösterdiler.

Zaman zaman, bazı devrimci grupların sloganlarıyla kattığı coşku dışında, kurultaya, sosyal-reformizmin bu ruhsuzluk "disiplini" hakim oldu. Bu genel cansızlığı bozan nadir olaylardan biri de, Hava-İş genel başkanı Ayçin'in konuşmasıydı. Gerek, toplantıya 50-60 kişilik bir grupla gelen HAVAŞ grevcilerinin varlığı ve tutumu, gerekse de Ayçin'in bilinen konuşma yeteneği ve sert söylemleri, konuşmasının alkış ve sloganlarla desteklenmesini sağladı.

Toplantı boyunca, bazı katılımcı gruplar bildiri dağıttı, kendi yayınlarının satışını yaptı. Komünistler de Sosyalist İşçiler Platformu imzalı birldiri dağıttılar. Gazete ve kitap satışı yaptılar.

Böylece, İSŞP'nde sendikalizmle buluşan sosyal-reformizm, kurultay değilse bile, genel olarak "huzurlu" ve "kendine yaraşır" bir toplantı yapmış oldu.

"Kurultay", bürokratik barikatın sendikal platformlarla aşılamayacağının kanıtıdır:

İstanbul'daki platformun sürecini izleyenler bilir; platformdaki sendikacıların içinde, iddia edildiği üzere gerçekten "dürüst" olanlar varsa onlar da teslim edecektir; bu platform, çok değil, daha iki yıl önce, bir toplantı çağrısı yaptığında (böyle altı ay ön çalışmayla değil, sadece çağrıyla) yüzelli-ikiyüz öncü işçiyi bir araya getirebilecek bir odaktı. Platformun genişletilmiş temsilci toplantıları bile, "kurultay" adına çok yakışır toplantılar oluyordu. İşyeri komitesinden, partiye dek, sınıf mücadelesinin her türlü sorun ve ihtiyacını gündeme getirip tartışabilen bir öncü işçi grubu vardı. Ama bugün, bu "kurultay"da o işçiler yoktu. Sınıf düşmanı sosyal-reformizmin ağzıyla ve hiç utanmadan, "devrimcilerin platformu dağıttığı"nı, "politika yapıldığı zaman işçilerin uzaklaşacağı"nı iddia edebilen, bu "dürüst" alt kademe bürokratları, partiyi tartışan (yani resmen politika yapan) o işçilere ne olduğunu, onları platformdan kimin, hangi anlayış ve tutumun uzaklaştırdığını açıklamak zorundadırlar.

Bu anlayış, işçi toplantılarını reformist politikaya sonuna dek açıp, sosyalist politikaya kapatmaya çalışan alt kademe sendika bürokratlarının anlayışıdır. Bu tutum, bürokrasinin yasakçı-statükocu-pasifist tutumudur. Salonlarda eylem kararı alıp, fabrikalara eylem çağrısı çıkarmayan, sonra da sosyal-reformizmin savurmacı geleneğini aynen uygulayarak, yapmadığını yapmış gösterecek kadar küçülen bir küçük-burjuva sahtekarlığıdır. 20 Temmuz öncesi, "sokaklardayız" narası atıp, o gün gelince konfederasyona biat eden, altı ay sonra da, bültenine "20 Temmuz'da sokaklardaydık" yazabilen bir ikiyüzlülüktür. Burada, işçisini gerçekten sokağa çıkarabilen bir-iki sendika durumu kurtarmamakta, hatta kendileri açısından daha da vahimleştirmektedirler. Çünkü, platforma hakim bürokrasinin yalanlarını gizleyerek, sınıf politikasıyla reformist uzlaşmacılığın arasını bulmaya çalışarak platformu kurtarmak, mücadeleyi ilerletmek olanaksızdır.

Bütün bu serencam, öncü işçiye bir şeyi kanıtlıyor; **sendika bürokrasisi barikatı, sendikalar üzerinden aşılamaz.** Üst-kademe bürokratlar, doğrudan sermaye devletinin kendisiyle, sosyal-demokrat partiler üzerinden burjuva reformizmiyle uzlaşıyorsa; alt kademedekiler de dolaylı olarak, sermayenin içimizdeki ajanlarıyla, İP-Ö.Dünyası'yla uzlaşmışlar ve konfederasyonların ihanetçi yüzü açığa çıktığı oranda da, yeni barikatlar olarak önümüze dikilmişlerdir. Genel söylem ve eylemleriyle bu kategorinin dışında görünen, ama devrimci bir sınıf hareketinden yana net bir tutum sergilemektense, reformistlerle devrimciler arasında arabulucu rolüne soyunan bir kaç sendikacı sadece istisnadır ve kuralı bozmuyor.

"Kurultay", sosyal-reformizmin kofluğunun kanıtıdır:

Hazırlık sürecinde, devrimcilerin ve komünistlerin, ileri bir işçi platformu oluşturma yönündeki çabaları yeterli olmamış ve sonuçta şubeler platformunda sosyal-reformizmin tartışmasız hakimiyeti kurulmuştu. İP-Ö. Dünyası sosyal-reformizminin, alt kademe sendika bürokratlarıyla birliği ve Atılım çevresinin bu ittifaka verdiği "utangaç" destek, çalışmaya zaten yeterince "dıştan" bakan komünistleri ve devrimcileri çalışmalardan uzaklaştırmaya yetmiş ve sonuçta, kurultay gündemi ve konuşmacılarının belirlendiği toplantılarda tamamen soyutlanmaları işten bile olmamıştı. Toplantı tarihi yaklaştığında, bunun, yeni liberallerin kurultayı olacağı herkes tarafından bilinen ve bir bakıma kabullenilen bir gerçekti.

Kurultay günü geldiğinde görüldü ki, İP-Ö.Dünyası-Platform sendikalarından oluşma reformist-sendikalist ittifakın

Şubeler Platformunun Sendika Başkanlarına:

Siz altı ay ön çalışma yaptıktan sonra, bırakın sınıf mücadelesinin sorunlarını tartışmayı, elindeki yazılı metni bile zorlukla okuyabilecek düzeydeki üç-beş geri bilinçli işçiyi ancak toplayacaksınız, ama sonra da dönüp, devrimcilerin platformu dağıttığını iddia edeceksiniz. Siz, İP-Özgürlük Dünyası sosyal-reformizmiyle kucaklaşıp, sınıfın en geri bilincine yaslanarak politika yapacak, platform toplantılarında devrimci politikayı yasaklayacaksınız; sonra da dağılmanın faturasını devrimcilere çıkarmaya çalışacaksınız. Geri bilinçli işçinin, uzun toplantılardan ve tartışmalardan sıkılacağını, mümkün olduğu ölçüde kaytaracağını bilmek için müneccim olmak gerekmiyor. Sınıf mücadelesinin en önünde yer alanların her zaman, en bilinçli kesim (demek ki en politik kesim) olduğunu bilmek için de öyle. Bir şey daha var. Sınıfın en bilinçli kesimi, elbette ki, bürokratik barikatın da en fazla bilincinde olan kesimidir. Beşiktaş toplantısını anımsatmak istiyoruz. Burada, konuşmacı işçiler tarafından oldukça açık biç mde ifade edilmişti. İşçiler, "salonlarda alınan ve uygulanmayan kararlar"dan bıkmışlardı. Eylem istiyorlardı. Döne döne bunu vurguladılar. Eylem kararı alalım, ama uygulayalım dediler. Platformun neden dağıldığını merak eden sendikacılar, dönüp aynaya 6 aylık "hazırlık" pratiklerine bakmalıdırlar. Basın açıklamalarına yalan yazmakla olmuyor. Ancak kendinizi kandırabilirsiniz. Ama bu süreçte sizi daha yakından tanıyan öncü işçileri değil. 20 Temmuz'da Türk-İş'e rağmen sokaklardaydık demek ayıptır. Sizden beklenen kendinizin sokağa çıkması değildir ki, bununla övünesiniz. Siz işçi örgütlerinin yöneticilerisiniz. Sokağa üyelerinizi çağırmanız gerekiyor. Getirmeniz gerekiyor. En azından, ben fabrikalarımı sokağa dökmek için şu şu çalışmayı yaptım, ama, başaramadım diyebilmeniz gerekiyor. Sınıfın en geri bilincine yaslanıp, bugün artık birer cesetten ibaret reformist partilerin kuyruğuna takıldığınız zaman, sınıfın en ileri, en bilinçli, doğal olarak, en dinamik kesiminden işte böyle koparsınız. Çağrılarınıza kendi fabrikalarınızdan kendi üyeleriniz bile gelmez. Bunun faturasını başkasına kesmeye çalışmayın, fatura size aittir. Ödeyeceksiniz.

salonlara taşıyabileceği bütün güç birkaç yüz kişiden ibarettir. Bu politik "ceset"lerin yayın politikalarına bakıldığında, Bostancı Gösteri Merkezi'nin kurultaya "dar gelmesi" gerekirdi. Çünkü ne de olsa biri (Ö. Dünyası), pankartının ardında "onbinlerce işçi yürütüyordu"; öteki(İP) ise ülkenin hemen hemen bütün aydınlarını örgütlemişti. Nerede "ilerici" tanınmış yazar-çizer, sanatçı varsa, "İP'i destekliyor", "kurtuluşun İP'te olduğu"nu propaganda ediyorlardı. Her ne kadar, bu çevrelerin "üfürme" yayıncılık anlayışı devrimci kamuoyu tarafından bilinmekteyse de "kurultay" bilmeyenlere gösterdi ve bilenlere de bir kez daha kanıtladı ki; işçi sınıfının, sosyal-reformizmin bu türüyle fazla bir bağı kalmamıştır. Var olan bağ, olsa olsa, alt kademe sendika bürokratlarıyla kurulan dostluk bağlarıdır. Kurultay, bu bağı, sınıfın gövdesiyle birleşmek adıyla ilan eden ve legal parti için buradan güç almayı umanlar için acı bir fiyasko oldu.

"Kurultay", devrimciler için de derslerle doludur;

Kurultay çalışmalarına, reformist-sendikalist ittifak dışında devrimci-demokrat cepheden iki akım ve komünistler katılmıştı. Bütün bir hazırlık süreci ve elbette kurultayın kendisi, bu akımların güç ve olanakları ile hata ve zaaflarını açığa çıkardı. Devrimci-demokrasiyi ayrıştırdı. Devrimci tavırla demokrat tavır, devrimci zihniyetle demokrat zihniyet, hem ayrı grupların şahsında, hem aynı grupların içinde açığa çıktı.

Çalışmalara katılan devrimci-demokrat akımlardan birisi Atılım çevresiydi. Bu çevrenin, sınıf mücadelesi konusunda farklı eğilimleri barındırdığı daha hazırlık toplantıları sürecinde ortaya çıkmıştı. Toplantı tarihi yaklaşıp, sıra konuşma pazarlıklarına gelince, farklı eğilimlerden biri baskın çıktı ve Atılım, bir konuşma hakkı üzerinden, reformist ittifakla uzlaştı. Kurultaydaki tutumu da bu uzlaşmanın nişanı oldu. Salonda "ayrı" yere oturdu ama, protestolarda suskun kaldı. Reformizmle devrimcilik arasındaki çatışmada arada kalmayı tercih ederek, reformizmin utangaç destekçisi konumuna düştü.

Devrimci-demokrat cepheden reformist ittifaka bu desteğe rağmen, platformun reformizmin denetimine geçmesinin asıl sorumlusu, elbette, orayı bir ileri işçi platformu haline getiremeyen komünistler ve devrimcilerdir. Toplantılara reformistlerin taşıdığı işçi, "politika yapılmasın" diyecek kadar geri ise, komünistler ve devrimciler de, "hayır, yapılacak" diyen daha fazla sayıda ileri işçiyi taşımalıydılar platforma. Bu birincisi. İkincisi; platformu devrimci bir işçi platformu haline getirmeye çalışanlar, çabalarını zamanında ve etkin biçimde birleştirebilselerdi, geri işçinin üzerindeki reformist etkiyi kırma şansı da elde edebilirlerdi. O zaman, alt kademe bürokratlarının küçük oyunlarını da, reformizmin ruhsuz direncini de altetmek olanaklı hale gelebilirdi. Açıktır ki, bütün bir çalışma boyunca ve kurultay salonunda, komünistler ve devrimciler, esas olarak çalışmanın dışında kaldılar. Çalışma tarzları, müdahale yöntemleri veya müdahalesizlikleriyle, ya içine giremediler, ya da dışta kalmayı tercih ettiler. Özellikle komünistler, bir direniş ziyaretinin örgütlenmesindeki inisiyatif türünden, bazı "bölge"lerdeki çabaları dışta tutulursa, çalışmalarını ürüne dönüştürecek araçları geliştiremediler. Öncü işçiler platformdan umudunu kesip, toplantılardan uzaklaşalı hayli zaman olmuştu. Bu çalışma sürecinde, öncü işçiyle buluşmanın zemini sendika toplantıları değil, bölge toplantıları olabilirdi. O da, fabrikalarda sıkı bir çalışma yapıp, öncüyü bölgelerde bir araya getirmek şartıyla. Bunlar yapılmadığı oranda, platformdaki çalışma havanda su dövmekten farksız olacaktı. Öyle de oldu.

Gerek platformun geçmişi, gerekse sınıf mücadelesinin kendisi, sınıf bilinci parti ve iktidar sorununu tartışabilecek düzeyde gelişmiş, sınıf mücadelesinde kavgacı bir tarzı benimsemiş, azımsanmayacak bir öncü işçi potansiyelinin bulunduğunu göstermektedir. Bu potansiyel başlangıçta, platforma belirli bir umut ve beklentiyle yaklaşmıştı. Sendikal bürokrasi tarafından tıkanan sınıf hareketinin önünün buradan açılabileceği, platformun, mücadeleye bir ivme kazandırabileceği umuduydu bu. Üst kademe sendika bürokrasi burjuvaziyle "üst düzey"lerde buluştuğundan beri, sosyal-reformizmin sendikalizmle buluşabileceği en uygun zemin olarak, alt kademe sendika bürokratları, ya da reformistlerin adlandırmasıyla "dürüst" sendikacılar kalmıştı. Böyle olunca, sınıf mücadelesinin bu "yeni engelleri"nden mücadelenin önünü açmasını beklemek, öncü işçi açısından başlı başına bir zaaf oldu. Çok geçmeden bu yeni "engel"i farkeden öncü işçiler, platformu terkederek ikinci hatayı da yapmış oldular. Çünkü, şube yönetimlerinin engeli bir şey, onu aşmak ve sendikaları devrimcileştirmekse başka şeydir. Sendikalar, yöneticilerin maaşından, binanın kirasına kadar, her şeyiyle işçilerindir. Sınıf bilinçli işçinin tavrı, sendikayı terketmek değil, eğer mücadelenin önüne dikilenler varsa, sendikadan onları çıkarmak olmalıdır. Bu, hertürden işçi platformu için de geçerlidir. Öncü işçinin terkettiği toplantılar, reformizme, sosyal-reformizme emanet edilmiş toplantılar demektir. Sınıfın kitlesine, dolayısıyla sınıf mücadelesine karşı görevlerin askıya alınması demektir.

Şubeler platformu, bugünkü yapı ve niteliğiyle, sınıf mücadelesindeki tıkanıklığı aşmanın bir kanalı olamaz. Ama, bu tıkanıklığı yaratan sorunların tartışıldığı, çözüm yollarının arandığı, öncü işçiyle sosyalist politikanın buluştuğu mekanlar haline getirilebilir. Nitekim İstanbul'daki platform üzerinden bu tür bir kaç olanak doğmuştur. Ama platforma bakıştaki zaaf, bu olanakların bilinçli kullanımını engellemiş, sonuç alıcı bir gelişme yaratılamamıştır.

Sınıf mücadelesinin önünün açılmasında, militan-birleşik-politik bir örgütlenme zorunlu ise, bu zorunluluğu hisseden herkes, komünistler, devrimciler, öncü işçiler, bir araya gelmenin her türlü zeminini yaratmak ve kullanmak zorundadırlar. Fabrikalar başta olmak üzere, açıkya da gizli, legal ya da illegal işçi örgütleriyle, her türden işçi toplantısı bu zeminlerden bir kısmıdır. Platform ve kurultay da öyle. Bu mekan ve zeminler zorlanmalı, buralara kendiliğinden toplanan işçiler sınıf ideolojisiyle tanıştırılmalı ona kazanılmaya çalışılmalıdır. Ama, bunun için, ısrarcı ve sistemli bir çalışma ile güçlerin hızla birleştirilmesi zorunludur. Birleşecek, birlikte hareket edecek güçler açıktır. Komünistler, öncü işçiler ve devrimciler. Bu üçü, hem sermayenin iktidarına, hem de reformist-sendikalist engellere karşı, sürekli birbirini kollamak, birlikte hareket etmek ve çoğalmak zorundadırlar. Kurultayın gösterdiği gerçeklerden biri de budur. ●

Sosyalist İşçiler'in İSŞP'nin "İşçi Kurultayı"nda dağıttığı bildiriden

"Arkadaşlar, İstanbul Sendika Şubeleri Platformu'nun "İşçi Kurultayı" adı altında yaptığı bu toplantı, işçi sınıfı hareketine müdahalede devrimci bir rol oynayabilecek midir? Yoksa, bugüne kadar olduğu gibi, "tartışma tüketen", yasak savmacı bir anlayışla göstermelik bazı kararlar alıp dağılan bir toplantıdan mı ibaret kalacaktır? Kurultay, katılan işçilerin düşüncelerini ve toplumsal-siyasal yaşamın temel, güncel sorunlarına ilişkin çözüm önerilerini özgürce ifade ettiği demokratik bir ortamda geçebilecek midir? Yoksa, geleneksel sendika bürokratlarının yaptığı gibi, yalnızca kurultayı düzenleyenlerin konuştuğu, katılan işçilerin aktif katılımının fiilen engellendiği, anti-demokratik bir ortamda mı geçecektir? Kurultayın ön hazırlık çalışmalarında da yer alan sosyalist işçiler olarak biz, kurultay çalışmasındaki başarının, bu soruların pratikte ortaya çıkacak cevaplarıyla bağlantılı olacağını düşünüyoruz. Bugüne dek çeşitli adlar altında düzenlenen kurultayların hemen tümü de sınıf hareketinin sorunlarını tartışmak ve tıkanıklığın önünü açmak iddiasıyla ortaya çıkmışlardır. Ne var ki bu iddialar her defasında sözde kalmıştır. Bu tür kurultaylar ya işlevsiz kalmış ve dolayısıyla işçi sınıfı saflarında kendi gücüne güvensizlik yaratan bir rol oynamıştır, ya da Türk-İş'in göstermelik girişimlerinde olduğu gibi, işçileri düzene bağlama çabalarının egemen olduğu toplantılar olarak yaşanmıştır. Bu başarısız ya da sahte girişimlerin deneyimi gözetildiğinde, bu kurultay çalışmasını bekleyen tehlikelerden birinin, "sınıfın somut sorunları" adı altında yapay bir ayrıma gidilerek kendini darlığa mahkum etmek olduğu açıktır. Sanki işçi sınıfının temel sorunları ile güncel somut sorunları birbirinden koparılabilirmişçesine hareket etmek, "somut sorunlar" adı altında sınıfın ufkunu bazı iktisadi ve kısmi demokratik istemlerle sınırlamaya kalkmaktır.

(...)

Arkadaşlar, Bugünkü siyasal sistem faşist bir sermaye diktatörlüğüdür. İşçi ve emekçilerin örgütlenme, söz, basın, toplanma, gösteri vb. demokratik hakları sermaye iktidarınca gaspedilmiştir. İşkenceler, katliamlar toplumsal yaşamın bir parçasıdır. Devlet bir kontr-gerilla devletidir. Rejim terör rejimidir. vb. İşçi sınıfının düzenin her türlü saldırısına karşı ve siyasal hakları için de mücadele etmesi gerektiğini, bu nedenle de kurultay çalışmasının buna göre düzenlenmesini istedik. Bu doğrultuda bir çaba içinde olduk. Oysa kurultay yürütmesine hakim eğilim, kimi devrimci işçilerin ve biz sosyalist işçilerin bu tutumunu "bozgunculuk" ve "provokatörlük"le itham edecek kadar ileri gitti. Bu dil, devrimcilerin ve işçi dostu sendikacıların dili ve üslubu olamaz. Bunlar, sermayenin, işçilerin geri bilincine seslendiği her dönemde ve durumda kullandığı argümanlardır. Sermaye sözcülerinin böyle davranması son derece doğaldır. Peki devrimci demokrat geçinenlerin devrimcilere düşmanlığının kaynağı nedir?

Biz sosyalist işçiler de diyoruz ki, her kim işçi sınıfının geri olduğunu ileri sürerek işçilerin politik yaşamın dışında kalmasını savunuyor ya da fiilen bu konuma düşüyorsa, o işçi sınıfının dostu değil düşmanıdır.

(...)

Kurultay çalışmasında, işçi sınıfının dikkatini Kürt sorunu ve sömürgeci kirli savaşa karşı mücadeleye çekme ve işçi sınıfının devrimci iradesini ortaya koymasına katkıda bulunma yönündeki önerilerimiz, Şubeler Platformu yürütmesinin "Burası politik değil sendikal bir platformdur" itirazlarıyla her defasında geçiştirildi.

Bu tutum sömürgeci kirli savaşa seyirci kalmaktan başka birşey değildir. Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını yüreklilikle savunma sorumluluğuna sırtını dönen Şubeler Platformu yürütmesinin işçi sınıfına önderlik iddiası, bu durumda boş bir laftan ibarettir. Kaldı ki, kurultay sendikal bir girişim olarak algılansa bile, "burada politika yapılmaz" demek burjuva politikasını sınıf içinde sürdürmek anlamına gelir. Devrimciler, devrimci işçiler, sendikaları da sınıf mücadelesinde birer araç olarak görür. Sendikaların, sendikal platformların siyaset yapamayacağı iddiası, düzenin, devletin, 12 Eylül terör rejiminin işçi sınıfına dayattığı bir yasaklamadır. İşçi sınıfının görevi bu yasa ve yasakları parçalamaktır. Bu sınıf çıkarları gereğidir. Bu basit gerçeği gözetemeyen sendikacılardan hiçbiri devrimci olduğunu iddia edemez. Böylelerinin işçi dostu olduğu bir yalandır. Sendikaların siyaset yapamayacağı yasağına uyanlar, bu yasağa boyun eğenler, ya burjuvazinin yeminli uşaklarıdır, ya da devlet terörünün sindirdiği ve teslim aldığı korkak kişiliklerdir.

(...)

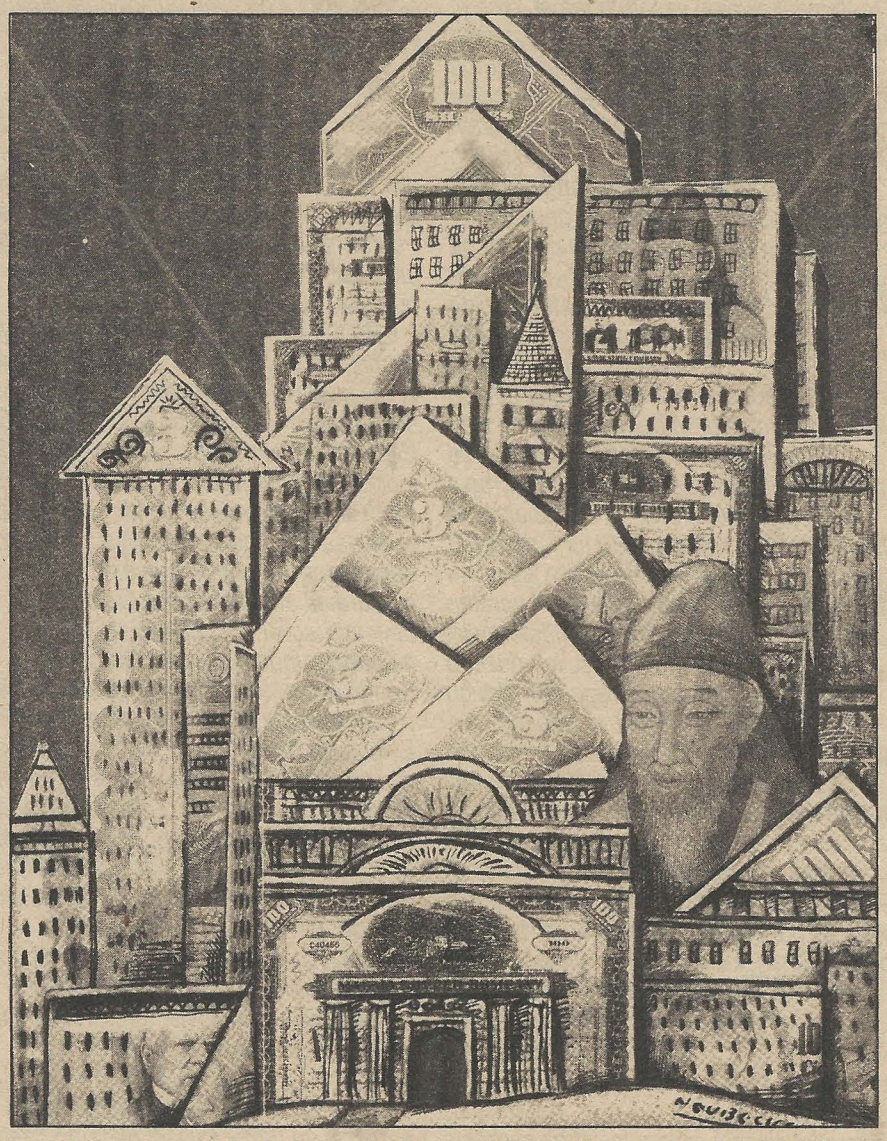
Bugüne dek kurultayın nasıl olması gerektiği ve hangi siyasal platform üzerinde toplanması gerektiği üzerine düşüncelerimizi net olarak ortaya koyduk. Bu bir çok bölgede önemli destek de sağladı. Hakimiyeti kaybettiğini farkeden yürütme, kendi platformunu açıkça ortaya koyarak işçileri bu platforma kazanma uğraşı vereceğine, toplantıları yaptırmamaya, yürütmenin kararlarını tartıştırmamaya çalıştı. Bunlar burjuva politikacılığının basit oyunlarıdır.

Eğer kurultay düzenleyicileri bugün burada da aynı tutumda ısrar ederlerse, bu demektir ki bu kurultayın da kendinden öncekilerden bir farkı olmayacak, işçi sınıfı hareketinin gelişimine herhangi bir katkıda bulunamayacaktır."

EMPERYALİST BAĞIMLILIK ve "BORÇ" SORUNU ÜZERİNE

Kapitalist Soygun Çarkı

Türk sermaye devleti, bugün 70 milyar dolarlık (günümüzün kuruyla yaklaşık 3 katrilyon lira) dış borcu, 800 trilyon liraya yaklaşan iç borcu, yani toplamı 1995 bütçesinin 2,5 katı ve 1994 GSMH'nın %85'i olan bir borç yükünü boynunda değirmen taşı gibi taşımaktadır. Fakat bu değirmen taşı Türk sermaye devletinin yalnızca yakın tarihinde asılmamıştır boynuna. O, bu taşı kuruluşundan beri taşımaktadır. TC 1932 yılında emperyalistlerle anlaşarak Osmanlı Devletinin borçlarından payına düşeni üstlenmiş, bu borcu kendi emekçi sınıflarının boğazına çökerek sağladığı kaynaklarla ödeyerek dünya kapitalist sistemine dahil olma konusundaki samimiyetiyle emperyalistlerin takdirine şayan olmuştur.

Bugün dünya kapitalist sistemi içinde yer alıp da emperyalistlerle borç, kredi ilişkisine girmemiş tek bir bağımlı ülke yoktur. Borçlanma yalnızca emperyalizme bağımlı devletlerin değil, emperyalist devletlerin de temel ekonomik özelliklerindendir. Örneğin 6 trilyon dolar milli geliri (MG) olan ABD'nin iç borcu 6 trilyon, dış borcu da 2 trilyon dolardır. Diğer emperyalistlerden Japonya'nın dış borcu MG'ine eşitlenmiş, Almanya'nınki ise MG'inin %50'sine yaklaşmıştır. Dünya çapında kapitalist ekonomilerin borçlanmasını olanaklı kılan etken, emperyalist metropollerde olağanüstü boyutlara ulaşan artı-değer sömürüsü sayesinde biriken sermayenin tamamen içerde kullanımının belli bir aşamada artık mümkün olmaması, geri ve bağımlı kapitalist ülkelerde ise ekonominin çarkını döndürücek, üretimi gerçekleştirecek yeterli sermayenin birikmemiş oluşudur. Bu ortamda emperyalist tekeller azami karı gerçekleştirmek için ellerinde topladıkları sermayeyi dış yatırımlar, krediler ve borçlar olarak geri, bağımlı kapitalist ülkelere aktarırlar. Emperyalist metropollerde belirttiğimiz yollarla dışarı akan sermaye nedeniyle içte bir sermaye azalması olmakta, bu ise emperyalistlerin de borçlanmasının zeminini oluşturmaktadır. Kapitalist sistemin serbest rekabetçi dönemden tekelci döneme evrildiği zamandan itibaren yüzyılı aşkın bir süredir dünya kapitalist sistemine damgasını vuran bir işleyiştir bu.

Türk sermaye devleti, bugün 70 milyar dolarlık (günümüzün kuruyla yaklaşık 3 katrilyon lira) dış borcu, 800 trilyon liraya yaklaşan iç borcu, yani toplamı 1995 bütçesinin 2,5 katı ve 1994 GSMH'nın %85'i olan bir borç yükünü boynunda değirmen taşı gibi taşımaktadır. Fakat bu değirmen taşı Türk sermaye devletinin yalnızca yakın tarihinde asılmamıştır boynuna. O, bu taşı kuruluşundan beri taşımaktadır. TC 1932 yılında emperyalistlerle anlaşarak Osmanlı Devletinin borçlarından payına düşeni üstlenmiş, bu borcu kendi emekçi sınıflarının boğazına çökerek sağladığı kaynaklarla ödeyerek dünya kapitalist sistemine dahil olma konusundaki samimiyetiyle emperyalistlerin takdirine şayan olmuştur.

TC devletinin kuruluşunun tescil edildiği Lozan anlaşması sırasında İngiliz emperyalizminin bir sözcüsünün İnönü'ye, "Sermaye ihtiyacınız için bir gün mutlaka bizim kapımızı çalacaksınız" dediği rivayet olunur. Türk sermaye devleti bu emperyalist politikacıyı mahçup etmedi. Yukarıdaki tablo ulusal kurtuluşun toplumsal kurtuluşla birlikte gerçekleşmediği koşullarda eninde sonunda yeni kapitalist devletin emperyalizmle bağımlılık ilişkisine girmekten kaçınamayacağının göstergelerinden biridir. Nitekim kapitalist Türk devletini örgütlemeye girişen kemalist burjuvazi daha başlangıçta yüzünü batılı emperyalistlere dönmüştür.

Günümüzde dünya çapında biriken sermayenin muazzam miktarlara, ulaşması ve kapitalizmin devresel bunalımlarının daha sarsıcı ve uzun seyretmesi tekellerin karlarını azamileştirmek için üretimden kopuk para spekülasyonlarına, kredi-borç verme ilişkilerine daha çok meyletmelerine neden olmaktadır. Bugün "sıcak para" denilen uluslararası para spekülasyonunun günlük hacmi 3 trilyon dolar civarındadır.

Bağımlı kapitalist devletlere kredi ve borçlar İMF, Dünya Bankası, emperyalist devletler ve özel emperyalist bankalar tarafından verilmektedir. Bu yolla ülke içinde üretilen kaynakların önemli bir bölümü emperyalist devlet ve tekellere aktarılmaktadır. Örneğin Türkiye'de her yıl ortalama 7-8 milyar doları bulan dış borç ödemeleri, MG'nin, %8-10'nun emperyalistlere transferi demektir. Bu ödemelerde faizin payı %40 dolayındadır. Faizin anaparaya oranı ise 1989 rakamıyla %70'dir. Yani Türkiye'nin 1989'da, her 10 dolar anapara borcuna karşılık 7 dolar faiz borcu vardı. Eğitimden, sağlıktan, işçi-memur ücretlerinden, yatırımdan kısılan kaynaklar borç ve faiz ödemelerinde kullanılmaktadır. Bu borç ilişkisi salt bir para alma ve ödemeden ibaret değildir. Bu yolla bağımlı ülkelerin ekonomik yapıları şekillendirilmekte, hangi sektörlerde ne kadar faaliyet gösterileceği belirlenmekte, siyasal süreçleri emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda yönlendirilmektedir. Emperyalistler, verdikleri kredi ve borçların faizleriyle birlikte geri ödenmesini güvenceye almak için bağımlı ülkelere "yapısal uyum" ve "istikrar" paketlerini dayatmakta, bu ülkelerin kaderlerini emperyalistlerle birleştirmiş olan burjuvazileri ise bu programlar çerçevesinde işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarlarına, haklarına hayasızca saldırmaktadır:

Büyüme dönemlerinde iyi kötü işleyen bu ilişki özellikle krizin yoğunlaştığı dönemlerde aksamaya başlamaktadır. Bağımlı sermaye devletleri bu dönemlerde emperyalistlerin kapılarını dolaşarak dolar dilenmektedir. Ve ancak, herbiri sınıfa saldırı olan istikrar paketleriyle emperyalistlere güven verebildiği ölçüde kredi trafiğinin kırmızı ışığı yeşile dönmektedir.

Dış borçlar sermaye devletinin borçlanma mekanizmasında önemli bir yer tutmakla birlikte, en az bunun kadar önemli olan bir başkası da iç borçlardır. Nasıl ki dış borçlar yarı sömürge ülkelerden emperyalist devlet ve tekellere doğru kaynak aktarımı anlamına geliyorsa, iç borç mekanizması da sermaye devletinin işçi ve emekçilerden kendi kapitalist sınıfına gelir transferinin en önemli araçlarından birisidir.

Kapitalist ekonominin nispi büyüme dönemlerinde önemli bir yeri olan bu kaynak aktarımı yolu özellikle kriz dönemlerinde oldukça belirgin ve hayasız bir hal alır. Sermaye devletinin harcamalarını finanse etmek için başvurduğu bu yol tekeller için kriz koşullarında düşen kar oranlarını yükseltmenin önemli bir aracı haline gelir. 1994 yılında tekellerin karlarının yarısı faaliyet karlarından, diğer yarısı ise rant gelirlerinden oluşmaktadır. % 200-400 arasında faizlerle çıkarılan Hazine bonoları devlet tahvilleri daha satış merkezlerine ulaşmadan bu tekeller tarafından parsellenmektedir. Gözlerini memur aylıklarına dikmiş olan sermaye uşakları 1995 bütçesinin en büyük gider kaleminin faiz ödemeleri olduğunu unutturmak istiyorlar.

Burada yanıtlanması gereken soru

Borçlanma yalnızca emperyalizme bağımlı devletlerin değil, emperyalist devletlerin de temel ekonomik özelliklerindendir. Örneğin 6 trilyon dolar milli geliri (MG) olan ABD'nin iç borcu 6 trilyon, dış borcu da 2 trilyon dolardır. Diğer emperyalistlerden Japonya'nın dış borcu MG'ine eşitlenmiş, Almanya'nınki ise MG'inin %50'sine yaklaşmıştır.

diğer yolların yanısıra içerden ve dışardan borçlanma yoluyla da elde edilen kaynakların nerede ve nasıl kullanıldığı ve bu borçların nasıl ödendiği sorusudur. Bu sorunun cevabı ekonominin çarkları denen şeyin aslında kapitalist sömürü ve baskı sisteminin çarkları olduğunu ortaya koyacaktır.

Üretilen değerlerin, kaynakların nasıl kullanıldığı sorunu, işçi ve emekçilerin durumlarından bağımsız ele alınamaz. Çünkü kapitalizm temelde işgücü sömürüsüne ve artıdeğere kapitalistlerce el konulmasına dayanır.

Bütçe gelirlerinin önemli bir kalemi olan vergiler %80 oranında işçi ve emekçilerin soyulmasıyla toplanmasına rağmen, iç ve dış borçlanmayla muazzam kaynaklar elde edilmesine rağmen, özel fonlarda büyük miktarlar birikmesine rağmen işçi ve emekçiler sefalet içinde yüzüyorsa bu muazzam kaynaklar nerede kullanılmaktadır? Bu sorunun cevaplandırılmasında da püf noktası, sermaye devletinin kapitalist sınıfın çıkarları doğrultusunda faaliyette bulunan bir mekanizma olduğu gerçeğidir. Durum böyle olunca sermaye devletinin ve iktidarının ekonomik, siyasi askeri alandaki her icraatı gerçekte tekelci burjuvazinin sermaye birikimine hizmet etmekte, bunun önündeki engelleri temizlemeye yönelik olmaktadır.

1) Sermaye devletinin elinde toplanan kaynakların özellikle tekelci burjuvaziye aktarılmasının en çok uygulanan yolu sınai yatırımlarda, ihracatta, üretim kapasitesinin genişletilmesinde vb. uygulanan teşvik, prim ve oldukça uygun koşullarda sağlanan kredilerdir. Buna bir de sınıftan toplanan kesintilerle oluşturulan çeşitli sandık (emekli sandığı, SSK) ve fonlarda (zorunlu tasarruf fonu) biriken paranın sermaye sınıfına kullandırılmasını da eklemek gerekir.

İhracatçılara '80 sonrası başlıca 10 tür teşvik uygulanmıştır. Bunların belli

Nasıl ki dış borçlar yarı sömürge ülkelerden emperyalist devlet ve tekellere doğru kaynak aktarımı anlamına geliyorsa, iç borç mekanizması da sermaye devletinin işçi ve emekçilerden kendi kapitalist sınıfına gelir transferinin en önemli araçlarından birisidir.

başlıları 7 kalemde toplanıyordu. Bunlar: **Vergi iadesi; kaynak kullanımı, destek pirimi; kurumlar vergisi istisnası; vergi, resim, harç istisnası; ihracat dövizlerini kullanma hakkı; ithalatta döviz tahsisi ve büyük ihracatçılara yönelik munzam vergi iadesiydi.** 1988 sonrasında ise Merkez Bankası, ticari bankalar ve Eximbank'ta verilen düşük faizli krediler ile KDV muafiyeti teşvikleri önem kazandı. Yani, devlet kapitaliste para (kredi) verirken faizi düşürmekte, kapitalistten para (borç) alırken faizi olağanüstü boyutta arttırmaktadır. Sonuç olarak ihracatta toplam teşvik miktarının toplam ihracat bedeline oranı büyük ihracatçılarda %44.6, diğerlerinde ise %40.6 yı bulmaktaydı. Bir zamanlar büyük bir soygun yöntemi olarak kullanılan hayali ihracatı da unutmamak gerekir. '80'ler boyunca yapılan ihracatın en az %10'u civarında olan hayali ihracat yoluyla alınan iade ve teşvikler yasal soygunu katmerlendirmiştir.

2) Uygulanan istikrar ve uyum politikalarının kurallarından biri de, piyasa koşullarına ayak uyduramayanların tasfiyesi dir. Ne var ki tekeller sözkonusu olduğunda bunlar "uyum problemi" olduğu gerekçesiyle sermaye devleti tarafından batmaktan kurtarırlar. Bunlar arasında Koç'un Asilçelik'i, Sapmaz ailesinin Güney Sanayi firması, Başak grubu, Transtürk holding'in Meban'ı, Oyak'ın %55 hissesine sahip olduğu Türk Otomotiv Endüstrisi (TOE) firması, Toprak Holding'in Paktaş'ı, Mimaroğlu ailesinin TÖBANK'ı ve daha niceleri vardı. Bu tür tekil kurtarmaların yanısıra bir grubun toptan kurtarılması da yaşandı. Bütün bunların maliyeti de trilyonlarca lirayı buldu.

3) İçte tekelci burjuvaziye, rantiyelere faizi zaman zaman %400'lere çıkan ve şu anda %120-150 arasında seyreden hazine bonosu, devlet tahvilleri vb. aracılığıyla önemli miktarda bir kaynak aktarılmaktadır. Kamu sektörü işçilerinin TİS ile kazanılmış haklarını aylarca ödemeyen ve kuşa çeviren, '95 TİS'lerinde sıfır zamla yetinmeyip ücret indirimine gideceğinden bahseden, memurların aylıklarının bir yıl içinde ('94'te) %40 civarında reel olarak erimesini sağlayan sermaye iktidarı, sermaye sınıfına fahiş faizleri dağıtmakta, bundan ötesi bunların ödenmesini bir gün bile aksatmamaktadır.

4) Tekelci sermayeye kaynak aktarımının bir yolu da bu kesimin ihtiyaç duyduğu sınai ham madde ve yarı mamul maddelerini üreten KİT'lerin bu malları özel tekellere indirilmiş fiyattan, subvansiyonlu olarak satmaları, KİT'lerin finansman ihtiyaçlarını özel bankalardan yüksek faizle karşılamaları yoludur. Bu durum ayrıca zarar etmeleri sonucunu da doğurmuş ve bu zarar da işçi ve emekçilerden elde edilen kaynaklarla kapatılmıştır.

5) Kaynak aktarımı derken tekelci burjuvaziye hizmette kusur etmeyen asker-sivil bürokratları da unutmamak gerekir. Bu asalak takımının cebine giren miktar hiç de azımsanacak gibi değildir. Sadece 1984-89 arasında yolsuzluklara, rüşvete vb. konu olan miktar o zamanki değeriyle 22 trilyon liradır ve bu miktar o yılın 24 trilyonluk bütçe toplamına neredeyse eşittir.

6) Kürt halkına karşı 10 yıldır sürdürülen kirli sömürgeci savaş da işçi ve emekçilerden sızdırılan paraların aktarıldığı en önemli yerlerden biridir. Sermaye sözcüleri tarafından bile yılda 400 trilyonu yuttuğu belirtilen bu kirli savaş, yalnızca Kürt emekçi halkını yıkıma uğratmamakta, aynı zamanda işçi ve emekçileri de yıkıma uğratmaktadır.

İşte ücretli emeğin sömürüsüne dayanan bu barbar sistemin çarkları böyle işliyor. Değirmen böyle dönüyor. Değirmenin taşı ise gerçekte sermaye devleti tarafından işçi sınıfının ve emekçilerin boynuna asılmıştır. Bu değirmenin suyu faizleri sınıfa ödettirilen iç borçlarla, dış borçlarla, işçi ve emekçilere yüklenen doğrudan ve dolaylı vergilerle, reel ücretlerin düşürülmesiyle sağlanan kaynaklarla, kamu harcamaların kısılmasıyla sağlanan kaynaklarla oluşturulmuştur. İşçi sınıfı boynuna asılan bu taşı parçalamak için mücadele etmeden kendisiyle birlikte tüm emekçi halkın kurtuluşunu sağlayamayacaktır. Sınıfın soyulmasında önemli bir yeri olan borçlar konusundaki tavır burada önemli bir yer tutmaktadır. Emperyalist kasalardan çıkan dolarlar binbir türlü yolla Türk tekelci burjuvazisinin kasalarına akıtılmakta, ödemesi ise işçi ve emekçilere yaptırılmaktadır. Emperyalist soygunun önemli bir halkası olan borçlar konusundaki sınıf tavrı tarihin ilk sosyalist devleti olan Sovyetler Birliği'nin Sovyet proletaryasının tavrıdır "Kime verdiyseniz ondan alın!" emperyalist soygunculara, Türk sermaye devletine karşı mücadelede Türkiye proletaryasının sahip çıkacağı bir şiar olmalıdır. ●

Emekçiye Cefa, Kapitaliste Sefa İşte Ücretli Kölelik Düzeni!

Binbir türlü yollarla işçi ve emekçilerden kapitalist sınıfa gelir aktarımı ücretli kölelik düzenin temel özelliklerindendir. Bu durum, sermaye sınıfı lehine işçi ve emekçilerin sefalet batağına daha çok itilmesi de demektir. Yapılan araştırmalara göre 4 kişilik bir ailenin her türlü ihtiyacı içinde olmak üzere aylık zorunla harcaması '94 sonu itibariyle 26 miyon TL'dir. Buna karşılık işçi ve emekçilerin '94 sonu itibariyle gelir durumu aşağıdaki gibi dir:

Milyonlarca işsiz kitlesinin yanısıra sınıfın bugün büyük bir çoğunluğu asgari ücretle ve hatta altında bir ücretle çalıştırılmaktadır. Çoğunlukla sigortasızdırlar. Sigortalıların primleri ise çoğu kere ödenmemektedir. Sendikalı işçi sayısı sermayenin son saldırılarıyla 1 milyonun altına düşmüştür. Özel sektördeki sendikalı işçi sayısı 200-250 bin civarındadır. Özelleştirme saldırısıyla birlikte devlet işletmelerinde de tensikatların yoğunlaşması sonucu bu rakam daha da aşağıya düşmektedir. Güya bir sosyal kurum olan SSK kaynakları kapitalistlerin yağmasına sunulduğu için iflas noktasına getirilmiştir. Kaldı ki, SSK'nın sağlık hizmetleri sağlıklıyı dahi hastalandıran cinstendir. Yaşlılık sigortası ise ancak öldürmeyecek cinstendir. 5 milyona yakın işçi emeklisinin büyük bir çoğunluğu 3,5 milyon civarında aylığa mahkum edilmiştir. Son dönemde ise sermaye iktidarı sınıfın bu hakkına da göz koymuş ve yeni emeklilik tasarısıyla sınıfı ölünceye kadar emekli ettirmemeye çalışmaktadır. Öte yandan yaptıkları işin niteliğinden dolayı büyük bir kısmı sınıfın bir parçası olan memur statüsünde çalışanlar on yıllardır sendika, TİS ve grev hakkından mahrum bırakılmışlardır. Gelinen yerde mücadeleyle fiili olarak kazanılan sendika hakkı ise her fırsatta sermaye iktidarının saldırısına maruz kalmakta, TİS ve grev hakkı karışısında ise gerici bir tavır alınmaktadır.

Diğer yandan sınıfın büyük bir kısmı izbe ve sağlıksız konutlarda yaşamaya mahkum edilmiş durumdadır. Konut sorununun en çok vurduğu sınıf işçi sınıfı, işsizler ve emekçilerdir. İşçi ve emekçilerin çocukları için öğrenim çoğunlukla ortaokul-liseye kadardır. Parasız öğrenim hakkı ise sermaye devletinin saldırı politikasayla delik deşik olmuştur. İlk ve orta öğrenimde gerici faşist eğitimin sürdürülmesi içni her fırsatta işçi ve emekçilerin cebine el atılmaktadır.

Eksen Yayıncılık'tan Kitap Listesi

1. **Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm** (TDKP Eleştirisi) **2. BASKI** 120 000 TL
2. **Modern Revizyonizmin Çöküşü** *SB ve Doğu Avrupa Üzerine* 230 000 TL
3. **Yakın Geçmişe Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı** 50 000 TL
4. **Devrimci Harekette Reformist Eğilim** 150 000 TL
5. **Teori ve Program Sorunları** 210 000 TL
6. **Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu** 50 000 TL
7. **Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi** 180 000 TL
8. **Bir Gün Bile Yaşamak,** (Roman: Orhan İyiler) 350 000 TL
9. **EKİM 1. Genel Konferansı,** *Değerlendirme ve Kararlar* 200 000 TL
10. ***ekimler*-1**, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 250 000 TL
11. ***ekimler*-2**, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 250 000 TL
12. **Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi** 135 000 TL
13. **İç Yazışmalar/İç Çatışmalar,** *Işık, Daha Çok Işık* 160 000 TL
14. **EKİM Olağanüstü Konferansı** *(Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları* 260 000 TL
15. **Kürt Ulusal Sorunu** *Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler* 240 000 TL
16. **Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar** *Kopanlar ve Kapılanlar* 180 000 TL
17. **Devrimci Gençlik Hareketi** 50 000 TL
18. **Gebze Direnişinin Ardından** 50 000 TL
19. **20 Temmuz Dersleri** 50 000 TL
20. **Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı** 50 000 TL
21. **"İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine Liberal Demokratizmin Politik Platformu** 100 000 TL

Dağıtım tekelleri Kızıl Bayrak'ı dağıtmıyor

Gazetene sahip çık! Abone Ol! Abone Bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
.....
Tel : .....

6 Aylık ☐ 1 Yıllık ☐

Yurt içi 240.000 TL. Yurt içi 480.000 TL.
Yurt Dışı 45 DM. Yurt Dışı 90 DM.

Fatma ÜNSAL adına,
Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
TL için: 3002533-8, DM için: 0079212-2
No'lu hesaba yatırdım.
Makbuzun fotokopisi ektedir.

Kızıl Bayrak *devrimci ve yurtsever tutsaklara ücretsiz gönderilir.*

Cumhurbaşkanlığı seçimleri öngününde,

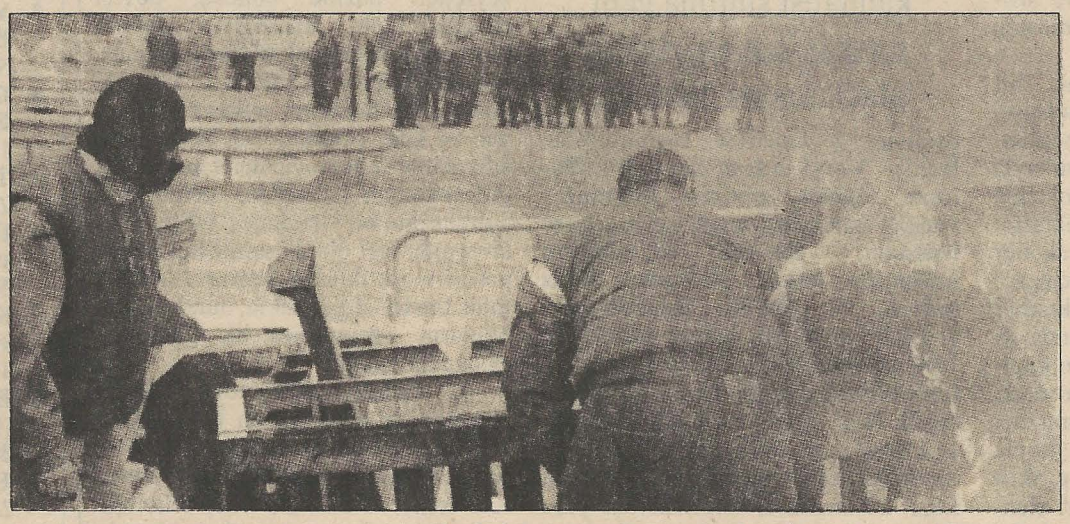
Fransa'da grev ve direniş dalgası

Fransa'da, Mayıs ayı başında yapılacak cumhurbaşkanlığı seçimleri için yürütülen kampanyalar bütün hızıyla sürmekte. Yedi yılda bir yapılan bu seçimle Fransa, Mitterand'ın halefini belirleyecek.

Bugüne kadar, Fransız işçi sınıfı ve emekçileri gerek cumhurbaşkanlığı gerekse milletvekili seçimleri öncesinde herhangi bir eylemliliğe girişmediler. Genellikle, hayli renkli ve gürültülü geçen seçim kampanyalarına, toplumun tüm kesimleri ile birlikte, ilgi ile katılarak sonuçları umutla beklediler. Bu durum 1981'de Mitterand'ın seçilmesinden bu yana epeyce değişmiş bulunmaktadır. Seçimler özellikle bu yıl oldukça farklı bir görünüm kazanmıştır.

Başbakan Balladur, 1993 baharında göreve geldikten sonra, cumhurbaşkanlığına oynamaya başlamış, tüm politika ve hesaplarını buna tabi kılmıştı. Bir çok devlet işletmesinin satışından elde edilen geliri kullanarak durumu seçimlere kadar idare etmeyi denedi. Bu arada yabancı düşmanlığı ile ünlü İçişleri Bakanı Pasqua aracılığıyla, iki yıllık icraatının esasını oluşturduğu söylenebilecek göçmen politikası ve yabancı düşmanlığının istismarına girişti. Her güçlü kitle hareketi karşısında imajına gölge düşürmemek için geri çekilmeyi ve taviz vermeyi tercih eden başbakan, iletişim araçları üzerindeki denetimi sayesinde şubat ayına kadar ülkenin en popüler politikacısı olmayı başardı. Yıllardır Cumhurbaşkanlığına hazırlanan, bu nedenle başbakanlığı kabul etmeyen ve bu mevkiyi en güvenilir dostu Balladur'a sunan sağın doğal adayı Chirac ise tümüyle marjinal konuma düştü. Bu koşullarda, seçimlerin kendisi için yalnızca bir formalite olacağını düşünerek adaylığını ilan ettikten sonra kimseyi muhatap almayan, seçim mitingi dahi düzenlemek istemeyen Balladur, televizyonda suya sabuna dokunmayarak kitlelerin geri duygularına hitap eden ve Fransa'nın büyüklüğü uğruna yapılması gereken fedakârlıkları konu alan bir iki kuru nutuk atarak kampanyayı sınırlamayı hesaplıyordu.

Bu koşullarda taraflar, sözüm ona tartışma yaratmak için birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya dökmekten başka biryol bulamadılar. Kimin nerede, ne zaman, ne kadar vurgun vurduğunu, ne kadar kazanıp, ne kadar vergi ödediğini ortaya dökmeye, adeta birbirlerinin kuyruklarına teneke bağlamaya başladılar. Balladur fedakârlıktan söz ederken, Chirac'ı destekleyen, işçi düşmanı politikalarıyla ünlü Peugeot otomobil firmasının patronu Jacques Calvet, şubat ayında durup dururken %3,7 oranında ücret zammı yaptı.

Ardından fitiller ateşlendi, seçim kampanyası allak bullak oldu. Yoğun bir grev dalgası başladı. Seçim Balladur için basit bir formalite olmaktan çıktı. Korsika'da bir aydır devam etmekte olan genel grev, hükümetin ücret zammını kabul etmesiyle sonuçlandı. Renault otomobil sanayi çalışanları, Peugeot'u örnek alarak, fabrikanın değişik kentlerindeki tüm üretim birimlerine yayılan bir eylem başlattılar. Halihazırda, yönetim %4,5 oranında zammı kabul etmiş bulunuyor.

Air İnter iç havayolları personeli, greve gitti. Sağlık personeli ücret ve çalışma koşullarına ilişkin talepler ile sokaklara döküldüler. Seçmenlerin % 30'nu oluşturan emekliler, emeklilik ödeneklerinin arttırılması için gösteri yapmaya hazırlanıyorlar. Devlet demiryolları ile Paris Belediyesi'nin bazı çalışanları grevde. Elektrik ve gaz idaresi çalışanları, tüm sendikaların ortak çağrısı sonucu, kamu sektörünü savunmak ve işletmenin özelleştirilmesi hesaplarını teşhir etmek amacıyla iş bıraktılar. Alsace bölgesindeki potasyum maden işçileri 416 franklık bir ücret artışı için greve gittiler. Otomobil parçası üreten Chauson fabrikası çalışanları, yönetimin işyerini kapatma projesine hükümetin tavır almaması nedeniyle, işyerinin bulunduğu kentin vergi dairesini topluca işgal ettiler. Dosya ve evrakları tahrip ederek bilgisayarları pencerelerden fırlattılar.

Tüm bunların yanısıra, bir çok orta ölçekli işletmede günü birlik eylemler ve grevler yaşanıyor. Öğrenciler kayıt ücretlerinin düşürülmesi, bursların artırılması ve personel ihtiyacının giderilmesi için bir kaç kentin üniversitesinde boykotlara başladılar.

Öte yandan, sendikalar yıllardır yalanlarla oyaladıkları emekçileri denetim altında tutmakta artık güçlük çekiyorlar. Sendika bürokratları geniş ve güçlü bir hareketliliğin doğmasını engellemek için asli misyonlarını yerine getirirlerken, bu arada bazı gerçeklere de işaret etmek ihtiyacı duyuyorlar. "1968'i öğrenciler yarattı, bu kez sıra işçilerde!", diyorlar. Somut önlemler alınmadığı koşullarda büyük boyutlu sosyal patlamaların gündeme gelebileceğini sık sık vurguluyorlar.

Sendika bürokrasisi bu tür uyarılarda bulunarak hem emekçiler üzerindeki etkinliğini yeniden kurmak, hem de hükümet tarafından muhatap alınarak bazı kararlara ortak olmak istiyor. Zira tabandaki işçiler sık sık sendika bürokrasisini aşıyor ve onların inisiyatifini tanımama yoluna girebiliyor. Örneğin Renault'da çalışanlar, Peugeot yönetiminin kendi inisiyatifiyle yaptığı % 3,7 oranındaki zammın ardından ansızın güçlü bir grev başlatmışken, Sosyalist Parti'nin yan kolu olan CFDT, % 2,5'luk bir zam talebi doğrultusunda işverenlerle pazarlığa oturdu. Ancak taban sendikanın önerisini ve direktiflerini hiçe sayarak işyerlerinde üretimi durdurdu. Eylemi tüm üretim birimlerine yayarak, fabrika dışında gösteri, yürüyüş, yol kesme, trafiği aksatma türünden eylemliliklere girişti. Sonuçta % 4,5 oranındaki zammı koparıp almayı başardılar.

Tek başına bu somut olgu bile, emekçilerin kararlılık düzeyi ve talepleri ile sendikaların hesapları arasındaki uçurumu göstermeye yetiyor.

Burjuva politikacıların birbirlerinin ayaklarını kaydırmak için dolaylı yöntemlerle emekçileri yardıma çağırmaları, onları kendi iğrenç hesapları için kullanmak istemeleri, sadece bir ilk kıvılcım olmuştur. Bugün yaşanmakta olan eylemlilik, esas olarak dipten gelen güçlü bir dalganın ilk belirtisidir. İşçi sınıfının ağırlığını ortaya koymasıyla, ücret politikası birdenbire seçim kampanyasının tek konusu olmakla kalmadı, düne kadar kutsal sayılan ultra-liberalizm de açık bir tartışmanın konusu haline geldi.

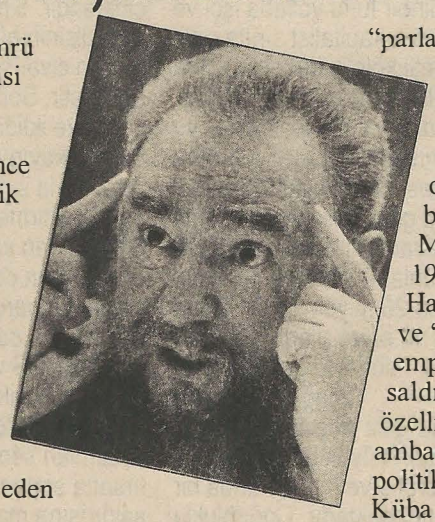
Bugünkü hareketlilik ufak tefek zamlar ve bol vaatlerle yatıştırılmaya çalışılıyor. Ama her halükârda işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin önüne yeni perspektiflerin açılmasının koşulları oluşmaktadır. Kitleler Mitterand'ın ve Sosyalist Parti'nin dayattığı sahte ikilemlerden sıyrılmaya, somut taleplerine somut cevaplar istemeye başladılar. Dolayısıyla seçimlerin sonucu ne olursa olsun yeni başkanın balayı uzun sürmeyecektir. Bir yanda ağırlık noktasını işsizliğin ve alım gücü düşüklüğünün oluşturduğu genel bir hoşnutsuzluk ve bu doğrultuda yoğunlaşan somut talepler, öte yanda ise tekellerin büyük bir artış gösteren kâr marjları... Tüm bunlar açıktan tartışılmakta ve kıyaslanmaktadır.

Castro'nun Paris ziyareti ve Fransa'nın korkak, sinsi, ikiyüzlü hesapları

Hem davet ettiler, hem küfrettiler!

Kopenhag zirvesine katıldıktan sonra Fidel Castro bir kaç günlüğüne Fransa'ya özel bir ziyarette bulundu. Küba küçük de olsa sıradan bir ülke ve Castro zor durumda da olsa sıradan bir politikacı olmadığı için, epeyce bir tartışma ve polemik konusu oldular. Bu ziyaret, her şeyden önce emperyalistler arası çelişkilerin su yüzüne çıkmasına ve sokaklarda tartışılmasına vesile olduğu gibi, aynı zamanda ilerici, hatta sosyalist maskesi taşıyan burjuva politikacıların düşkünlüklerinin düzeyini bir kez daha ölçme olanağı da sundu.

İddialara göre, Fransız emperyalizminin iki aylık politik ömrü kalmış temsilcisi Mitterand, makamını terketmeden önce Küba'ya yönelik bir jestte bulunmak istemişti. Mitterand, 14 yıllık devlet başkanlığının son günlerinde, 30 yılı aşkın bir süredir devam eden Amerikan ambargosunun "aptalca" bir yöntem olduğunu ve "gereksizleştiğini" keşfetmiş ve Küba halkına eziyet etmenin "anlamsızlığı"nın farkına varmıştı!

Gerçekte ise bu davet, basit bir politik operasyondu. Esas amaçlarına girmeden önce yöntemini kısaca özetleyelim.

Geçmişte batılı "solcu" politikacıların çoğu için Küba'ya gidip Fidel Castro ile bir fotoğraf çektirmek adeta moda idi. Bugün Somali örneğinden hareketle emperyalizmin geri ülkelere insancıl yardım adı altında yaptığı askeri müdahalelerin meşruluğunun teorisini yapan Bernard Kouchner ve avanesi, bugünkü "parlak" kariyerlerini esas olarak bu modaya zamanında uymuş olmalarına borçludurlar. Mitterand da 1974'te Havana'ya gitmiş ve "Amerikan emperyalizminin saldırganlığına, özellikle de ambargo ve abluka politikasına karşı Küba halkı ile dayanışmasını" ifade etmişti.

Oysa bu yiğitler bugün ABD'yi kızdırmamak için Castro'ya selam vermeye dahi cesaret edemiyorlar. Onu ülkelerine ancak genel merkezi Paris'te bulunan UNESCO'nun genel müdürü arkasına saklanarak davet etmek zorunda kalıyorlar. Bu korkak

Devamı yan sayfada...

ve ikiyüzlü misafirperverler, bir taraftan Castro'yu ağırlarken, öte yandan da yaptıkları "jest"i ABD açısından dengelemek için basının sayfalarını Küba halkına ve onun önderlerine yönelik en iğrenç küfür ve karalamalarda bulunan satılık kalemlere açıyorlar. Radyo ve televizyonu misafirlerini aşağılık argümanlarla teşhir etmek için seferber ediyorlar.

Yaldızlı saraylarda, Küba rejiminin insan haklarına saygı göstermediğinden dem vuran ve Castro'yu büyük bir hışımla eleştiren bu baylar, Ruanda halkının gerçek katilleri olduklarını unutuyorlar. İnsan haklarının beşiği ve evrensel örneği sayılan Fransa'nın başkentinde ve kendilerine bir kaç yüz metre uzaklıkta, kaçak olduğu için yakalanan ve sınırdışı edilmek için gözaltında bekletilen bir Cezayirli işçiye polisin karakolda tecavüz etmesine aldırmıyorlar bile. Sokaklarda, televizyon ekranlarında, gazete sütunlarında Castro'ya ve Küba devrimine karşı kuduz köpek gibi salya akıtmak için birbirleriyle yarışan satılmış "aydınlar" sürüsünün bu olaylarda kılı dahi kıpırdamıyor.

Seremoninin ardındaki ziyaretin asıl nedenine gelince. Mitterand'ın tarihe mal olacağından emin olduğu kendi küçük portresine aklı sıra "anti-emperyalist" bir renk katma iğrenç hesabını bir yana bırakalım. Gerçekte bu davetin asıl amacı Fransız tekellerinin çıkarları için ileriye dönük bir yatırımdır. ABD bugün dünya üzerinden Fransız pazarlarını tek tek söküp almaktadır. Ömeğin Haiti Fransız emperyalizminin etki alanındaydı, Fransızca konuşulan bir ülkeydi. ABD "demokrasiyi yeniden tesis ediyoruz" diyerek, Fransa'nın

- Eskiden ABD emperyalizminin "arka bahçe"sindeki basit bir "muz cumhuriyeti" iken, devrim sonrası Küba, başta eğitim ve sağlık olmak üzere bazı alanlarda ileri kapitalist ülkelerle boy ölçüşür düzeye geldi.
- Devrimin bu açık başarıları halka bu somut olgulara dayanarak her iki dönemi kıyaslama olanağı vermiştir. Küba halkının devrime kararlıca sahiplenmesinin ve bugüne kadar savunabilmesinin sırrı burada yatmaktadır.

etkinliğini silindir gibi ezip geçti. Ruanda'da daha dramatik koşullarda aynı değişim yaşandı. Başta Cezayir olmak üzere, Fransa'nın arpalığı işlevini gören Afrika'nın bir çok ülkesi, ABD'nin kazanılacak mevziler listesinde. Irak pazarına girmek için Fransız tekellerinin yürüttükleri tüm çabaları ABD'nin katı vetosuyla karşılaşıyor.

Emperyalistler arası bu rekabette Küba, Fransız emperyalizmi açısından bir çok nedenden dolayı elverişli özelliklere sahip. Herşeyden önce şunu belirtmek gerekir ki, Küba devrimcilerinin ve halkının yıllardır katlandıkları tüm fedakârlıklara ve sergiledikleri yiğit direnişe rağmen, dünya kapitalist sisteminin baskılarına dayanabilme güç ve olanakları sürekli zayıflamaktadır. Küba 1989'dan bu yana ihracat kapasitesinin %80'ini kaybetti. 11 bin kilometrekare üzerinde yaşayan 10,8 milyon insan etrafındaki düşman çemberi gün geçtikçe daraldı. 30 milyar dolar dış borç birikti. Küba devrimcileri ve halkı henüz teslim olmadılar. Ama savaşılarak girilen yenilgi süreci epeyce mesafe kaydetti. Kapitalizm gün geçtikçe mevzilerini artırıyor, ekonomi ve yaşam gitgide fiilen dolara endeksleniyor.

Eğer dünyada yakın bir gelecekte ciddi bir devrimci gelişme olmazsa, bu geriye gidiş süreci emperyalistlerin umduğu akıbetle sonuçlanacak gibi görünüyor.

Fransız emperyalizmi Küba hakkında beslediği umutları bazı somut tarihsel gerçeklere dayandırarak gerçekleştirmeye çalışıyor. Bu gerçekler Küba ile ABD ilişkilerinin tarihidir. 1959 yılına kadar Küba, ABD emperyalizminin ya doğrudan ya da Batista gibi diktatörler aracıyla hükmettiği, sömürdüğü, talan ettiği adı bile duyulmayan bir "muz cumhuriyeti" idi. Birincisi bu dönemden kalan ve Küba halkının devrimini ve saldırılara karşı bu denli azimli direnişini açıklayan bir öfke mevcuttur. Eskiden basit bir muz cumhuriyeti iken, devrim sonrası Küba, başta eğitim ve sağlık olmak üzere bazı alanlarda ileri kapitalist ülkelerle boy ölçüşür düzeye geldi. Devrimin bu açık başarıları halka bu somut olgulara dayanarak her iki dönemi kıyaslama olanağı vermiştir. Küba halkının devrime kararlıca sahiplenmesinin ve bugüne kadar savunabilmesinin sırrı burada yatmaktadır.

ABD emperyalizmine karşı yerleşik ve emekçi kitlelere malolmuş tarihsel öfkeye devrimle birlikte yeni boyutlar eklendi. Dünyanın en küçük ülkelerinden birisi olan Küba en büyüğü olan ABD tarafından baş düşman ilan edildi. 36 yıldır onu boğmak ve ezmek için denenmedik reçete bırakılmadı. ABD emperyalizmi "arka bahçe"sinde gerçekleşmiş Küba devrimini, ezilen ve sömürülen bir halkın kendi kaderini kendisinin tayin etmek istemiş olmasını hiçbir zaman hazmedemedi. Bu haksız düşmanlık ve saldırganlık, doğal olarak, Küba halkının tarihsel öfkesinin daha da artmasına neden oldu. Fransız emperyalizmi bu faktörleri kendine göre avantaj olarak değerlendiriyor. Küba halkının dostu olduğu izlenimini vermeye, uğursuz bir gelecek için olumlu bir atmosfer yaratmaya çalışıyor.

Bu tür hesapların Fransız emperyalizminin Küba'ya yönelik stratejik çıkarları açısından isabetli olduğu bir gerçektir. Ama, Fransız emperyalizmi Küba halkının geleceği üzerine yaptığı hesaplar doğrultusunda daha ilk adımlarını atar ve işverenler sendikası Castro'ya brifing vermeye hazırlanırken, ABD dişlerini gösterdi. Beyaz Saray, hem Fransa Dışişleri Bakanlığına hem de işverenler sendikası yönetimine yazılı bir nota vererek, ayaklarını denk almalarını salık verdi. Küba'ya yatırım yapacak Fransız işadamlarının ABD'ye girişlerinin yasaklanacağını ilan eden ABD yönetimi, adada gayrımenkul mülkiyet edinenlerin haklarında dava açılacağını da şimdiden duyurdu.

Fidel Castro kuşkusuz Küba'nın geleceği üzerine yapılan bu manevraların ve hesapların bilincindedir. Bu tür temaslarla emperyalistler arası çelişkilerden bir parça olsa faydalanmaya, Küba'ya biraz nefes aldırmaya çalışıyor. Ancak zayıf konumda girilen bu tür ilişkilerin istenmeyen ya da öngörülmeyen farklı süreçlerin önünü açacağı da bir gerçektir. Ne var ki, çaresizlik onu, kaybedeceğini bile bile kurtlarla dans etmeyezorlamaktadır

Burundi, Ekim 1993'te dönemin başbakanı Melchior Ndadaye'nin öldürülmesinden bu yana sürekli bir karışıklık içindedir. O dönemde Hutu ve Tutsi partileri anlaşarak ortak hükümet kurdular. Fakat bu anlaşma çatışmaları uzun dönemli olarak engelleyemedi.
Emperyalist odaklar yaygın bir biçimde bu çatışmaları etnik çatışmalar olarak propaganda ettiler. Oysa çatışma gerçekte Hutu ve Tutsiler'in tarihsel düşmanlıklarıyla ilintili değildir. Bir çok Afrika ülkesinden farklı olarak Burundi, değişik grupların kaynaştığı, tek bir dilin (Kirundi) konuşulduğu bir ülkedir.

Burundi:

Hakim sınıf kliklerinin iktidar mücadelesini emperyalistler kışkırtıyor

Çıkar Çatışmalarına Etnik Kılıf

Emperyalist medya günlerdir küçük bir Doğu Afrika ülkesi olan Burundi'de yaşanan çatışmaları, daha önce Ruanda'da olduğu gibi, Hutu ve Tutsi aşiretleri arasındaki etnik çatışmalar olarak sunuyor. Sokaklarda vahşice parçalanmış insan manzaraları, yakılan yıkılan evler, Zaire sınırına toplanan 40 bini aşkın mülteci, tüm bunlar olayın boyutunu ancak ortaya koymaktadır.

Burundi, önce Almanya ve daha sonra Belçika tarafından sömürgeleştirilmeden önce ayrı bir devlet konumundaydı. Aşiret ilişkilerinin de önemli ölçüde etkin olduğu bir sınıfsal hiyerarşik yapı ortaya çıkmıştı. Hiyerarşik yapının üst ucunda yer alan kesimler, ekonomik gücü elinde tutan ailelerdi. Yani tek başına etnik köken belirleyici değildi.

Toplumun sınıfsal yapısını belirleyen feodal ilişkiler aynı zamanda etnik kökenin sosyal temelini de oluşturuyordu. İlginç olan, etnik kökeninden bağımsız sınıfsal piramidin üst kesimine Tutsi, alt tabakasına da Hutu olarak bakılıyor olmasıdır. Klan, aile ve çeşitli sosyal-sınırsal ilişkiler Burundi toplumunda bugün de varlığını korumaktadır. Fakat bu sınıfsal arka plan, özellikle bunalım ve çatışma dönemlerinde Hutu-Tutsi ikilemi içinde kaybolmaktadır.

Daha önce de değişik prensler arasında çatışmalar cereyan etmesine rağmen -ki burada köylü ayaklanmaları da önemli bir yer tutmaktadır- bu sistem ilk defa sömürgeciler tarafından alt üst edildi. Avrupalı sömürgeciler doğrudan müdahaleleriyle kendilerine uşak bir Ganva-prens kastı oluşturdular. Bu kast sömürgeciliğin dayanağı durumuna getirildi. Bu aynı zamanda siyasal çatışmaların da ivme kazanması anlamına geliyordu.

'50'li ve '60'lı yıllarda klasik sömürgeciliğin çökmesiyle birlikte, Burundi'de hakim sınıfların farklı klikleri arasında açık çatışmalar başgösterdi. Bu süreçte farklı etnik ideolojiler de belirginleşmeye başladı. Her bir hakim sınıf kliği kendi çıkarlarına uygun bir ideoloji yarattı. Bu ideolojiler etnik ayrımlarla temellendirildi.

Hutu ideolojisi iki ırk tezine dayanıyor. Buna göre Tutsiler 500 yıl önce çoban aşiretleri olarak Etiyopya'dan gelerek Ruanda ve Burundi'ye yerleştiler. Bu yerleşim çabaları aynı zamanda yerleşik Hutu köylülerinin köle haline getirilmesine yolaçtı. Bu tezin temsilcileri, iki halkın vücut yapılarının dahi farklı olduğunu savunabilmektedirler. Gruplar arası silahlı çatışmalardan öteye kadın ve çocukların hedef haline getirildiği kitlesel katliamlar bu tür tezlerden beslenmektedir.

Tutsi ideolojisi ise mutlu bir ulus tablosu çizerek, bunun Tribalistler (aşiretçiler) tarafından tahrip edildiğini iddia etmektedir. Buna göre, aşiretçiler emperyalizmle işbirliği içinde Afrika'yı Balkanlaştırmaya çalışmaktadırlar. Bu çerçevede demokratikleşme taleplerinin emperyalizmin neoliberal bir komplosu ve amacın da Tutsileri yok etmek olduğu propaganda edilmektedir. İşin ilginç yanı, bu tür bir propagandayı sürdüren Tutsi kesiminin, gerçekte özellikle '60'lı yıllardan sonra Fransa ve Belçika emperyalizmine dayanarak palazlanan iktidardaki hakim sınıfı oluşturmasıdır. Şimdi de, çatışmalarda bu iki batılı emperyalist güce dayanmaktadır.

Emperyalistler bugün Ruanda'da olduğu gibi Burundi'de de kendi suçlarını örtme çabası içindedir. Emperyalist medya çok bilinçli bir tutumla çatışmaları sınıfsal temelden soyutlanmış aşiretler arası etnik çatışmalar olarak göstermeye çalışmaktadır. Ve elbette ki, bu "aşiretlerin" birbirini kırmasında emperyalist politikanın iğrenç rolünü de özenle gizlemektedir.

EKİM'den

Sayı: 118, 1 Nisan 1995, başyazı

Sömürgeci TC'nin Güney Kürdistan İşgali

Türk ordusu Kürdistan'dan defolsun!

Sömürgeci Türk devleti Güney Kürdistan'da açık bir işgalci güç pozisyonundadır. Türkiye'li komünistler bugün işgalci bir ülkenin komünistleri durumundadır. Dolayısıyla görev ve sorumluluklara yaklaşımları da buna uygun olmak durumundadır. Komünistler bu işgal girişimine karşı "Güney Kürdistan'da İşgale Son!", "Sömürgeci Sermaye Ordusu Kürdistan'dan Defol!" , "Kürt halkına Kendi Kaderini Tayin Hakkı!" şiarları etrafında etkin bir propaganda ve ajitasyon çalışması yürütmek, sömürgeci devletin işgalci ve katliamcı yüzünü her adımda teşhir etmek görev ve sorumluluğuyla yüzyüzedirler.

Sömürgeci sermaye devleti TC 35-40 bin kişilik bir askeri güçle ve büyük bir kampanya eşliğinde Güney Kürdistan'ı işgal etti. Sermayenin cahilliği ile de ünlenen başbakanına göre, "Bu Plevne'den bu yana gerçekleşmiş en büyük askeri harekat" tı! "PKK'nın bu sefer işi bitecek"ti! "Ya teslim olacaklar, ya ölecekler"di!

İşgalin üzerinden on günü aşkın bir süre geçmiş bulunuyor. Bu süre zarfında sonuç işgalciler için tam bir fiyaskodur. Onlar Kürt halkına karşı yürüttükleri savaşta öldürdükleri yurtsever sayısını başarının en önemli ölçüsü olarak kullanageldiler. Bu aynı militarist ölçüyle bakıldığında işgalci TC ordusu için ortada bir başarı yoktur. Resmi olarak açıklanan "ölü ele geçen PKK'lı sayısı" son derece düşüktür. Verilen rakamın önemli bir bölümünün abartma olduğu da düşünülürse, işgalcilerin başarısızlığı çok daha açık hale gelir.

Sömürgeci devlet bu açık fiyaskoyu örtbas etmek için kendisini daha gülünç duruma düşüren yeni başarı ölçülerine başvurmaktadır. MGK'nin yaptığı açıklamaya göre operasyonun başarısı karşı tarafa verilen fiziki kayıpla değil, ele geçirilen silah ve mühimmat miktarıyla ölçülmelidir.Ne var ki bu açıklamanın ardından burjuva basında çıkan başka haberler, bu "başarı"nın da ciddiyetten yoksun olduğunu göstermektedir. Burjuva basının dış basından aktararak verdiği habere göre, ele geçirilen silahlar çok büyük ölçüde eski ve işe yaramaz durumdadır.

İşgalin ardından geçen on günlük sürenin ortaya koyduğu tablo, çok büyük mali kaynakları "görünmeyen güçlerle" savaşmak için tüketen bir devlet gerçeğidir. "Görünmeyen" PKK'lıların ise nereye gittiği henüz bilinmemektedir! Bir görüşe göre PKK'lılar sivil halkın arasına karışmıştır. Bir başka görüşe göre ise yeraltında inşa ettikleri dehlizlerde yaşamaktadırlar. Kısacası işgalin PKK'yı bitirme iddiasıyla ilgili bölümü tam bir komediye dönüşmüş durumdadır.

Askeri açıdan durum budur. Politik açıdan ise ortada başarı bir yana, yeni bir sorunlar yumağı vardır. Sermaye devleti Güney Kürdistan macerasıyla yeni bir batağa batmıştır. Dahası, BM'nin TC ile PKK'yı savaşan taraflar kabul eden işgal sonrası bazı açıklamaları Türk devletini büyük bir siyasal açmazla da yüzyüze bırakmıştır.

***

Her geçen gün daha da belirginleşen olaylar, son askeri harekatın basit bir "sınır ötesi operasyon" kapsamını aştığını göstermektedir. Demirel'in "bir yıl sürer"açıklaması, ardından kalıcı bir "güvenlik kuşağı" ya da "tampon bölge" oluşturulması projeleri, sermaye devletinin, bazı uzun vadeli hesapları olduğunu ortaya koymaktadır.

Sömürgeci devlet Güney Kürdistan'da bugün yaşanmakta olan otorite boşluğunun PKK'nın işine yaradığının, Kürt ulusal hareketinin güçlenmesine zemin oluşturduğunun farkındadır. Körfez savaşının ardından oluşan ve KDP-YNK çatışmasıyla süren bu otorite boşluğu, Kürt ulusal hareketine son derece önemli bir inisiyatif alanı yaratmaktadır. Sömürgeci sermaye devleti bu durum değiştirilmediği müddetçe Kürt ulusal hareketine kalıcı bir darbe indiremeyeceğini düşünmektedir. Bu nedenle operasyonu mümkün olduğunca uzun bir süreye yaymak ve olanaklıysa bu topraklarda kalıcı güç bulundurmak, sömürgeci sermaye devletinin hesaplarından biri olarak gözükmektedir.

Ayrıca, sömürgeci sermaye devletinin bu hesaplarına başka bazı hesaplarla ABD emperyalizminin de zımni bir destek verdiği görülmektedir. Bunu destekler bazı önemli belirtiler de mevcuttur. Saddam yönetimini deviremeyen ve kendi güdümündeki bir Kürt federe develeti projesine işlerlik kazandıramayan ABD emperyalizmi, Güney Kürdistan'daki boşluğu Türkiye'nin yardımıyla doldurmak amacında gözükmektedir. Dolayısıyla burada Türkiye'ye düşen bir kez daha ABD emperyalizmine taşeronluk etmektir. Nitekim sömürgeci devletin, Güney Kürdistan'da Çekiç Güç bünyesinde yeni bir güvenlik sistemi kurulması doğrultusunda ABD emperyalizmi şahsında başlâttığı girişimler, yukarıdaki iddiayı doğrular nitelikte gelişmelerdir. Böylece Türk devleti Musul ve Kerkük üzerindeki yayılmacı hedeflerini gerçekleştirme şansı elde ederken, ABD emperyalizminin de Türk devletinin vesayetinde bir Kürt federasyonu oluşturma projesini hayata geçirme imkanlarını elde etmesi sözkonusudur. Bölgedeki nüfuz rekabetinde ağırlığını gitgide daha etkin bir biçimde duyuran Alman emperyalizminin işgale tepkisi de bu çerçevede anlaşılabilir. "İnsan hakları", "sivillerin yaşamı" gibi argümanlar burada ikiyüzlü birer politik malzemeden ibarettir. Alman emperyalizminin tepkisi Güney Kürdistan işgalinin gerisindeki ABD hesaplarına karşıdır.

***

Yine de Güney Kürdistan işgalinin ardındaki karmaşık hesaplar henüz kalın çizgiler halinde belirmiş olmaktan uzaktır. Önümüzdeki günler bu konuya daha büyük açıklıklar sağlayacaktır. Ama kesin açıklıkta olan bazı önemli olgular da var.

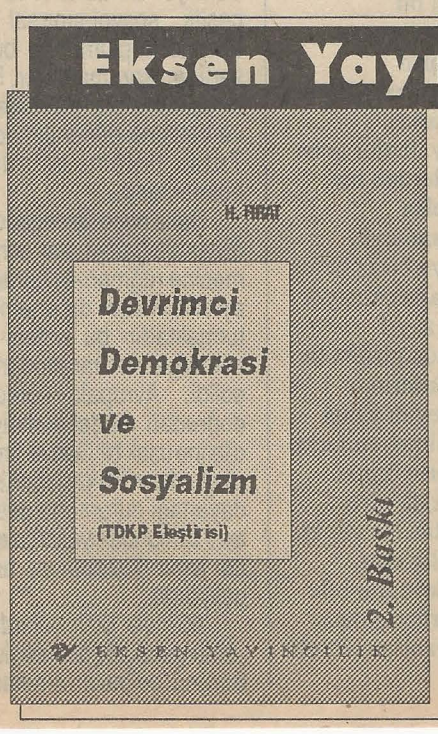
Sömürgeci devlet Güney Kürdistan'da "güvenlik kuşağı" ya da "tampon bölge"adı altında kalıcı bir güç bulundurmak amacındadır. Daha bugünden bu doğrultuda girişimler içindedir. Ne var ki bu gerçekleşmiş olsa dahi, Türk devletinin kirli sömürgeci savaşta arzuladığı hedeflere ulaşması hiç de kolay olmayacaktır. Güney Kürdistan'daki PKK varlığının imhası coğrafi koşullar nedeniyle imkansız denilecek kadar zordur. BAAS rejiminin Barzani güçleri karşısında yıllarca elde edemediği başarıyı sömürgeci sermaye devletinin PKK karşısında elde edebileceğini düşünmek için hiçbir geçerli neden yoktur.

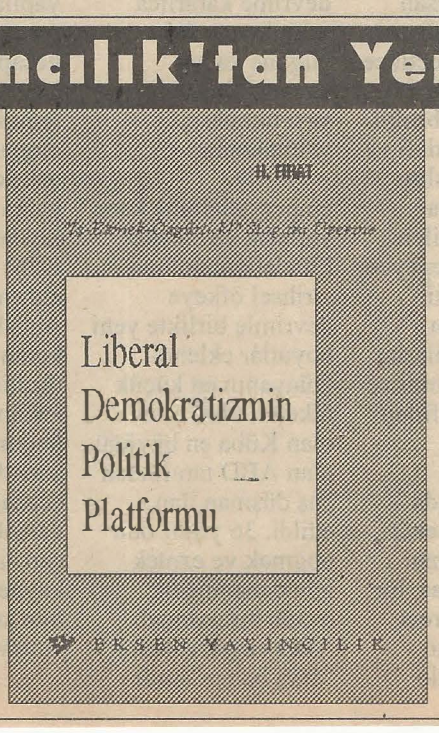
Ayrıca Güney Kürdistan'da kalıcı bir güç bulundurmak ve bunu yayılmacı bazı amaçlarla birleştirmek, sömürgeci devlet açısından çok büyük yeni sorunlarla yüzyüze kalmak anlamına gelecektir. Bir kez bunalım içinde debelenen sermaye düzeni böylesi yayılmacı-emperyalist hevesler için uygun iç koşullardan yoksundur. Öte yandan böyle bir davranış sömürgeci devleti Avrupa'lı emperyayistlerle, Rus emperyalizmiyle, bölgedeki Suriye, İran, Irak gibi devletlerle ve Kürt hareketleriyle açık bir biçimde karşı karşıya getirecek, sömürgeci devletin uğraştığı "Kürt sorunu"nu daha da büyütecektir. Türkiye'deki Kürt sorunu da Güney Kürdistan üzerinden tümüyle uluslararasılaşacaktır. Bu ise Türk sermaye devleti için yeni ve daha büyük bir bataklığa saplanmak anlamına gelecektir.

***

Sömürgeci Türk devleti Güney Kürdistan'da açık bir işgalci güç pozisyonundadır. Türkiye'li komünistler bugün işgalci bir ülkenin komünistleri durumundadır. Dolayısıyla görev ve sorumluluklara yaklaşımları da buna uygun olmak durumundadır. Komünistler bu işgal girişimine karşı "Güney Kürdistan'da İşgale Son!", "Sömürgeci Sermaye Ordusu Kürdistan'dan Defol!" , "Kürt Halkına Kendi Kaderini Tayin Hakkı!" şiarları etrafında etkin bir propaganda ve ajitasyon çalışması yürütmek, sömürgeci devletin işgalci ve katliamcı yüzünü her adımda teşhir etmek görev ve sorumluluğuyla yüzyüzedirler.

Eksen Yayıncılık'tan Yeni Kitaplar

Kızıl Bayrak'tan

Atılımlar yılını kazanacağız!

Tüm okurlarımıza merhaba;

10 aylık bir sürede üstlendiğimiz görevleri temel anlamda başararak 20. sayıya ulaştık. Ne ki, "görevleri temel anlamda başarmak"la yetinebilme lüksüne sahip değiliz. Daha fazlasını başarmak, gözümüzü hep daha ileri hedeflere dikmek zorundayız. Kaldı ki, bugüne dek, hedefleri bile yeterince gözetebildiğimiz söylenemez.

Biliyoruz ki, proleterya hareketiyle daha fazla buluşup kaynaştıkça, "iktidar hedefi"miz, sermaye diktatörlüğü için bir kabusa dönüşecektir. Bu yüzden devlet, "yılanın başını küçükken ezmek" anlayışındadır. Ne var ki, biz komünistler, sermaye ve emek, burjuvazi ve proletarya var olduğu sürece, işçi sınıfının riktidar mücadelesinin gerçek sözcüsü olarak vardık, varız, var olacağız...

"Parti yılı"nı kazanmak için bir dizi "atılım"ı gerçekleştirmek, Kızıl Bayrak'ı, daha proletaryanın eline geçmeden toplamaya çalışan sermayeye inat, her gün daha yüksekte dalgalandırmak, daha fazla işçiye gazete ve daha fazla işletmeye propaganda materyali ulaştırmak, daha fazla duvarı afişlerlerimizle donatmak, daha fazla devrimci ve işçiyi komünizm mücadelesine kazanmak açık hedefimizdir, başaracağız. Bu, Türkiye işçi sınıfına karşı sorumluluğumuzun gereğidir. Bu görevi şerefle üstlendik, hakkıyla yürüteceğiz.

***

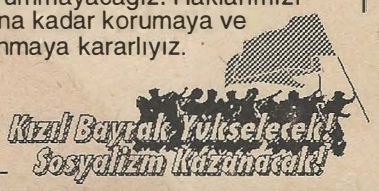
Bütün sayılarımız gibi, 19. sayımız da, daha çıktığı gün toplatılarak "onur"landırıldı.

***

2 aydır tutuklu bulunan eski Ankara temsilcimiz Yeter YALÇITAŞ'ın tahliye haberini bu gün(12.Nisan) aldık. Buradan, tutukluluğu boyunca gazetemize ve yoldaşımıza sahip çıkan YALÇITAŞ ailesine teşekkür ediyor, Yeter'e de sıcak mücadeleye hoşgeldin diyoruz.

Bu arada Ankara polisi de boş durmadı, okur ve arkadaş çevremize saldırdı. Gözaltı ve işkence sürüyor.

Buradan bir kez daha DGM savcıları ve DAL işkencecilerine sesleniyoruz: İşkencede tuttuğunuz okurumuz Av. Erdinç FIRAT'ı bir an önce serbest bırakın. Bu terörünüzün yanınıza kâr kalacağını da ummayın. İnsanlık suçlarınıza göz yummayacağız. Haklarımızı sonuna kadar korumaya ve savunmaya kararlıyız.

Kızıl Posta

Pembe değil kızıl "Pazartesi"

Evet... *Pazartesi*'nin önüne pembe sıfatını ekledik. Neden? Çünkü *Pazartesi* adında bir gazete çıkıyor. Bu gazete "kadınlara mahsusmuş, erkekleri de kızdıracak bir gazete imiş". İkinci sayısının hazırlığı yapılıyormuş. Bunları TV ekranlarından izliyoruz. Feminislerin varlığını tüm aleme duyurma niyetindelermiş. Ancak gazetenin çıkışı bir yabancı kadın derneğinin katkıları olmadan mümkün olmamış. Ama onlar "yıllardır mücadele veriyorlar"mış. Bu gazetenin ismi de hep pazartesi akşamları buluşup konuşulmasından Pazartesi adını almış.

Şimdi soruyoruz; devrimci kadınlar yıllardır birşeyler yapıyorlar. Kültür evleri kurdular, örgütlendiler. Neden burjuva basın hiç sözetmedi? Barikat başlarında Gazi Mahallesi'nde kadın devrimciler ölümüne mücedele verip, "kızıl pazartesi"ler yaratırken feministler neredeydi?

Onlar olsa olsa kendi burjuva yaşamlarını şenlendirmek için pembe pazartesi yaratabilirler. Gazi'deki kadınların yaptığı gibi barikat başlarında ölemezler. Kızıl pazartesileri ise ancak özgür bir dünya ve tüm insanlığın özgürleşmesi için savaşan kadınlar yaratabilir!

R.Devrim/İSTANBUL

Aydınlar işçileşecek, işçiler aydınlanacak!

Sınıflar savaşımı keskinleşip, saflar netleştikçe toplumun diğer kesimleri gibi aydınlar da konumlarını belirliyorlar. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin geldiği düzey, kazandığı güç ve son dönemde işçi-emekçi hareketindeki yükseliş bu netleşmeyi hızlandırıyor.

Haluk Gerger, İsmail Beşikçi, Fikret Başkaya gibi zaten saflarını çoktan belirlemiş, Kürt halkının, işçi ve emekçilerin yanında yer alan aydınlar, sermaye iktidarının politikalarına ve uygulamalarına cepheden karşı çıktıkları için bedel ödemeyi sürdürüyorlar.

Yaşar Kemal, Orhan Pamuk gibi bazıları ulusal kimliği ya da sanatçı hümanizmi sebebiyle savaşım kızıştıkça, sömürgeci barbarlığın insanlık suçları gizlenemeyecek denli açığa çıktıkça, tavırlarını netleştirip, bedel ödemek pahasına Kürt halkının ve işçi sınıfının saflarına yakınlaşıyorlar.

Bir de, sermaye devletinin sömürgeci politikalarını ve katliamlarını, işçi-emekçiler üzerindeki sömürüsünü ve terörünü, kemalist ideolojinin cephaneliğinden, sol bir maske ile destekleyenler var. Aziz Nesin bunlardan biri. Nesin, yıllardır kemalist ideolojinin tavizsiz savunucusu olan; ben merkezci, seçkinci yaklaşımı ve sol lafazanlığı ile hep tartışma konusu yapılan; yeri geldiğinde sözde devlete karşı bir kimlik olarak lanse edilen nev-i şahsına münhasır bir aydın. Son günlerde sömürgeci Türk devletinin Güney Kürdistan işgaline verdiği destekle, *"...tabi ki Alman silahlarını PKK'ye karşı kullanacağız."* diyerek yaptığı "çıkış" ile yeniden gündeme geldi.

Sivas'ta, devletin 37 cana kıydığı katliamı, şeriatçıların eylemi derekesine indirip bunun üzerinden kemalizm propagandası ve devlete biat yolları yaratan Nesin, şimdi de Güney Kürdistan'daki işgali ve katliamları görmezden gelerek aynı yolu seçiyor.

Aydınların resmi ideoloji karşısındaki konumları saflaşmadaki yerlerini dolaysız yansıtıyor. Devletin katliamcı yüzü açığa çıktıkça resmi ideoloji ile arasındaki mesafeyi açan bir Yaşar Kemal, Orhan Pamuk, Şanar Yurdatapan vb. aydınlar insanlaşır, arınır ve yücelirken, Aziz Nesin, Toktamış Ateş, İlhan Selçuk gibileri Kemalizm batağına saplandıkça, Kürt halkına ve işçi sınıfına yönelen katliamcılığı görmezden gelecek derecede alçalıyor, onursuzlaşıyor.

İnsanlığın onurunu ve geleceğini temsil edecek olan gerçek aydınları sınıflar mücadelesinin gelgitleri ve kapitalist barbarlığın zora dayalı egemenliği karşısında takındıkları tavırlar ortaya çıkaracaktır. Aziz Nesin gibi, şovenizme bulanmış ve insanlık düşmanı bir düzene soldan payanda olmaya kararlı olanlar ise bu mücadele içerisinde tarihin çöplüğünde yerlerini alacaklardır.

Aydınlar İşçileşsin!
İşçiler Aydınlansın!

S.Yorulmaz/İSTANBUL

Bayram değil seyran değil, Demiral Nesin'i neden övdü?

3 Nisan 1995 Pazartesi günkü Cumhuriyet gazetesinden bir haber okuyoruz. Haberin başlığı: "Demiral Nesin'i övdü"

Nusret Demiral Aziz Nesin'i neden övsün? Sivas olaylarından sonra araları açık değil miydi? Bir katliamın failliğini Nesin'e yüklememişler miydi? Demiral şimdi ne oldu da Nesin'e övgüler düzüyor?

Ne mi oldu? Nesin, yaptığı bir konuşmada Çelik Harekatını destekleyerek, harekata karşı çıkan Alman hükümetine çıkıştı. "Bize sattıkları tankları PKK'ye karşı kullanmayacaksak kime karşı kullanacağız?" diyerek, harekata tam destek verdi.

Tabi ödülünü, Sivas'ı aydınlara mezar edenlerin sözcüsü Nusret Demiral'dan aldı. Ödül şu sözlerle ifade ediliyordu Demiral tarafından, "Sayın Nesin'in karakteri de bunu gerektiriyordu." Bizce de kemalizmin ve onun "laik-ilerici" aydınının prototipi olan Nesin'in "karakter"i tam da bunu gerektiriyor.

R.Devrim/İSTANBUL

SON SÖZÜ DİRENENLER SÖYLER

Enver Hoca

Arnavutluk halkının İtalyan faşizmine karşı zaferinin mimarlarından, Arnavutluk devriminin önderi 1946'dan ölene kadar AHC'nin başkanı, 11 Nisan '85'te öldü.

Adil CAN (1958/11.5.1985)

Boyun eğmenin, aşağılık bir teslimiyetin, bir kaç istisna dışında neredeyse kural olduğu 12 Eylül zindan karanlığını yırtan, düşman karşısında başeğezliğin, devrimci direnişin adı; Onurumuzdur.

Örgütsüzlüğü aşmalıyız.

İçinde yaşadığım ve mücadele ettiğim öğrenci yurdu, daha çok Avcılar Kampüsü öğrencilerinin kaldığı bir yurt özelliğindedir. Bu özelliği yurtta çalışma yapılmasına olanak sağlamasına rağmen devrimci öğrencilerin sayıca azlığı ve diğer bir çoğu gibi yurt idaresinin faşist bir yönetimde olması, baskıların yoğun olarak yaşanmasını getiriyor. İdarenin polisle işbirliği halinde olması nedeniyle yurtta çalışma yapılmasında zorluklarla karşılaşıyoruz. Örgütsüzlük burada temel sorun. Bu nedenle oluşan tepkiler saman alevi gibi birden canlanıp sönüyor. Bu yüzden, örgütlenmeyi ön plana alarak birim örgütlenmelerinde başlangıç olarak oluşacak kat, bina ve yurt komitelerini, onun üzerinde İstanbul genelinde platformlara dönüştürmeye çalışıyoruz.

C.Bayrak/İSTANBUL

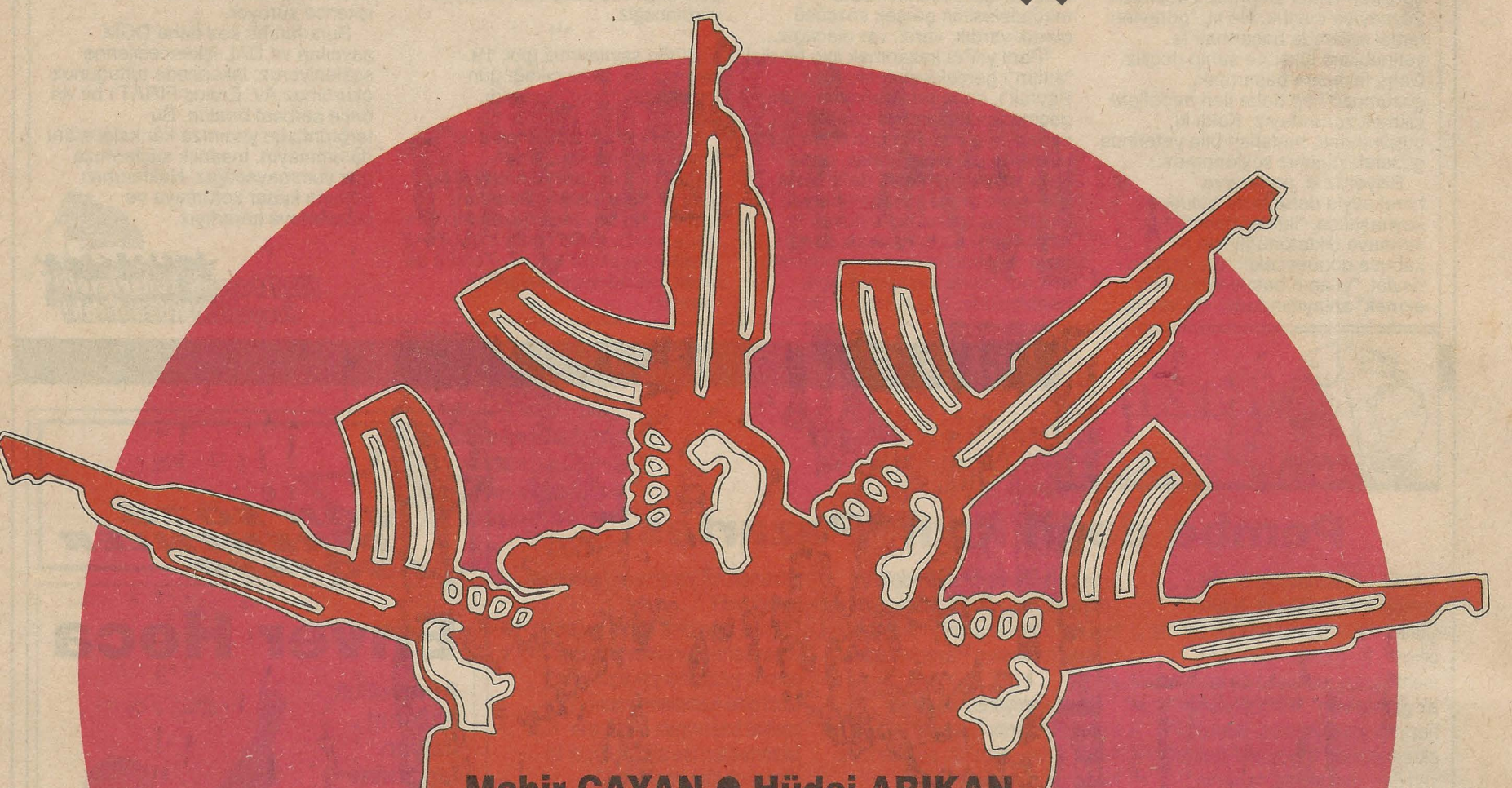
Kızıl Bayrak ● 15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

● **ISSN 1300-3585** ● Sayı:20 ● Sahibi ve Yazı İşl. Md: Güray ÜLKÜ ● EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. ● **Baskı:** CEYLAN Matbaacılık/ İSTANBUL, Tel: 0 (212) 517 00 81

BÜROLAR

● **İstanbul Merkez:** Mesihpaşa Mah. Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5, Aksaray Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83 ● **Gebze:** Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33 Gebze/KOCAELİ ● **İzmir:** 853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604 Konak Tel-Fax:0 (232) 445 21 50 ● **Ankara:** Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 11/60, Kızılay Tel: 0 (312) 433 13 29 ● **Adana:** Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306 Tel-Fax: 0 (322) 351 36 84

30 Mart 1972'de Kızıldere'de Düşen THKP-C ve THKO Savaşçılarına

Mahir ÇAYAN ● Hüdai ARIKAN
Sinan Kazım ÖZÜDOĞRU
Ertan SARUHAN ● Saffet ALP
Sabahattin KURT ● Nihat YILMAZ
Ahmet ATASOY ● Cihan ALPTEKİN ● Ömer AYNA

Kararlılığın, devrimci dayanışmanın, direnişin, savaşçılığın, tanka, topa, ağır silahlara karşı göğsünü açarak öne fırlamanın, bedel ödemenin adıdır...

KIZILDERE

Devrim ve sosyalizm mücadelesi sürdükçe, adları savaş bayraklarımızdan silinmeyecek!

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete